Bazen gerçek öldürür...

SAKIN YALAN SÖYLEME

FREIDA McFADDEN

OLİMPOS

Çeviren: Zehra Uzun

Yeni evli Tricia ve Ethan çifti, hayallerini süsleyen evi aramaktadır.

Dört yıl önce sırra kadem basan ünlü psikiyatr Dr. Adrienne Hale'in şehir dışındaki malikânesine bakmaya gittiklerinde şiddetli kar fırtınası sebebiyle evde mahsur kalırlar... Tipi dinene kadar da oradan çıkmaları imkânsızdır.

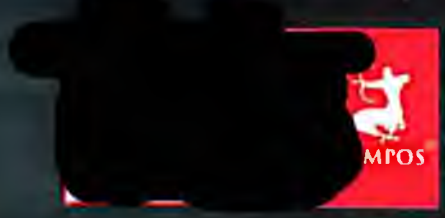
Tricia, kar hafifleyene kadar oyalanmak için okuyabileceği bir kitap ararken gizli bir oda bulur. Bu odada, Dr. Hale'in hastalarıyla yaptığı bütün görüşmelerin ses kayıtları bulunmaktadır. Tricia kasetleri dinledikçe Dr. Hale'in esrarengiz biçimde ortadan kaybolmasıyla sonuçlanan korkunç olaylar silsilesinin perde arkasını anlamaya başlar.

Tricia gece yarısına kadar bütün kasetleri teker teker dinler. Her birinin ardından bulmacanın bir başka şok edici parçası daha yerine otururken Dr. Adrienne Hale'in yalanları da yavaş yavaş gün yüzüne çıkmaktadır.

Tricia nihayetinde son kasete ulaştığında korkunç gerçekle yüzleşmeye sahiden hazır mıdır?

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

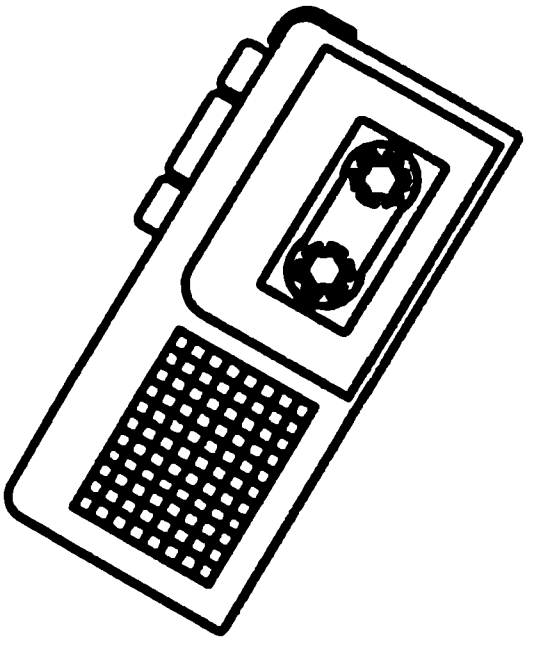
FREIDA McFADDEN

SAKIN YALAN SÖYLEME

Kitap Kurdu

OLİMPOS

GİRİŞ
ADRIENNE

Herkes yalan söyler.

Yıllar önce sahte davranışların yaygınlığını ölçmek amacıyla bir psikolojik deney tasarlanmış ve bu deneyde bozuk bir otomat kullanılmıştı.

Deneklere otomatın arızalandığı, bir dolar atarlarsa makinenin şeker vereceği fakat dolarlarını da iade edeceği söylenmişti. Otomatı kullanan denekler bunun sahiden doğru olduğunu görmüşlerdi. Bir, iki, üç hatta dört şeker alıp daha sonra paralarını makineden geri almışlardı.

Otomatın üzerinde bir duyuru asılıydı. Duyuruda şöyle yazıyordu: "Bu makineyle ilgili herhangi bir arıza bildiriminde bulunmak için lütfen aşağıdaki numarayı arayınız." Deneklerin haberi yoktu fakat numara, deneyi yürüten araştırmacılardan birine aitti.

Sizce kaç kişi numarayı arayıp makinenin arızalı olduğunu bildirmiştir?

Hiç.

Doğru. Onlarca denekten biri bile verilen numarayı arayıp arıza bildirecek kadar dürüst değildi. Her biri bedava şekerini alıp yoluna bakmıştı.

Dediğim gibi, herkes yalan söyler.

Bir insanın yalan söylediğini gösteren, tespit etmesi kolay birçok işaret vardır, bilhassa da bu kişi beceriksiz bir yalancıysa. Bendeniz deneyimli bir psikiyatrist olarak bu işaretlere son derece aşinayım. Benim için bunları fark etmek çocuk oyuncağı:

Yalancılar sürekli kıpırdanır.

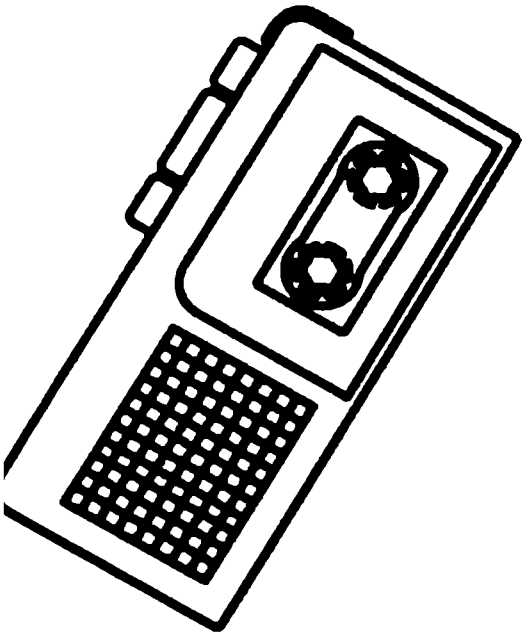
Ses tonları ya da konuşma kalıpları değişip durur.

Çok fazla bilgi verirler, kendilerini yahut başkalarını söyledikleri şeye ikna etmek için cümlelerini ayrıntıya boğarlar.

Bu davranış biçimlerini saptamak ve tanımlamak için birçok makine icat edilmiştir. Fakat en iyi yalan makinesinin bile yüzde yirmi beş hata payı vardır. Ben ondan çok daha isabetliyim.

Hastalarımla yaptığım görüşmelerin ses kayıtlarını dinlerseniz neyin doğru, neyin yalan olduğunu her zaman ayırt edemeyebilirsiniz. Çünkü ses kaydında, göz temasından kaçınma ya da elle gözleri veya ağzı kapama gibi önemli görsel ipuçlarını yakalayamazsınız. Ama benim hastamsanız ve muayenehanemde karşımda oturmuş benimle konuşuyorsanız yüzünüzü, mimiklerinizi izleyebilir, ses perdenize kulak kesilebilirim.

Böylece gerçeği anlayabilirim. Her zaman anlarım. Sakın bana yalan söylemeyin.

BİRİNCİ BÖLÜM

TRICIA

Günümüz

Düpedüz kaybolmuştuk ama kocam kaybolduğumuzu kabul etmek istemiyordu.

Açıkçası bunun Ethan için alışılmadık bir davranış olduğunu söyleyemezdim. Altı aydır evliydik –hâlâ cicim aylarında sayılırdık– ve Ethan zamanın yüzde doksanında mükemmel bir kocaydı. Şehirdeki en romantik restoranları bilir, hâlâ bana çiçek alır ve günümün nasıl geçtiğini sorduğunda, cevabımı can kulağıyla dinleyip devamında sorulması gereken uygun soruları sorardı.

Ama zamanın geriye kalan yüzde onunda beni delirtecek kadar inatçıydı.

"Cedar Yolu sapağını kaçırdın," dedim. "Bir kilometre kadar önce geçtik."

"*Hayır.*" Ethan'ın boynunda ürkütücü bir damar şişti. "Sapak ileride. Daha gelmedik."

Emlakçımız Judy'nin bizim için bulduğu Westchester'daki evin yol tarifinin çıktısını avucumun içinde sıkarken sinirle ofladım. Evet, navigasyonumuz vardı. Ama on dakika önce

sinyali kesilmişti. Artık tek umudumuz bu yazılı yol tarifiydi. Taş Devri'nde yaşıyormuşuz gibi hissediyordum.

Eh, Ethan hep medeniyetten uzakta yaşamak istemişti. Anlaşılan istediği olacaktı.

En kötüsü de *kar yağıyor* olmasıydı. Bundan birkaç saat önce, biz Manhattan'dan yola çıktığımızda başlamıştı. Biz çıkarken yere değer değmez eriyen tatlı küçük beyaz taneler-den ibaretti. Fakat son bir saatte taneler dört kat büyümüştü. Artık tatlı değillerdi.

Dahası otobandan ayrılarak saptığımız bu tenha ve dar yol kardan kayganlaşmıştı. Kaldı ki Ethan kamyonet sürmü-yordu. BMW'sinin, döşemeleri elde dikilmiş muhteşem deri koltukları vardı ama işte, önden çekişliydi. Üstelik Ethan karda araba sürme konusunda öyle muazzam yetenekli filan da değildi. Kayarsak direksiyonu aksi yönde *kırması* mı, yoksa *kırmaması* mı gerektiğini bile bilmezdi muhtemelen. (Kırması gerekirdi, öyle değil mi?)

Tam da bu sırada BMW çamurla harmanlanmış bir buz tabakasına denk gelerek kaydı. Ethan'ın direksiyonu sımsıkı tutan parmakları bembeyaz kesildi. Arabayı yeniden yola soktu ama benim yüreğim ağzıma gelmişti bir kere. Kar gittikçe bastırıyordu. Ethan arabayı kenara çekip elini bana uzattı.

"Şu yol tarifini bir versene."

Hafif buruşmuş kâğıdı ikiletmeden ona verdim. Keşke arabayı benim kullanmama müsaade etseydi. Ama yol bulmada ondan daha iyi olduğumu hayatta kabul etmezdi. "Bence sapağı kaçırdık, Ethan."

Yol tarifini inceledi. Sonra gözlerini kısarak ön camdan dışarı baktı. Silecekleri son hızda çalıştırmamıza ve uzunları yakmış olmamıza rağmen görüş berbattı. Güneş neredeyse tamamen battığından hepi topu üç metre ötesini görebiliyor-

duk. Oradan sonrası sonsuz bir beyazlıktan ibaretti. "Hayır. Oraya nasıl varacağımızı biliyorum."

"Emin misin?"

Soruma cevap vermek yerine, "Yola çıkmadan önce hava durumuna bakmalıydın," diye homurdandı.

"Geri mi dönsek?" Ellerimi dizlerimin arasına soktum. "Eve başka zaman bakarız." Mesela dışarıda kör olası bir kar fırtınası yokken.

Kocam birden dönüp bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Tricia, neredeyse iki saattir yoldayız. Şimdi on dakikalık yolumuz kalmışken *geri dönmek* mi istiyorsun?"

Evlendiğimizden beri geçen altı ayda Ethan hakkında öğrendiğim şeylerden biri de buydu. Aklına bir şey koydu mu illa yapacaktı. Gerçi bunu iyi bir şey olarak görebilirdim. Evin orasında burasında yarım yamalak işler bırakan bir adamla evli olmak istemezdim.

Hâlâ Ethan'ı tanıma evresindeydim. Onunla alelacele evlendiğim için bütün kız arkadaşlarım bana kızmışlardı. Bir gün bir kafede tanışmıştık; ben masasının yanından geçerken takılıp kahvemi dökmüştüm, o da bana yenisini almak için ısrar etmişti.

Şu ilk görüşte aşk klişelerinden biriydi bizimkisi. Onu görür görmez, aralarında daha da sarı tutamlar olan sarı saçlarına vurulmuştum. Açık renkli kirpiklerin çevrelediği mavi gözleri bulutsuz gökyüzü gibiydi. Kemerli burnuysa onu fazla göz kamaştırıcı olmaktan kurtarıyordu. Bana gülümsediğinde artık geri dönüşü yoktu, âşık olmuştum. Sonraki altı saati kahve eşliğinde birlikte geçirmemizin ardından hemen o akşam beni yemeğe çıkarmıştı. O gece, evleneceğim adamla tanıştığımı mahcubiyetle açıklayarak bir yıldan fazladır birlikte olduğum erkek arkadaşımdan ayrılmıştım.

Dokuz ay sonra, kafede tanıştığım Romeo'mla evlenmiştik. Altı ay sonra banliyöye taşınıyorduk. İlişkimizin ileri sarma tuşu basılı kalmıştı sanki.

Fakat hiçbir pişmanlığım yoktu. Ethan'ı tanıdıkça ona daha çok âşık oluyordum. O da bana karşı aynı şeyleri hissediyordu. Hayatımı onunla paylaşmak muhteşemdi.

Henüz bilmediği büyük sırrım hariç.

"Tamam," dedim. "Gidip şu evi bulalım."

Ethan yol tarifinin yazılı olduğu kâğıdı bana geri verip BMW'yi yeniden hareket ettirdi. "Nereye gideceğimi biliyorum. Hemen ileride."

Göreceğiz bakalım.

Hem kar yüzünden hem de az evvel kaçırdığına emin olduğum, yolun bir kilometre aşağısındaki sapağı kaçırmamak için bu sefer daha yavaş sürüyordu. Ön cam şimdi karla kaplı olmasına rağmen ben de bakışlarımı yoldan ayırmıyordum. Sıcak, kuru şeyler düşünmeye çalıştım.

"İşte orada!" diye haykırdı Ethan. "Gördüm!"

Emniyet kemerimi zorlayarak koltuğumda öne doğru eğildim. *Görmüş* müydü? Tam olarak *ne* görmüştü? Görünmez bir kar/gece görüş gözlüğü filan mı vardı? Zira ben kardan başka bir şey göremiyordum, onun ötesinde daha çok kar vardı, *onun* ötesiyse zifiri karanlıktı. Ama sonra Ethan yavaşladı ve sahiden de ormanlık alana giden küçük bir yol olduğunu gördüm. Derken uzunlar, karın neredeyse görünmez kıldığı bir tabelayı aydınlattı. Ethan sapağa biraz fazla hızlı girerken tabelada yazanları güç bela okuyabildim.

Cedar Yolu.

Şu işe bakın... Ethan başından beri haklıydı. Cedar sapağını kaçırdığını sanıyordum ama kaçırmamıştı. Buradaydı işte. Gerçi şimdi eve giden dar yola girmişken BMW'nin bu yolda ilerleyebileceğini hiç sanmıyordum. Kocamın yüzüne

baktığımda onun da aynı endişeye kapıldığını fark ettim. Yol asfaltlı olmadığı gibi bir de karla kaplıydı.

"Judy'den evi hızlıca göstermesini isteyelim," dedim. "Dönüşte yolda kalmak istemeyiz."

Ethan başıyla onayladı. "Dürüst olacağım, ücrada bir yer istemiştim ama bu kadarı da delilik. Burası basbayağı..."

Cümlesinin yarısında sustu. Muhtemelen buranın basbayağı dağ başı olduğunu söyleyecekti fakat konuşamadan ağzı açık kaldı. Çünkü sonunda ev görünmüştü.

Ve inanılmazdı.

Judy'nin internet sitesindeki kayıtta iki katlı olduğu, ek olarak da çatı katının bulunduğu yazıyordu ancak bu açıklama gözlerimizin önündeki geniş mülkün hakkını vermiyordu. Tavanı son derece yüksek olmalıydı çünkü karla kaplı dik beşik çatı gökyüzünü sıyırıyor gibi görünüyordu. Yan cephelerinde, buraya insanların yaşadığı bir yerden ziyade katedral havası veren sivri kemerli pencereler vardı. Ethan'ın çenesi neredeyse yere değecekti.

"Tanrım," dedi şaşkınlıkla. "Böyle bir yerde *yaşadığını* hayal edebiliyor musun?"

Kocamı yalnızca bir yıldan biraz uzun zamandır tanıyor olabilirdim ama yüzündeki ifadeyi biliyordum. Bu evde yaşamak *istiyordu*. Zavallı Judy'ye Westchester ve Long Island'ın yarısını aratmıştık çünkü baktığımız hiçbir ev Ethan'ın hayalindekine uymamıştı. Ama burası...

"Beğendin mi?" diye sordum.

"Sence de harika değil mi? Şuraya bir baksana."

Onaylamak için ağzımı açtım. Evin güzelliği su götürmezdi. Kocamandı, zarifti ve de ücradaydı; yani aradığımız her şeydi. İçini çocuklarla doldurmak için mükemmel bir yerdi ki nihai amacımız da buydu zaten. Ethan'a evi onun

kadar beğendiğimi, Judy geldiğinde hemen teklif vermemizi söylemek istedim.

Ama bunu yapamazdım.

Çünkü geniş mülke bakarken içime kötü bir his doğdu. Hatta öyle kötü oldum ki öğle yemeğinde yediğim her şeyi BMW'nin pahalı döşemesine boşaltmamak için elimi ağzıma kapayıp derin bir nefes aldım. Daha önce hiç böyle olmamıştım. Son birkaç ayda gezdiğimiz ondan fazla evin hiçbirinde böyle bir hisse kapılmamıştım. Açıkçası hayatım boyunca bu kadar güçlü bir his yaşamamıştım.

Bu evde korkunç bir şey oldu.

"Kahretsin," dedi Ethan.

Midem yeniden çalkalanırken sakinleşmek için titrek bir nefes daha aldım. Bu sırada artık hareket etmediğimizi fark ettim. Ön tekerlekler ısrarla dönse de işe yaramıyordu. Çamura saplanmıştık.

"Yol çok kaygan," dedi Ethan. "Araba çekmiyor."

Isıtıcı açık olmasına rağmen titreyerek kendime sarıldım. "Ne yapacağız?"

"Eh..." Uzanıp buğulanan ön camı sildi. "Eve çok yakınız. Yürüyerek gidebiliriz."

Onun için söylemesi kolaydı tabii. Manolo Blahnik imzalı çizmeleri o giymiyordu.

"Hem görünüşe bakılırsa Judy çoktan gelmiş," diye ekledi.

"Gerçekten mi? Ben arabasını göremiyorum."

"Evet ama evin ışıkları yanıyor. Garaja park etmiş olmalı."

Gözlerimi kısarak buğulu ön camdan eve baktım. Şimdi daha dikkatli bakınca üst kattaki odalardan birinin ışığının yandığını gördüm. Çok tuhaftı. Müşterisine ev gösteren bir emlakçının asıl *alt katın* ışıklarını yakması gerekmez miydi? Oysa evin alt katı zifiri karanlıktı. Sadece üst kattaki o tek ışık yanıyordu.

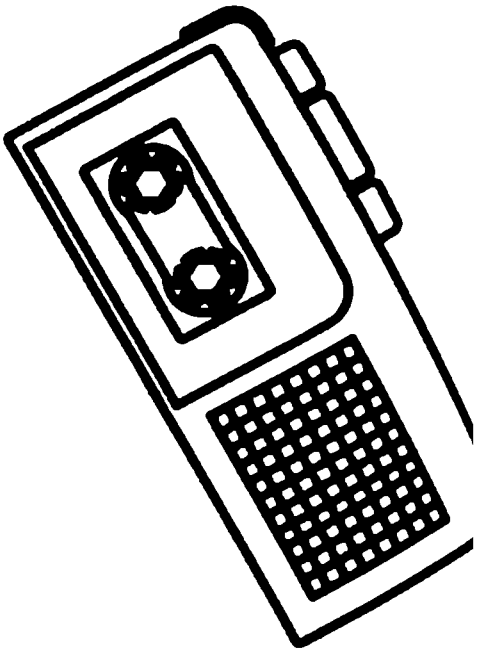
Bir kere daha titredim.

"Hadi," dedi Ethan. "İçeri girsek iyi olacak. Geceyi arabada geçirecek hâlimiz yok sonuçta. Benzinimiz biter, soğuktan donarak ölürüz."

Bu hiç de cazip bir düşünce değildi. Bu yolculuktan pişman olmaya başlıyordum. Hangi akla hizmet buraya gelmiştim ki? Ama Ethan eve bayılmıştı. Belki sonunda burayı alırdık.

"Tamam," dedim. "Hadi yürüyelim."

İKİNCİ BÖLÜM

Tanrım, hava buz gibiydi.

BMW'nin yolcu koltuğunun kapısını açar açmaz eve yürüyerek gitmeyi kabul ettiğime pişman oldum. Üzerimde dizlerime kadar inen Ralph Lauren yün kabanım vardı ama sanki kâğıt parçasına sarınmış gibiydim, kapüşonumu çekmeme rağmen rüzgâr doğruca içime işliyordu.

Fakat en kötüsü ayaklarımdı. Deri çizme giyiyordum ama bunlar gerçek *kar* çizmeleri değildi, anlarsınız ya. Boyuma ekledikleri yedi santimle beni çok mutlu ettikleri gibi dar kesim kot pantolonla da harika görünüyorlardı ama mesele ayaklarımı kalınlığı artık otuz santimi bulan kardan korumaya geldi mi hiçbir halta yaramıyorlardı.

Hangi akla hizmet çizme görevi görmeyen bir çift şık çizme almıştım ki? Hayatta yaptığım bütün seçimlerden yavaş yavaş pişman olmaya başlıyordum. Annem hep, *iki kilometre yürüyemeyeceğin ayakkabılarla evden çıkma*, derdi.

"İyi misin, Tricia?" diye sordu Ethan. "Üşümüyorsun, değil mi?"

Takırdayan dişlerimi ve morarmaya başlayan dudaklarımı görünce şaşkınlıktan alnı kırıştı. Üzerinde geçen sene aldığı siyah kayak ceketi vardı ve ayaklarını göremesem de *onun* ayakkabılarının büyük ve sıcak olduğundan son derece emindim. Beni bu duruma soktuğu için ümüğünü sıkmak istiyordum ama bunu yapmam demek ellerimi derin ceplerimden çıkarmam demekti, o zaman da ellerim soğuktan kangren olurdu çünkü onun aksine benim eldivenim yoktu. Kabul etmeliyim ki beyefendi benden çok daha hazırlıklı gelmişti.

"Biraz üşüyorum," dedim. "Çizmelerim kara dayanıklı değil."

Ethan kendi ayakkabılarına baktı, sonra bakışlarını yeniden bana çevirdi. Kısa bir müddet düşündükten sonra arabanın etrafından dolaşarak yanıma geldi ve önümde diz çöktü. "Pekâlâ, atla sırtıma."

Bütün sözlerimi geri alıyorum. Canım kocam, iyi ki var.

Yolun geri kalanı boyunca, karla kaplı bahçedeki SATILIK tabelasının yanından geçip ön kapıya varıncaya kadar beni sırtında taşıdı. Veranda büyük ölçüde kardan korunmuştu, Ethan da beni dikkatlice oraya indirdi. Islanan sarı saçlarındaki kar tanelerini silkeledi ve gözlerini kırpıştırarak kirpiklerinde biriken su damlalarından kurtuldu.

"Teşekkür ederim." Yüzümde bir gülümseme belirirken güçlü, yakışıklı kocama duyduğum aşktan başım döndü. "Sen benim kahramanımsın."

"Benim için zevkti," deyip reverans yaptı. *Şimdi düşüp bayılacağım.* Evliliğimizin bu cicim ayları inanılmaz keyifli geçiyordu.

Ethan yünlü eldivenini çıkarıp başparmağıyla zile bastı. Evin içinde zil sesinin yankılandığını duyduk ama birkaç dakika geçmesine rağmen kapıyı açmaya gelen olmadı.

Bir diğer tuhaflık da ilk katın zifiri karanlık olmasıydı. İkimiz de üst kattaki ışığı görmüş, bu sebepten evde birinin olduğunu düşünmüştük. Judy olduğunu sanmıştık. Ama Judy burada olsaydı alt katta olması gerekirdi, öyle değil mi? Üst kattaki yatak odalarının birinde olmazdı. Oysa evin ilk katında çıt yoktu.

"Belki de sahipleri evdedir," dedi Ethan, uzun yapıya bakmak için kafasını geriye atarak.

"Belki de..."

Fakat ortada bir tuhaflık daha vardı. Evin çevresinde hiç araba yoktu. En azından ben araba falan görmüyordum. Ama kar fırtınası varken ev sahipleri şüphesiz araçlarını garaja koyarlardı. Judy'nin garaja park edeceğini sanmıyordum, dolayısıyla arabasının görünürde olmaması henüz gelmediğinin kanıtıydı.

Ethan yeniden zile basarken ben de çantamdan telefonumu çıkardım. "Judy'den hiç mesaj yok," dedim. "Gerçi sinyal kesileli en az yirmi dakika oluyor, yani şu anda bize ulaşmaya çalışıyor olabilir."

O da cebinden telefonunu çıkarıp ekrana kaşlarını çatarak baktı. "Benimki de çekmiyor."

Evin içinden hâlâ ses gelmiyordu. Ethan kapının yanındaki pencereye gidip ellerini gözlerine siper ederek içeriye baktı, ardından başını salladı.

"İlk katta kimse olmadığı kesin. Bana kalırsa bu evde kimsecikler yok." Omzunu silkti. "Belki de Judy son gelişinde üst kattaki ışığı açık unutmuştur."

Bu hiç de Judy'nin yapacağı bir şey değildi. Judy Teitelbaum dört dörtlük bir profesyoneldi. Ben doğmadan önce bile insanlara ev gezdiriyordu, üstelik bize gösterdiği evlerin hepsi bal dök yalaydı. Öyle ki bu evleri kendisi temizliyor olmalıydı. Onlardan birine bakmaya gittiğimde herhangi bir

şeye dokunmaktan çekiniyordum. Altlık olmadan bardağımı bir yere koyarsam Judy'ye inme inebilirdi. Yani üst kattaki bir ışığı açık bırakarak evden çıkmasına imkân yoktu. Öte yandan başka açıklama bulamıyordum.

Ben ısınmak için kendi kendime sarılırken Ethan şişme montunun yakasını çekiştirdi. "Eh, ne yapacağımızı bilmiyorum. Burada olmadığı kesin."

Ofladım. "Harika. Şimdi ne yapacağız peki?"

"Bir dakika..." Bakışları ayaklarımızın altındaki paspasa kaydı, hafiften kar altında kalan "hoş geldiniz" yazısı süslü harflerle işlenmişti. "Belki buralarda bir yerde yedek anahtar vardır."

Paspasın altında yoktu –öylesi fazla kolay olurdu zaten– ama daha etraflıca aradığımızda yedek anahtarı kapının yanındaki bir saksının altında bulduk. Elime aldığımda buz gibiydi, hafif de ıslaktı.

"Eee..." Kaşlarımı kaldırarak Ethan'a baktım. "Judy'yi beklemeden içeri girsek mi? Sence sorun olur mu?"

"Girelim. Onun ne zaman geleceği belli değil, ayrıca hava buz gibi." Bir kolunu korumacı biçimde omuzlarıma sardı. "Üşütmeni istemiyorum."

Haklıydı. Telefonlarımız çekmez, arabamız her geçen dakika biraz daha kara gömülürken korunaklı bir yere ihtiyacımız vardı. Evde en azından güvende olurduk.

Anahtarı deliğe sokup çevirdiğimde kilidin açıldığını duydum. Elimi kapının soğuk topuzuna koydum. Fakat çevirmeye çalıştığımda dönmedi. Hay aksi. Hâlâ delikte duran anahtara baktım. "Acaba sürgüsü mü var?"

"Dur bir de ben deneyeyim."

Kenara geçerek yerimi ona bıraktım. Anahtarı birkaç kez çevirdi, sonra topuzu döndürmeye çalıştı. Ama dönmedi. Bir

an için geri çekildi, sonra yeniden topuzu tuttu ve var gücüyle ahşap kapıya yüklendi. Kapı gürültülü bir gıcırtıyla açıldı.

"Başardın!" *Kahramanım. Şimdi düşüp bayılacağım.*

Evin içi zifiri karanlıktı. Ethan duvardaki düğmeye bastığında hiçbir şey olmayınca paniğe kapıldım. Ama sonra tepemizdeki avizeler titreşerek yandı. Tanrı'ya şükür evde elektrik vardı. Işık loştu –ampullerin birçoğu patlamış olmalıydı– fakat geniş oturma odasını aydınlatmaya yetiyordu.

Orayı görünce nutkum tutuldu.

Öncelikle oturma odası kocamandı, dahası evin açık plan tasarımı sayesinde olduğundan daha büyük görünüyordu. Yıllarca Manhattan'da bir dairede yaşadıktan sonra bütün evler bize devasa görünür olmuştu. Fakat bu ev *müzelerle* yarışırdı. Hatta *havaalanlarıyla.* Metrekare bakımından son derece büyüktü ama yüksek tavanı sayesinde daha da büyük görünüyordu.

Soluğu kesilen Ethan, "Tanrım," dedi. "Burası inanılmaz bir yer. Katedral gibi."

"Evet."

"Ama istedikleri fiyat çok *düşük.* Bu evin değeri, o fiyatın dört katı olmalı."

Başımla onaylarken içim yine o kötü hisle doldu. *Bu evde korkunç bir şey oldu.*

"Belki küf sorunu vardır," dedi düşünceli bir tavırla. "Ya da belki de temeli kötüdür. Kesin karar vermeden önce işinin ehli birine etraflıca baktıralım."

Cevap vermedim. Sırf içine *kötü bir his* doğdu diye kocasının bayıldığı evi satın aldırmayan deli kadının teki gibi görünmek istemediğimden, içten içe bu evin küfle kaplı olduğunu ya da temelden çürümeye başladığını veya başka bir sorunu olduğunu umduğumu ona söylemedim.

Ayrıca bu evde başka bir tuhaflık daha vardı.

Dayalı döşeliydi. Salonda L koltuk, ikili kanepe, sehpa ve kitap dolu kitaplıklar vardı. Kahverengi deri döşemeli göz alıcı L koltuğa gidip parmağımı yastıklardan birinin üzerinde gezdirdim. Sanki yıllardır kimse tarafından kullanılmamış gibi sertti ve parmağımın ucu simsiyah oldu. Tozdu bu, yılların tozu.

Baktığımız diğer evlerin arasında, sahipleri hâlâ o evlerde oturduğu için eşyalı olanlar vardı ama onların içinde birilerinin yaşadığı belli oluyordu. Fakat bu ev onlar gibi değildi. Oturma odasındaki bütün eşyaların üzeri kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Ne var ki bu eşyalar, taşınırken arkanızda bırakacağınız türden parçalar değildi. Deri kanepenin fiyatı en aşağı beş sıfırlı olmalıydı. Hem kim bütün kitaplarını ardında bırakırdı ki?

Sanki uzun zamandır kimse basmamış gibi yerler de tozluydu üstelik. Başımı kaldırdığımda oturma odasının bütün köşelerini sarmış, parmak kalınlığındaki örümcek ağları gözüme takıldı. Örümceklerin dişlerini tenime geçirmeye hazır vaziyette o ağların arasında gezindiklerini hayal edebiliyordum.

Bütün bunlar Judy'nin buraya gelmediğini iyiden iyiye kanıtlıyordu. Onun bir evi bu kadar pis bırakıp gitmesine imkân yoktu. Hayatta yapmazdı. İnancına tersti bir kere.

Bu durumu Ethan'a da açıklamak üzere ona doğru döndüm fakat dikkati başka yerdeydi. Şömine rafının üstüne asılmış devasa kadın portresine bakıyordu. Gözlerinde tuhaf, karanlık bir bakış vardı.

"Pişt," dedim. "Ne oldu?"

Açık renkli kirpiklerini kırpıştırdı. Sanki burada olduğumu unutmuş gibi, yanında durduğumu gördüğüne şaşırmışa benziyordu. "Ah. Bir şey olmadı. Sadece... sence bu kimdir?"

Bakışlarını takip ederek gözlerimi portreye çevirdim. Kocamandı, inanılmaz büyüktü. Resimdeki kadınsa göz alıcıydı. Onu tarif edecek başka kelime bulamıyordum. Yolda görseniz durup bir daha bakacağınız türde bir kadındı. Otuzlarının ortasında gibi görünüyordu, dümdüz saçları omuzlarının he-

men altında bitiyordu. Saçlarını ilkin kestane rengi sandım ama başımı yana yatırıp baktığımda kırmızının parlak bir tonuna bürünüverdi. Teni beyaz ve pürüzsüzdü, gerçi tablolarda herkesin teni güzel olurdu. Fakat onun en dikkat çekici özelliği yemyeşil gözleriydi. Çoğu yeşil göz kahverengi ya da maviye çalardı ama onun gözlerinin yeşili öyle yoğundu ki sanki tuvalden fırlayacakmış gibi görünüyordu.

"Belki burada yaşamıştır?" diye öneride bulundum.

Ethan'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hangi kibirli, kendini beğenmiş insan şöminenin üstüne devasa bir portresini asar ki?"

"Ne yani, yeni evimizin duvarına devasa portremi asmamı istemez misin?" diye şaka yaptım.

Ethan kuru kuru güldü. Portredeki bir şeyden rahatsız olmuştu ama bunun hakkında konuşmak istemiyor gibiydi.

İçerisi buz gibi olduğundan yün kabanımı çıkarmadan şömineye yakın kitaplığa gittim. Burada her kim yaşadıysa okumayı çok seviyor olmalıydı çünkü odanın dört bir yanında tepeleme dolu kitaplıklar vardı. Bir müddet burada kalmamız gerekirse oyalanacak bir şeyim olsun diye raflardaki isimleri inceledim. Raflardan biri, baştan sona aynı kitabın kopyalarıyla doluydu.

Korkunun Anatomisi.

Sırtımdan aşağı bir ürperti inmesiyle kabanıma sarıldım. Ciltli kitaplardan birini elime aldım, o da evdeki diğer her şey gibi tozluydu. *Korkunun Anatomisi*, Prof. Dr. Adrienne Hale. Kapağında, ucundan kan damlayan bir bıçak resmi vardı. Aman ne güzel. Şu anda tam da görmek istediğim şey.

Kitabın arkasını çevirdim. Tanınmış yazarlardan ve profesyonellerden kitabı öven birkaç alıntı vardı. Sol alt köşede de yazarın fotoğrafı bulunuyordu. Şömine rafının üstündeki resmin aynısıydı.

"Ethan," dedim. "Şuna bak."

Bakışlarını portreden güçlükle ayırıp yanıma geldi ve omzumun üstünden kitabın arka kapağındaki fotoğrafa baktı. "Adrienne Hale," diye okudu. "Öldürülen psikiyatrist değil mi bu?"

Haklıydı. Bundan üç yıl önce Dr. Adrienne Hale'in ortadan kayboluşu bütün haber kanallarında yayımlanmış, bilhassa da neredeyse bir yıl boyunca *New York Times* çoksatanlar listesinden düşmeyen, aylarca bir numarada kalan popüler psikoloji kitabının çıkışından kısa süre sonrasına denk geldiği için büyük gündem olmuştu. Ben de dâhil ülkedeki herkes o kitabı okumuştu. Gerçi kitabın bu muazzam başarısının sebebi büyük ölçüde kadının ortadan kayboluşunun hayli sansasyonel bir haber olmasıydı.

"Ortadan kayboldu," diye düzelttim. "Bildiğim kadarıyla cesedini hiç bulamadılar."

Ethan kitabı elimden alıp sayfalarını çevirdi. "Bence kesin bulmuşlardır. Bir yere vurmuştur."

"Olabilir." Adrienne Hale en az iki yıl önce haberlerden silinmiş, peşi sıra kitabı da listelerden düşmüştü. "Kitabı okumuştun, değil mi?"

Ethan bakışlarını önündeki kitaptan ayırmadan başını iki yana salladı. "Bu popüler psikoloji saçmalıklarından nefret ediyorum."

"Yok ama gerçekten iyi kitaptı." Elindeki açık sayfalara parmağımla vurdum. "Hep hastalarını yazmış. Yaşadıkları korkunç deneyimleri ve bunlarla nasıl başa çıktıklarını."

"Hiç ilgimi çekmiyor." Birdenbire sıkılarak kitabı rastgele bir rafa koydu. Ethan'ın okumakla arası pek yoktu. "Kadını erkek arkadaşı öldürmüştü, değil mi? O kısmı hatırlıyorum. Adam teknoloji uzmanı mı neydi."

"Onu suçladılar ama hapse girmedi."

"Ama muhtemelen o yapmıştır."

"Muhtemelen." Başımla onayladım. "Dışarıda yüzlerce manyak adam var."

Elimden tutup beni kendine çekti ve sıcak nefesini yanağıma vererek konuştu. "Seni bütün o pisliklerden kurtardığıma sevinmiyor musun?"

Gözlerimi devirsem de söylediklerinde haklılık payı vardı. Geçmişte pislik sevgililerim olmuştu. Hiçbiri Dr. Adrienne Hale'in erkek arkadaşı gibi adam öldürmeye meyilli değildi ama içlerinden biri beni en yakın arkadaşımla aldatmıştı. Ne kadar klişe, değil mi? Diğer yandan Ethan, birlikteliğimizin ilk gününden beri inanılmaz sadıktı. Başka kadınlara göz ucuyla bile bakmazdı, başka kadınlar ona baksa dahi.

"Yani buranın onun evi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. "Dr. Adrienne Hale'in?"

"Büyük ihtimalle." Bakışlarını yeniden portreye çevirdi. "Ya onun ya da ona tehlikeli derecede kafayı takmış birinin."

Kabanım üzerimde olmasına rağmen hâlâ titriyordum. Isınmak için kollarımı ovuşturdum. Madem buradan hemen ayrılamayacaktık, o hâlde ısıtma sistemini nasıl çalıştıracağımızı öğrensek iyi olurdu. Ethan böyle konularda iyiydi. "Ölmüş bir kadının evinde yaşamak seni rahatsız etmez mi?"

"Etmez." Omzunu silkti. "Eninde sonunda herkes ölür, öyle değil mi? Sıfır ev almadığımız sürece, satın alacağımız her evde şu anda ölü olan biri yaşamış olacak. Ne olmuş yani?"

Altı aylık kocam hakkında öğrendiğim ilginç bilgilerden biri daha: Maneviyattan hiç nasibini *almamış*.

Bakışlarımı kitaplıkta gezdirirken Ethan'ın rafa gelişigüzel koyuverdiği kitapta durdum. Nedense Adrienne Hale'in, Ethan'ın kitaplığını karıştırmasından hoşlanmayacağını hissediyordum, sanki Ethan evin enerjisini bozmuş gibi. Kitabı

alıp eski yerine koydum. Umarım bu, hayaletini geçici olarak yatıştırırdı, katili hâlâ dışarıda bir yerde olsa bile.

Midem utanç verici biçimde guruldadı. "Sence Judy ne zaman gelir? Açlıktan ölüyorum."

"Hiç bilmiyorum." Rolex'ine baktı. "Ben gidip arabası garajda mı diye bir bakayım."

Ethan garaj kapısını aramaya gidince bakışlarımı ayaklarımın altındaki zemine çevirdim. Ahşap o kadar pisti ki burada çıplak ayakla gezmek istemezdim çünkü tabanlarım kapkara olurdu. Ama titrek avize ışıklarının altında zemine bakarken kitaplığın yakınındaki toz tabakasında bir şekil olduğunu fark ettim. Neredeyse şeye benziyordu...

Ayak izine.

Daha iyi görebilmek için eğilip loş ışıkta gözlerimi kısarak baktım. Sahiden de ayak izine benziyordu. Kendi ayağımı yanına koydum; bu izi kim bıraktıysa ayağı benimkinden çok daha büyüktü. Ethan olabilir miydi? Onun ayağıyla aynı büyüklükteydi ama onun da bu tarafa geçtiğini görmemiştim.

"Garaj boş." Ethan omzundan örümcek ağma benzer bir şey silkeleyerek mutfağın yanındaki kapıdan içeri girdi. "Judy burada değil."

Kabanım hâlâ üzerimde olmasına rağmen titredim. "Hey, gel de şuna bak."

Ethan yanıma gelirken bastığımız her yerde yeni ayak izleri bıraktığımızı fark ettim. "Ne? N'oldu?"

"Bu ayak izi mi?"

Toz tabakasındaki şekle gözlerini kısarak baktı. "Sanki?"

"Peki kimin?"

"Bilmem. Judy'nin olabilir mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Sence Judy kırk üç numara mı giyiyor?"

Ethan oflayınca buz gibi odada resmen nefesini gördüm. "O zaman eve bakmaya gelen birinindir."

Judy kimseye bu kadar pis bir ev göstermezdi. Yere bakındım ama bunun kadar belirgin başka ayak izi göremedim. "Sence Judy ne zaman gelir?"

Kaşlarını çattı. "Judy'nin gelebileceğini sanmıyorum, Tricia."

"Bizi ekmez."

"Evet ama dışarıda kar fırtınası var. Biz bile güç bela geldik, üstelik kar gittikçe bastırıyor. Doğrusunu istersen bizi buraya bu akşam çağırması çok sorumsuzca."

"O zaman..." Başparmağımın ucunu ısırdım. "Burada mahsur mu kaldık yani? Geceyi burada mı geçireceğiz?"

Aynı anda başımızı çevirip büyük pencerelerden birine baktık. Kar yağışı şimdi öncekinden çok daha şiddetliydi. Sanki gökyüzünden aşağı bembeyaz bir duvar iniyordu. Şimdiye arabamızın üstü kapanmış olmalıydı, zaten öncesinde de karda çok iyi yol aldığı söylenemezdi.

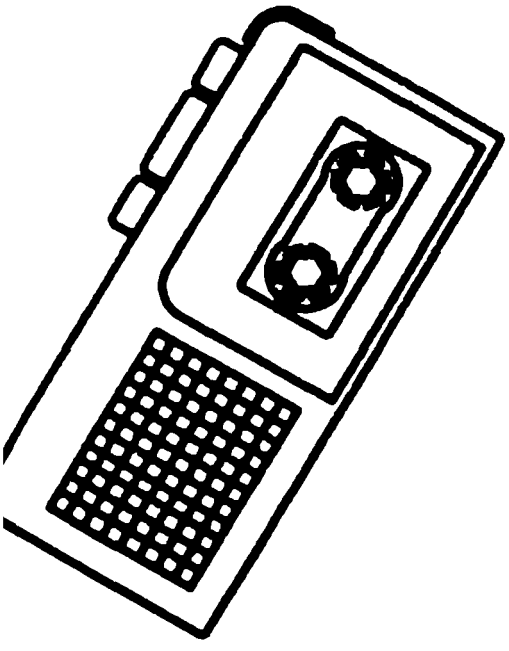
"Öyle görünüyor," dedi Ethan. "Ama endişelenecek bir şey yok. Yani, şuraya bir baksana. Eminim mutfak yiyecek doludur. Öyle değilse bile bagajda bana zorla koydurduğun acil durum çantası var. Onun içinde bir sürü protein barı yok muydu?"

"Sa... sanırım..."

"O zaman gidip yiyecek bir şeyler bulalım."

Ethan kararlı adımlarla mutfağın yolunu tuttu. Örümcek ağları ve korkutucu ayak izleriyle dolu bu yabancı evde mahsur kalmamızın onu biraz olsun endişelendirmediğine inanamıyordum. Ethan böyle biriydi işte. Her zaman kendinden emindi. Bu huyuna bayılıyordum.

Çiçeği burnunda kocamın peşinden mutfağa gittim. Fakat bu sırada şöminenin üstünde asılı portredeki o yeşil gözlerin beni izlediğine dair korkunç hissi içimden atamadım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ADRIENNE

Öncesi

Paige, kapıma uzanan yolda yerinden oynamış bir tuğlaya takılıp tökezleyince kendi kendine küfretti. Pencereden onu izlerken, *Bu hafta o tuğlayı düzeltmesi için birini çağırsam mı*, diye düşündüm. Kimsenin düşüp ayak bileğini kırmasını istemiyordum, sonra suçlusu ben olurdum. Yani kanunen. Paige düşerse tamamen kendi hatası olurdu. Ayağında yedi santimlik topuklular varken sağ elinde büyük, sarı bir zarf tutup sol eliyle telefonunu kurcalamasaydı çok daha dikkatli yürürdü.

Paige beş yıldır yayınevindeki temsilcimdi ve onu elinde telefonu olmadan hiç görmemiştim. Öyle ki avucuyla kaynaşmış bile olabilirdi. Bir keresinde onunla konuşken arkadan duş sesi geldiğine yemin edebilirdim. Bir keresinde de sifon sesi duymuştum. Yüz yüze konuştuğumuzda bakışlarını ekrandan ayırıp gözlerime bakardı ama kısa süreliğine.

Zile basmak için zarfı kolunun altına sıkıştırdı. Audi'sinin garaj yolumda ilerleyişini izlediğimden zile basmasına gerek yoktu ama o bunu bilmiyordu. Zil sesi evin içinde yankıla-

nırken aheste aheste yürüyerek kapıya gittim. Paige'in acelesi olabilirdi ama benim yoktu. İlk hastam gelene kadar bütün sabahım boştu.

Kapıyı açtığımda Paige'in bakışları telefonunun ekranına kenetliydi. Normalde kusursuz olan röfleli saçı rüzgârdan hafif dağılmıştı ama onun dışında siyah ipek elbisesi ve sivri topuklu ayakkabılarının içinde çok şık görünüyordu.

"Adrienne!" Beni görünce yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldıysa da telefonunu çantasına koymadı. "Nasılsın?"

Nasılsın? İletişim dünyasının en boş kelimesi. Bu soruyu soran hiç kimse cevabı bilmek istemezdi. Cevap veren hiç kimse de doğruyu söylemezdi. "İyiyim, Paige."

Aynı kibarlığı göstermemi bekleyerek bir müddet durakladı. Yapmayacağımı anladığında sol elindeki telefonu hafifçe salladı. "Geç kaldığım için kusura bakma. Telefonumun navigasyonu kafayı yedi. Bu civarda sinyal çok kötü."

"Maalesef," dedim anlayışlı bir sesle. "Öyle."

O kadar ücra bir yerde yaşıyordum ki çoğu insanın telefonu çekmiyordu. Evimde MicroCell modem ve Wi-Fi vardı ama Paige'in geleceğini bildiğimden ikisini de kapamıştım. Buradayken bütün ilgisinin bende olmasını istiyordum. Asla telefonuma bir hastamdan daha fazla ilgi göstermezdim ve Paige'in dikkatini çekmeye çalışmaktan da hiç hoşlanmıyordum.

İçeri girebilmesi için kenara çekildim. Buraya daha önce sadece bir kere gelmişti, nitekim evin büyüklüğü karşısında soluğu kesildi. Oturma odası kocamandı. Paige Manhattan'da, muhtemelen ona küçük bir servete mal olan kutu gibi bir dairede oturuyordu.

"Evin harika," dedi hayranlıkla. O kadar büyülenmişti ki telefonunu unutmuştu, cihaz elinde öylece duruyordu. "Çok büyük."

"Teşekkürler."

Bakışları L koltuktan antika kitaplıklara, oradan da üst kata çıkan sarmal merdivene kayıp etrafta gezindi. İltifat etmeyi burada bırakabilirdi ama öylesi Paige'in tarzına uymazdı. Bu yüzden, "Bu koca evde tek mi yaşıyorsun?" diye sordu.

Evli olmadığımı biliyordu. Çocuğum yoktu. Annemle babam yıllar önce ölmüştü. "Evet. Tek yaşıyorum."

"Tanrım..." Yanağını kaşıdı. "Ben olsam burada yaşamaktan korkardım. Yani *bildiğin* dağ başında oturuyorsun. Telefon doğru düzgün çekmiyor. Biri gelip seni..."

Bunu dile getiren ilk kişi o değildi. Akrabalarım ya da yakın arkadaşlarım olsaydı eminim benim için endişelenirlerdi. Ama ben korkmuyordum.

"Güvenlik sistemin var mı?" diye sordu.

Tek omzumu kaldırdım. "Kapılarda kilit var."

Bana aklımı oynatmışım gibi baktı. Ama ben burada kendimi güvende hissediyordum. Tecrit ille de tehlikeli olmak zorunda değildi. Evime giden küçük toprak yolun sapağı o kadar dardı ki çoğu insan farkına bile varmadan yanından geçip gidiyordu. Hem bu geniş alana ihtiyacım vardı çünkü evi aynı zamanda ofis olarak da kullanıyordum. Kitaplarımı burada yazıyor, hastalarımla buradaki bir odada görüşüyordum.

Paige'in eleştirisi beni hayal kırıklığına uğrattıysa da şaşırmadım. Eminim birçok insan da onun seçimlerini eleştirirdi. Zamanını iki velet doğurmakla heba etmeseydi kariyerinde çok daha ileride olabilirdi. Benim gibi birine yağ çekmek zorunda kalmayabilirdi.

Ayrıca çok fazla makyaj yapıyordu. Doğrudan ciltlerine yapışan bir maskeymiş gibi kat kat fondöten süren kadınlara güvenmiyordum.

"İstersen..." Anlayışlı bir tavırla başını yana yatırdı. "Alex'ten sana birini ayarlamasını isteyebilirim. İş arkadaşlarından birinin seni yemeğe çıkarmaktan memnun olacağına eminim."

Dişlerimi sıkarak, "Gerek yok," dedim.

"Emin misin? Çünkü–"

"Eminim."

Kocasının bana ayarlayacağı uyduruk randevuyu kabul etmeyerek korkunç bir hata yaptığımı düşünüyormuş gibi omzunu silkti. Bunu ilk defa teklif etmiyordu. Bir noktadan sonra ilgilenmediğimi anlamasını beklerdiniz ama maalesef hâlâ anlamamıştı.

"Neyse." Zarfı bana uzatırken parlak kırmızı tırnakları avize ışığında parladı. "Yeni kitabının taslağını getirdim."

Zarfı elinden aldığımda içimden yırtıp açmak geldi. Bu kitap iki yıllık araştırmalarımın, notlarıma kafa patlatarak ve klavyede takır takır yazarak geçirdiğim gecelerin meyvesiydi. Ama Paige'in önünde açıp bakmak istemiyordum. O gittikten sonra bakacaktım.

"Teşekkürler," dedim.

"Dehşet verici," dedi burnunu kırıştırarak. Kitapta anlatılan bazı şiddet sahnelerini "yumuşatmam" gerektiğini düşündüğünü açıkça dile getirmişti ama ben oldukları gibi kalmalarında ısrar etmiştim. "Bazı insanlar için okuması zor."

"Hepsi gerçek."

Paige elimdeki zarfa baktı. Önünde açmamı umuyordu. Ne de olsa Manhattan'dan buraya kadar onca yol tepmişti. Westchester öyle iki adımlık yer değildi ama ilk kitabım *Kendini Tanı* yirmi yedi hafta boyunca *New York Times* çoksatan listesinde kalmıştı. Merakla beklenen bu devam kitabı Paige'e servet kazandırabilirdi. Bu yüzden gönlümü hoş tutmaya çalışıyordu.

Bir müddet öylece durup ona evi gezdirmeyi ya da bir fincan kahve ikram etmeyi teklif edip etmeyeceğimi bekledi. Arkadaşım olmak istiyordu. Daha doğrusu dedikodu yaptığımız, kafelerde öğle yemekleri yediğimiz ve birbirimizden

hoşlanıyormuş gibi yaptığımız sahte bir arkadaşlık kurmamızı istiyordu.

Benim arkadaşım yoktu. Hiç olmamıştı.

"Rica etsem..." Dudaklarını yaladı. "Rica etsem bir bardak su alabilir miyim?"

Mutfağa göz attım. "Tabii ki. Gerçi uyarayım, su biraz kahverengi. Ben metalik tadına alıştım ama bazı insanlar rahatsız oluyor."

Yine burnunu kırıştırdı. Burnunun kemerinde kat kat makyajın altında kaldıklarından belli belirsiz görünen çilleri vardı. "Kahverengi su mu? Adrienne, birine baktırmalısın."

"Ah, ben önemsemiyorum. Tadı gayet güzel. Dur, sana getireyim."

"Aslında hiç zahmet etme."

"Emin misin?"

"Evet, eminim." Uydurma kahverengi suyumdan içme düşüncesi benzinin atmasına neden oldu. Arkadaşım olmak istiyordu ama o kadar da değil. "Artık şehre dönsem iyi olacak. Yolum uzun."

Başımla onayladım. "Dikkatli git."

Evime son kez uzun uzun göz gezdirdi. Muhtemelen bana ne kadara mal olduğunu merak ediyordu. Başka bir hayatta emlakçı olabilirdi. Bu iş için aranan en temel özellik onda vardı: İnanılmaz ısrarcıydı.

"Ciddiyim," dedi, "buraya güvenlik sistemi kurdurmayı düşünmelisin. Bir gün buraya gelip de oturma odasında cinayete kurban gitmiş bedenini bulmak istemiyorum."

İstatistiksel olarak bu dediğinin olma ihtimali çok düşüktü. Cinayet kurbanlarının dörtte birinden azı kadındı. Bu kadınların çoğu genç ve düşük gelirliydi.

"Ya da kendine bir erkek arkadaş bul," diye ekledi gülerek. "Dediğim gibi, bu konuda seve seve yardımcı olurum."

Cinayete kurban giden kadınların yüzde yetmişi eşleri tarafından öldürülürdü. Yani "kendine bir erkek arkadaş bul" önerisi son derece eleştirel ve aşağılayıcı olmasının yanı sıra bir şiddet eylemine kurban gitme olasılığımı *yükseltiyordu.* Ama bu kadınla tartışmaya girmeyecektim.

"Ben hâlimden memnunum," diye yineledim. "Güvenlik sistemine ihtiyacım yok."

Bir müddet düşündükten sonra burnundan güldü. "Doğru. Sen burada delileri ağırlıyordun, değil mi?"

Birden kafama dank etti. Şimdiye kadar nasıl anlamadığımı bilmiyordum. Paige işime saygı duymuyordu. İki kitabımın yayımlanması için de büyük destek vermişti ve bu konuda son derece iyiydi. Ama hiçbir şeye inanmıyordu. Ona göre yardım ettiğim insanlar bir avuç "deliydi".

Paige'i tanıdığım beş yılda evimi ve şu hayatta yaptığım seçimleri aşağılamış, taslaklarıma en ağır eleştirileri yapmıştı. İşinde iyi olduğu için her türlü hakaretini sineye çekmiştim. Ama bugün çizgiyi aşmıştı.

Hiç kimse hastalarım hakkında böyle konuşamazdı.

"Paige." Sağ gözümün köşesine parmağımın ucuyla vurdum. "Şurana rimel bulaşmış."

"Aaa!" Siyah kirpiklerini kırpıştırarak utanç içinde tek elini gözlerine kapadı. Hemen pudralığını almak için diğer elini çantasına attı fakat bunu yaparken telefonu sol elinden kayıp ahşap zemine pat diye düştü. "Siktir..."

Telefonu yerden aldığında ekranda örümcek ağına benzer çatlaklar vardı. Paige gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyordu.

"Ah, olamaz," dedim. "Ekranın kırılmış."

"Siktir." Dokunuşuyla çatlakları sihirli bir biçimde yok edebilirmiş gibi işaret parmağını ekranın üzerinde gezdirdi.

Sonra bir küfür daha savurdu ve parmağını aniden çekti. Kırık cam parmağını kesmişti. "Şansıma tüküreyim."

"Belki de bu bir işarettir," dedim. "Belki de telefonunu daha az kullanmalısın."

Şaka yapmışım gibi güldü. Beni şaka yapmadığımı bilecek kadar iyi tanımıyordu.

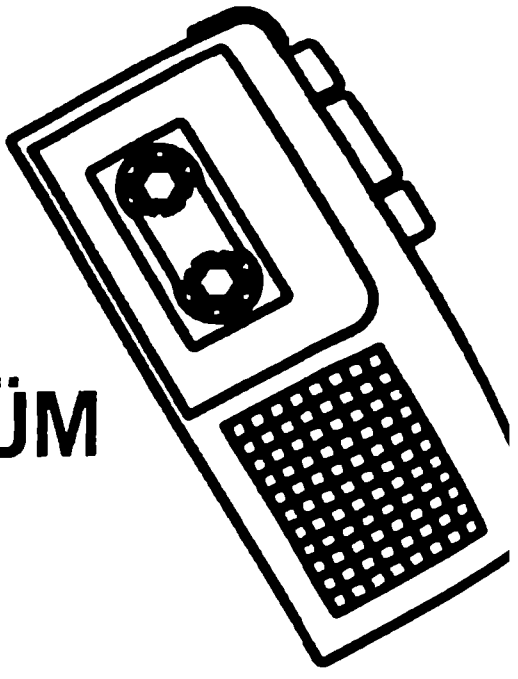
Ben onu geçirirken gülümsemesi soldu, dışarı çıktığındaysa hepten silindi. Penceremden arabasına doğru yürümesini izledim, bu sefer hain tuğlaya dikkat etmişti. Sürücü koltuğuna oturur oturmaz vücudunu çevirip dikiz aynasından yüzüne baktı. Gözünün köşesini yoklayarak ona rimelinin bulaştığını söylediğim yeri aradı.

Kötü bir gün geçiriyordu. Fakat temsilcilik görevine son verdiğimi bildiren e-postayı aldığında günü daha da kötüleşecekti.

Pencereye sırtımı dönüp Paige'in getirdiği zarfa baktım. Kitabım. İki yıldır döktüğüm kan, ter ve gözyaşım.

Kulakçığı kaldırıp zarfı açtım. İçinden kitabımın taslağını çıkardım. Dudaklarımın köşeleri seğirdi. Tam da hayal ettiğim gibiydi. Adım kalın, büyük harflerle yazılmıştı: Prof. Dr. Adrienne Hale. Kapakta ucundan kan damlayan bıçak görseli kullanılmasını istediğimde yayınevi karşı çıkmıştı ama son kitabımın başarısından sonra benim sözüm geçiyordu. Görselin ne kadar çarpıcı olduğunu görünce bunun ne zekice bir karar olduğunu anlamış olmalılardı. Parmaklarımı kitabın adının üzerinde gezdirirken sözcükleri yüksek sesle okudum:

Korkunun Anatomisi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TRICIA

Günümüz

Mutfaktan pek umudum yoktu. Adrienne Hale'in kayıp olduğu üç yıllık süreçte burada kimse yaşamadıysa buzdolabı nasıl dolu olabilirdi? Tek umudumuz ısıtabileceğimiz konserve yiyecekler bulmaktı.

Buzdolabı, bizim evin mutfağına güç bela sığdırdığımız küçük buzdolabının en az iki katıydı. Buradaki her şey şehirdeki eşyalarımızdan katbekat büyük görünüyordu. Bu mutfağa bizim mutfaktan en aşağı on tane sığardı. Acaba Dr. Adrienne Hale iyi bir aşçı mıydı? Gurme yemekler yapabilecek bir kadına benziyordu.

Ethan buzdolabının kapağını açıp içine göz attı. "Eh, sandviç yapabiliriz."

"Gerçekten mi?" Omzunun üstünden buzdolabına baktım. Bir somun ekmek ve epey bir söğüş vardı. Hatta bir kavanoz mayonez bile vardı. O yiyeceklerin ne zamandır orada olduğunu düşününce midem bulandı, neredeyse öğürecektim. "Ben bunları yemem. Son tüketim tarihleri geçeli yıllar olmuştur."

Dolaptan bir paket salam çıkardı. "Yoo. Geçmesine daha bir hafta var. Judy almış olmalı."

Judy'yi gösterdiği evlerden biri için paket salam alırken hayal etmeye çalıştım. Ama yapamadım. O daha çok havyar ve tütsülenmiş somon alacak tarzda biriydi. "Emin misin? *Yılına* baktın mı?"

"*Evet.* Al, sen de bak."

Salamı bana uzattı. Üzerinde yazan tarih sahiden de bu yıla aitti, hatta bir hafta sonrasına denk düşüyordu. Paketi açıp kokladım, ekşi kokmuyordu. Rengi de normaldi.

"Sandviç yapacağım."

Ethan ekmeği, salamı ve mayonez kavanozunu tezgâhın üzerine koydu ve ardından sandviç yapmaya koyuldu. Bana yemek yapmayı seviyordu. Çok tatlıydı. Kendi başıma basit bir sandviç yapamayacak kadar aciz değildim ama beni şımartmayı sevmesi çok romantikti. Onun hakkında hemencecik sevdiğim şeylerden biri de buydu.

Umarım sırrımı öğrendiğinde benim hakkımdaki hisleri değişmezdi. Ne zaman söylemeyi düşünsem bayılacak gibi oluyordum. Ama bunu ondan daha fazla saklayamazdım.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

"İçecek bir şey bulabilirsin."

Bunu yapabilirdim. Mutfağın öbür ucuna gidip iki bardak aldım. Musluk suyuyla dolduracaktım, eminim bir sorun olmazdı. Ama lavaboya yaklaştığımda bir şey beni olduğum yere çiviledi.

Lavabonun yanındaki bardaktı bu. Yarısına kadar suyla doluydu. Dışında su damlacıkları vardı.

"Ethan?" Sesim titriyordu.

"Efendim?"

"Sa..." Bakışlarımı bardaktan ayırmadan yutkundum. "Sanırım bu evde biri var."

Başını sandviç malzemelerinden kaldırıp bana baktı. Sağ elinde bir dilim salam vardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada bir bardak var." Söz konusu bardak sanki uzanıp boğazıma sarılabilirmiş gibi geri çekildim. "Birisi yakın zamanda su doldurup içmiş."

"Muhtemelen Judy'dir."

Bir daha Judy derse suratının ortasına yumruğu yiyecekti. "Judy değil, tamam mı? Judy hayatta tezgâha yarı dolu su bardağı bırakmaz. Hadi diyelim ki bıraktı, o zaman bardağın kenarında ruj izi olurdu."

Buna diyecek sözü yoktu. Judy'nin alametifarikası kıpkırmızı rujuydu. Birazını bardağa bulaştırmadan herhangi bir şey içmesi imkânsızdı.

"Hem yerdeki ayak izi de var," diye hatırlattım.

"O muhtemelen Judy'nindi," dedi mantık dışı olmasına rağmen. "Ya da benim."

"Ayrıca," diye ekledim, "buraya gelirken üst katta ışık yandığını gördük. Yukarıda biri var."

Ethan dudaklarını büzdü. Önce mutfağın öbür ucundaki su bardağına, sonra üst kata çıkan sarmal merdivene baktı. "Bilmiyorum, Tricia. Burada başka biri olsaydı aşağı inip bize evinden defolmamızı söylemez miydi?"

İyi bir noktaya parmak basmıştı. "Belki de burada olmaması gerekiyordur?"

Bu olasılığı göz ardı etmedi. Uzun uzun merdivene baktı. "Pekâlâ. Diyelim ki haklısın. Ne yapmalıyız?"

Çantam hâlâ omuzumdaydı. Elimi içine atıp cep telefonumu çıkardım. Hâlâ çekmiyordu. "Bence üst kata bakalım." Ethan itiraz edecek gibi olunca, "Bu gece burada mahsuruz. Evde bir yabancının dolaştığını düşünürken gözüne uyku *girecek* mi?" diye ekledim hızlıca.

"Haklısın," dedi sonunda. "Gidip bir bakayım. Sen burada kal."

"Hayatta olmaz." Şiddetle başımı salladım. "Ben de seninle geliyorum. Beni burada yalnız *bırakamazsın*."

Yine itiraz edecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Bir an için başparmağıyla çenesini kaşıdı, sonra uzanıp tezgâhın üzerinden bir şey aldı. Uzandığı şeyin bıçaklık olduğunu biraz geç fark ettim. Ethan'ın bıçaklıktan aldığı uzun, tırtıklı bıçak ışıkta parladı. "Hazırlı olmalıyız, öyle değil mi?"

Yanına bıçak almasına hiçbir itirazım olmadığı gibi bir tane de benim alasım geldi.

Birlikte oturma odasını arşınlayarak Dr. Adrienne Hale'in portresinin önünden geçtik. Bu tablodan nefret etmeye başlıyordum. O yeşil gözler her adımımı takip etmeden de bu ev yeterince ürkütücüydü. Merdivene varıp da bakışlarından kurtulduğumuzda rahatladım.

Gerçi bu rahatlama hepi topu basamakları çıkmaya başlayana kadar sürdü. Sarmal basamaklar görünüşte sonsuzluğa uzanır gibiydi ve sahanlık bir hayli karanlıktı. Basamaklar dik olmanın yanı sıra ağırlığımızın altında gıcırdıyor, çıkan ses bütün merdivende yankılanıyordu. Bir elimle oymalı ahşap tırabzana tutunurken diğeriyle kocama uzandım. Kolunu bulduğumda sıkıca tuttum. Burada *yaşamak* istediğine inanamıyordum. Burası yaşanacak yerden ziyade miras ya da onun gibi bir şey kazanmak uğruna geceyi geçirmek zorunda bırakıldığınız bir perili ev gibiydi.

Fakat en kötüsünü ikinci katın sahanlığına çıktığımızda yaşadık. Çünkü bütün kat zifiri karanlıktı.

"Burada ışık yandığını gördük, değil mi?" Telaş içinde kapı aralıklarına baktım, her biri bir diğerinden daha karanlıktı. "Gördüğümüzden eminim."

"Belki de pencereden yansıyan ay ışığıydı..."

Pencereden içeri süzülen loş ışıkta ona ters ters baktım. "Yani ay ışığı her nasılsa *tek* yatak odası penceresinden mi yansıdı?

"Ne diyeceğimi bilmiyorum, Tricia. Burada kimse yok. Bütün ışıklar da kapalı."

"Odaları kontrol etmemiz gerekmez mi?"

Bir müddet sessiz kaldı. Korkmuş muydu, yoksa sinirlenmiş miydi çözemedim. "Öyle olsun. Yatak odalarını kontrol edelim."

Koridorun ışığını açtığında ampullerden sadece biri yandı, diğerleri patlamıştı. Fakat o bile ikinci katı daha az korkunç göstermeye yetti. Ethan bıçağı aşağıda tutarken bütün odaların kapısını açıp ışığını yaktık. Judy'nin sitesindeki açıklamaya göre üst katta altı yatak odası vardı ve her birini kontrol etmeden buradan gitmeyecektim.

İlk yatak odası boştu.

İkinci, üçüncü ve dördüncü yatak odaları için de aynı durum geçerliydi. Hepsi zifiri karanlık ve sessizdi. Ethan ışığı yaktığında gölgelerin arasında gizlenen birini bulamadık. Bütün odalar tamamen boştu.

"Burada birinin olduğunu sanmıyorum, Tricia," dedi dördüncü yatak odasının kapısını kaparken.

"Bakmaya devam et," dedim dişlerimi sıkarak.

Beşinci yatak odası da boştu.

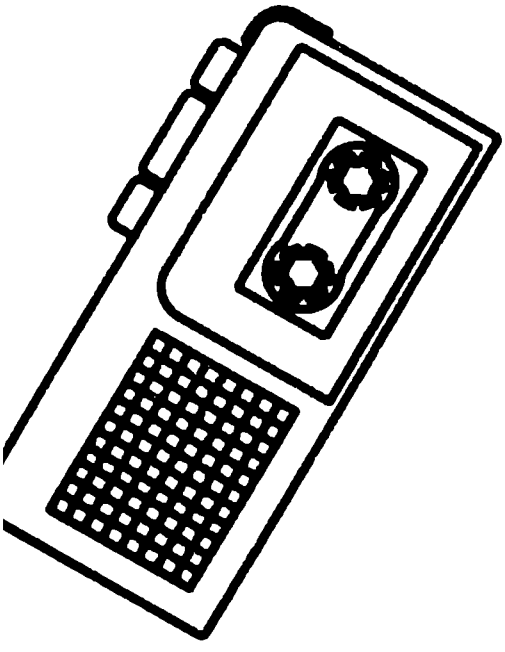
Geriye yalnızca bir oda kalmıştı. Şimdiye kadar gördüğümüz bütün odalar aşağı yukarı aynı büyüklükteydi ve deyim yerindeyse kişiliksizlerdi. Hâl böyle olunca son odanın ana yatak odası olduğunu düşündüm. Kayboluşundan önceki aylarda ve yıllarda Adrienne Hale'in her gece uyuduğu yer.

Son kapıya doğru ilerlerken Ethan'ın koluna sıkı sıkı yapıştım. Kalbim öyle çarpıyordu ki göğsümü acıtıyordu.

"Tricia, tırnakların..."

Elimi azıcık gevşettim. "Affedersin."

Muhtemelen hâlâ tırnaklarımı etine batırıyordum ama ses etmedi. Bıçağı tutmayan eliyle kapının topuzunu kavradı ve sessizce çevirdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Burada kimse yok," dedi Ethan.

Son odanın lambasını açarak etrafı ışığa boğdu. Burası diğer odalardan bariz biçimde büyüktü ve ana yatak odasıymış gibi görünüyordu. Odanın ortasında süslü ahşap başlığı olan çift kişilik bir yatak vardı. Yatağın üzeri örtülüydü ve parmağımı uzatıp kırmızı biyeli krem rengi örtüye dokunduğumda kalın bir toz tabakasıyla kaplı olduğunu gördüm.

"Kimse yok." Ethan banyonun kapısını açıp başını içeri uzattı. "Banyoda da saklanmıyor."

"Görebiliyorum."

Bıçağın sapıyla oynadı. "Oldu mu? Yoksa yatağın altına bakmamı da ister misin?"

Yatağın altına bakmasına gerek yoktu ama dolabı kontrol etsek fena olmazdı. Banyonun yanındaki bir kapının parlak topuzunu tutup çevirdim. Tahmin ettiğim gibi giyinme odasının kapısıydı. Manhattan'daki apartman dairemizde mahrum kaldığımız bir başka lüks de buydu.

Pahalı dolaplar pahalı giysilerle dolup taşıyordu; Gucci, Louis Vuitton ve Versace etiketleri gördüm. Üstelik bir parfümün tatlı kokusu âdeta bir mezara hapsolmuşçasına giyinme odasının her yanına sinmişti, sanırım Chanel'di. Dolapta asılı kazaklardan birinin üzerinde parmaklarımı gezdirdim, kaşmirdi.

İşte bu, Dr. Adrienne Hale'in öldüğünü kesin olarak kanıtlıyordu. Çünkü hiçbir kadın bu kazağı yanına almadan buradan kendi isteğiyle gitmezdi.

"Oldu mu, Tricia?"

Elimi kaşmir kazaktan çektim. "Anlamıyorum. Neden ışık açıktı?"

"Belki de lambalardan biri patlamıştır?"

Ona ters ters baktım.

Ellerini havaya kaldırdı. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Bütün odalara baktık. Giyinme odasına da baktık. *Burada hiç kimse yok.*"

İtiraz edemezdim. Bütün odaları kontrol ettiğimiz konusunda haklıydı, hepsine etraflıca bakmıştık. Burada biri varsa kendisini bulmamızı istemiyordu. Belki de bulmamamız daha iyiydi.

"Peki," dedim. "Hadi gidip yemeğimizi yiyelim."

Fakat bu gece bu odalardan birinde uyuyacaksak kesinlikle kapıyı kilitleyecektim. Önüne de barikat kuracaktım.

Sarmal merdivenden inerken kendimi az öncekinden daha iyi hissetmiyordum. Aksine, şimdi daha da gerilmiştim. Dışarıdayken ışığın açık olduğunu gördüğümden emin olmama rağmen buradaki hiçbir lambanın yanmıyor olması son derece huzursuz ediciydi. Ethan'ın neden işkillenmediğini anlamıyordum. Belki de işkilleniyordu da belli etmiyordu.

Aşağıya indiğimizde merdivenin hemen yanında kapısı aralık bir oda gördüm. Kapıyı iterek ardına kadar açtığımda soluğum kesildi. Ethan olduğu yerde kalakaldı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Başımı içeri uzatıp yeni odaya baktım. Bu evdeki çoğu oda gibi kocamandı. Dahası tıpkı oturma odasındaki gibi bütün duvarlar tıka basa kitap dolu kitaplıklarla kaplıydı. Hayatımda bu kadar çok kitabı bir arada gördüğümü hiç sanmıyordum. Köşedeki pencerenin yanında büyük bir maun masa vardı, üzerinde iyice tozlanmış bir masaüstü bilgisayar, arkasında da deri bir koltuk duruyordu. Odadaki son mobilya geniş deri kanepeydi. Belli ki Dr. Adrienne Hale deri mobilya seviyordu.

"Burası onun çalışma odası olmalı," dedim soluğum kesilmiş gibi.

Ethan yüzünde beğeni dolu bir ifadeyle etrafa bakındı. "Buraya taşındığımızda bu odayı *kendi* çalışma odam olarak kullanabilirim."

"Ah..." Bu evde yaşamayı aklımın ucundan geçirmemin bile mümkün olmadığını söyleyerek hayallerini yıkmak istemiyordum. Sonsuza kadar ikinci kattaki karanlık köşelerden birinde bir yabancının gizlendiği düşüncesinden korkacak olmam bile bu fikre karşı çıkmama yetiyordu. "Tabii."

"Neredeyse hiçbir şeyi değiştirmeme gerek yok." Bir elini kanepeye bastırarak sağlamlığını kontrol etti. "Eh, bütün kitaplardan kurtulurum. Ama onun dışında mükemmel."

"Evet. Mükemmel." *Cesedimi çiğnemen gerek.*

Ethan eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Ben gidip sandviçlerimizi yapacağım. Sen de bu arada kütüphanesini gezersin."

Ben itiraz etme şansı bulamadan Ethan mutfağın yolunu tutmuştu bile. Peşinden gitmek istedim ama bacaklarım kas-

katı kesilmişti. Bu çalışma odası... Evin geri kalanından çok daha fazla ürpertmişti beni.

Dr. Adrienne Hale burada çalışıyordu. Ortadan kaybolduğu gün büyük ihtimalle bu odadaydı. Varlığını bu odada yatak odasındakinden bile daha çok hissediyordum.

Masanın yanına gittim. Burası da tozluydu ama oturma odası kadar değildi. Masanın ve klavyenin üzerinde ince bir toz tabakası vardı. Masasının üzerinde bulunan peçete kutusundan bir peçete alıp siyah monitörü sildim. Sonra deri koltuğun oturağını da sildim.

Oturduğumda koltuk ağırlığımın altında tehlikeli biçimde gıcırdadı. Dr. Adrienne Hale çoksatan popüler psikoloji romanı *Korkunun Anatomisi*'ni burada mı yazmıştı? Bir dönem ülkedeki herkes o kitabı okumuş gibiydi. Herkesin ilgi odağı o kitaptı. Fakat kadıncağız bu zevki doya doya yaşayamamıştı çünkü kitap yayımlandıktan kısa süre sonra sırra kadem basmıştı.

Masanın üzerindekileri inceledim. İnsan beyni şeklinde, içi tükenmez kalem dolu bir kalemliği vardı. Klavyesi elleri daha doğal bir pozisyonda durabilsin diye kavisli tasarlanmış şu ergonomik olanlardandı. Bunların yanı sıra masasında dikkatimi çeken bir obje daha vardı.

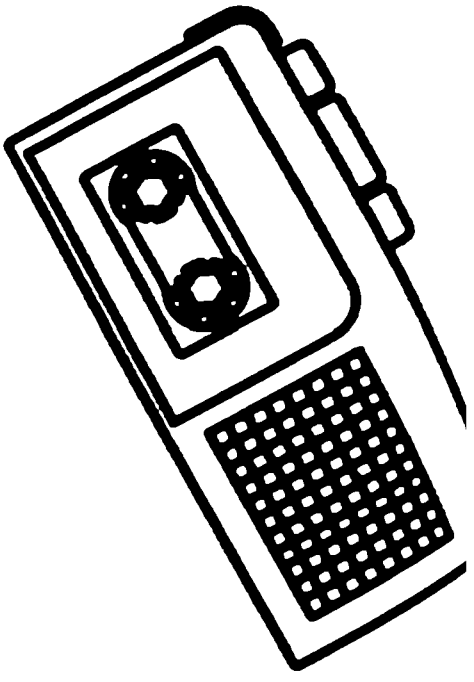
Ses kayıt cihazı.

Yıllardır ses kayıt cihazı görmemiştim. Çocukken annemlerde bir tane olduğunu şöyle böyle hatırlıyordum ama o kadar. Modası geçmiş bir teknoloji ürünüydü. Üzerindeki tozu üfleyip elime aldım, kaybolmadan önce Dr. Hale'in ne dinlediğini merak ediyordum.

Ama boştu. Elbette, içinde neyin kaydı varsa polisler delil olarak almış olmalıydı.

"Tricia! Sandviçler hazır!"

Ethan'ın sesi holü aşarak çalışma odasına doldu. Ses kayıt cihazını yerine koyup yanına gitmek üzere çalışma odasından çıktım.

ALTINCI BÖLÜM

ADRIENNE

Öncesi

Ruh sağlığı çalışanlarının hastalar tarafından öldürülmesi son derece ender bir durumdu.

Bu ülkede yılda bir kez ya olurdu ya olmazdı. Çoğu durumda kurban, sosyal hizmetler görevlisi genç bir kadın olurdu. Cinayetler en çok kurbanlar rehabilitasyon merkezini ziyarete gittiklerinde vuku bulurdu. Ve failler genellikle şizofreni hastası erkekler olurdu.

Kurbanların büyük çoğunluğu kurşun yarasından ölürdü.

Fakat bu, yatılı hastalarla nadiren görüşen psikiyatristlerin böylesi bir saldırıdan muaf oldukları anlamına gelmezdi. Seans sırasında hastam ayağa fırladığı gibi masamın üzerinde duran mektup açacağını alıp gözüme saplayabilirdi. Ama bu olasılık son derece düşüktü. Hastalarımla evimde ilgilensem bile –ki insanlar böyle yaparak hata ettiğimi söylerlerdi– kendimi güvende hissediyordum.

Dahası masamın üzerinde mektup açacağı yoktu. Öylesi kaderi kışkırtmak olurdu.

Hem başka önemler almıştım. Kabul ettiğim bütün hastaları bizzat kendim araştırıyordum. Yanında kendimi rahat hissetmeyeceğim hastalarla görüşmeyi kabul etmiyordum.

Bir durum hariç. Ama o durum çok yakında kendiliğinden çözülecekti.

Şu anda bilgisayarımın başında oturmuş, e-postalarımı yanıtlarken aklım hastalarımda değildi. Eski temsilcim Paige'in dün gönderdiği mesaja cevap yazmakla meşguldüm.

Sevgili Adrienne,

Bir sonraki projende yayınevinden başka bir temsilciyle çalışmak istediğini duyduğumda hem çok şaşırdım hem de çok üzüldüm. Muhteşem bir yazar olmanın yanı sıra seni en yakın dostlarımdan biri olarak görüyordum. Geçtiğimiz yıllarda yeteneğini geliştirmen için canla başla çabaladım. Rica etsem bana seni gücendirecek ne yaptığımı söyleyebilir misin? Sorunu bilirsem düzeltmek için elimden geleni yaparım.

Arkadaşın,

Paige

Paige'in e-postasına gözlerimi devirmemek için kendimi çok zor tuttum. Biz arkadaş değildik. Alakası yoktu. Ben deneyimli bir psikiyatrist ve psikoterapisttim. Samimiyetsiz övgüler sıralayarak ve bizi olduğumuzdan daha yakın göstermeye çalışarak kendini bana sevdirebileceğine sahiden inanıyor muydu? Hem kazandığım her paradan yüzde on beş pay almak dışında yeteneğimi tam olarak nasıl *geliştirmişti*?

Fakat çoksatan bir yazar olmanın en iyi yanı, Paige gibi insanlara hesap verme zorunluluğumun olmamasıydı. Kararları ben verirdim, dahası sözleşmem yayıneviyleydi, Paige'in şahsıyla değil. Dolayısıyla eski temsilcime cevabım son derece kısa ve öz oldu.

Paige,

Ne yazık ki artık benim için uygun temsilci olduğunu düşünmüyorum. Sana iyi şanslar.

Sevgiler,

Prof. Dr. Adrienne Hale

"Gönder" tuşuna basarken Paige'in nasıl yanıt vereceğini merak ettim. Artık temsilcim olmasını istemediğimi kabullenip bu reddi nezaketle mi karşılayacaktı, yoksa Audi'sine atladığı gibi Westchester'a geri gelip dizlerinin üstüne çökerek ona bir şans daha vermem için yalvaracak mıydı? İkincisinin olacağını düşünüyordum.

İnsanlar reddedilmeyi kolay kolay sindiremezlerdi. Atalarımızın avcı ve toplayıcı olduğu zamanlarda bir kabileden sürülmek idam cezasına çarptırılmaya eş değerdi. Bu sebeple insanlar reddedilmeyi dayanılmaz derecede acı verici bulurlardı. Fonksiyonel MRI kullanılarak yapılan araştırmalar, insanın reddedilmeyle ve gerçek fiziksel acıyla yüzleştiği anlarda beynin aynı bölgelerinin aktifleştiğini ortaya koymuştu.

Bazı insanlar reddedilmekle diğerlerinden daha iyi başa çıkardı. Fakat Paige o insanlardan değildi. Bunu şimdiden görebiliyordum. Ama önemi yoktu. Bir kere karar verdim mi hayatta dönmezdim.

Gelen kutumda yeni bir e-posta belirdi. Gönderen Susan Jamison adında bir kadındı ki bu ismi yakından tanıyordum. Ne yazdığını aşağı yukarı bilerek mesajı açtım.

Dr. Hale,

Oğluma yardım etmeye çalıştığınız için size minnettarım ancak onda herhangi bir ilerleme göremiyorum. Size iki ay önce de söylediğim gibi artık seanslarının ücretini ödemeyeceğim. Kendi harçlığından size ödeme yapmadığı için çok üzgünüm fakat

artık bu terapi seanslarını karşılamayacağımı yeniden belirtmek isterim. Aksini düşündüyseniz kusura bakmayın.

Sevgiler,

Susan

Bakışlarımı monitörden masamın üzerinde duran ses kayıt cihazına çevirdim. Terapi seanslarını evden vermeye başladığımdan beri her birini kaydediyordum. Seansları kaydetmeden önce hastalardan izin istiyordum fakat vermeseler bile yine de kaydediyordum.

Terapi seanslarını kasete almanın son derece yararlı olduğunu düşünüyordum. Evet, ben de çoğu terapist gibi not tutabilirdim ama bu notların hatalı olma ihtimali vardı. Oysa kaset kayıtları yalan söylemezdi.

Mevcut durumda kayıtları hafızamı tazelemek için kullanıyordum ama günün birinde, kariyerimin sonuna geldiğimde, kasetleri dinleyerek deneyimlerimi anlattığım bir biyografi yazabilirdim.

Ama şimdi değil. Önümüzdeki on yıllar boyunca değil. Kariyerime daha uzun yıllar devam edecektim.

Her hastaya ayrı tahsis ettiğim kaset kutularının üzerine hastanın adının baş harflerini, seans numarasını ve tarihini yazıyordum. Şu anda ses kayıt cihazının yanında duran kutunun üzerinde "EJ #136" ve dünün tarihi yazıyordu.

EJ, Susan'ın oğluydu. Yaklaşık iki yıl önce "hayatta hiçbir amacı olmadığını" söyleyerek benden ona danışmanlık yapmamı istemişti. Tek seansta EJ'e narsistik kişilik bozukluğu tanısı koymuştum; bu tanının belirtileri arasında kibirli tavırlar sergilemek, kendine hayranlık duyulmasını istemek ve empati yapamamak gibi sürekli tekrarlayan örüntüler yer alıyordu.

Ses kayıt cihazının oynat tuşuna basıp dünkü seansı bir kere daha dinledim:

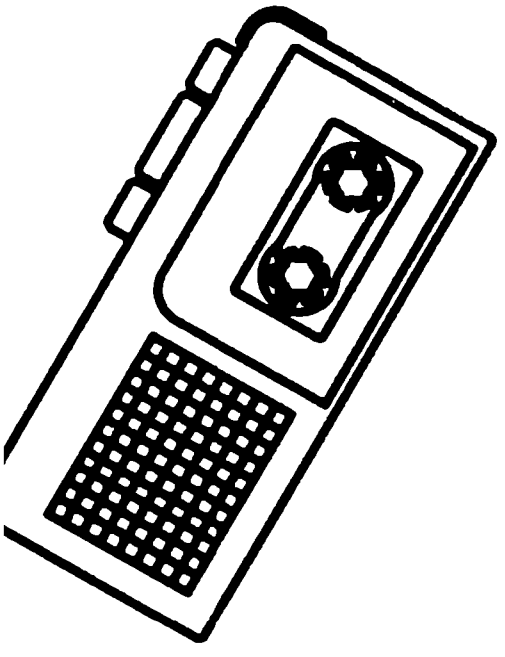
"İş görüşmen nasıl geçti?"

"Harika geçti. Bana bayıldılar. Orada çalışmam için bana yalvaracaklarından eminim. Ama dürüst olmak gerekirse bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Şirketteki herkes çok aptaldı. Gün boyu aptalların arasında kalacağım bir yerde çalışabileceğimi sanmıyorum."

Daha tanıştığımız anda bu adamdan nefret etmiştim. Fakat Susan'la çoktan konuşmuş ve oğluyla görüşmeyi kabul etmiştim. Ona hayır demeyi düşündüysem de laf ağızdan çıkmıştı bir kere. Dahası EJ'e yardım edebileceğime inanmıştım.

Maalesef artık inanmıyordum. Bu adama yardım edemezdim. Eksik yönlerinin farkında değildi ve asla da olmayacaktı. Değişmek gibi bir arzusu yoktu. Artık annesi ücretimi ödemeyeceğine göre seanslarımıza son vermek için geçerli bir bahane bulmuştum.

Onu bir daha görmek zorunda kalmayacaktım.

YEDİNCİ BÖLÜM

TRICIA

Günümüz

İki dilim beyaz ekmeğin arasına salam koyulup mayonez sürülerek yapılan sandviç hayatımda yediğim en güzel akşam yemeği değildi ama karnımı doyurmuş, midemi yalnızca birazcık bulandırmıştı. Ethan'ın son derece entelektüel bir yemek kültürü vardı ve her zaman en gözde restoranlarda yer ayırtmayı başarırdı fakat salamlı sandviçi gıkını çıkarmadan silip süpürmüştü.

"Şimdi karnın doymuşken kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Evet," diye yalan söyledim. Soğuk sandviç yemek bana evimizin ikinci katında bir yabancının gizleniyor olabileceğini unutturmamıştı.

"Güzel." Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu, benimki buz gibiyken onunki şaşırtıcı biçimde sıcaktı. "Tanrım, Tricia. Donmuşsun!"

Ne beklediğini bilmiyordum. Dışarıda hava eksilerdeydi ve evde de hiçbir ısıtıcı açık değildi. Hâlâ montlarımızla oturuyorduk. "Evet..."

"Bak ne diyeceğim." Sandalyesinden kalktığında eli istemsizce masadaki tabakları toplamaya gitti. Annesi onu iyi yetiştirmişti – ne yazık ki onunla hiç tanışamamıştım. "Ben gidip kaloriferi nasıl çalıştıracağımı bulayım. Elektrik olduğuna göre kaloriferi de açabiliriz bence."

"Harika olur." Ben de kendi üzerime düşeni yaparak masadan bardakları alıp peşi sıra mutfağa gittim. "Sen gelmiş geçmiş en iyi kocasın."

Ethan'ın yüzü aydınlandı. Tabakları tezgâhın üzerine bırakıp bana uzandı. Montlarımız hâlâ üzerimizde olduğundan zorlandıysak da beni öptüğünde nefesinin sıcaklığı çok hoşuma gitti. "Gelmiş geçmiş en iyi eş bendeyken gelmiş geçmiş en iyi koca olmak çok kolay."

Nefes kesici yakışıklılığına rağmen Ethan hiçbir zaman çapkın olmamıştı. Kafede tanıştığımız gün ilk hamleyi yapan bendim. Benden önce çok fazla sevgilisi olmamıştı ve çok fazla arkadaşı da yoktu. Bazı arkadaşlarım bunun tehlike işareti olduğuna dair beni uyarmıştı ama ben Ethan'ın benden önce zibilyon tane kız arkadaşının olmamasından da rekabet edeceğim bir kankasının bulunmamasından da mutluydum. Hep kocamın en iyi arkadaşım olmasının hayalini kurardım.

Umarım bu hafta sonu ona söyleyeceğim şeyden sonra böyle hissetmeye devam ederdi. İçimde bu konuşmanın iyi geçmeyeceğine dair korkunç bir his vardı.

Evdeki diğer her şey gibi alt kattaki banyo da gözden uzak ve bulması zordu. En nihayetinde sarmal merdivenin altında buldum, o zaman da içim merdivendeki birinin banyonun tavanından içeriye düşebileceği endişesiyle doldu. Ama evin bundan daha sağlam olduğunu umuyordum.

Banyo geniş fakat demodeydi. Küvet ayaklı olduğu gibi sıcak ve soğuk su için ayrı muslukları vardı. Tuvaletimi yaptıktan sonra eve geldiğimizden beri ilk kez kendimi görebilmek

için bir parça tuvalet kâğıdını ıslatarak lavabonun üstündeki aynanın tozunu sildim.

Vay canına. Hiç de çekici görünmüyordum.

Aralarında altın rengi ışıltılar olan sarı saçlarımı maşayla dalgalandırmıştım ama şimdi kar yüzünden ıslanmış ve koyulaşmıştı, bütün dalgalar bozulmuştu, saç tellerim kafa derime ve yanağıma yapışmıştı. Dudaklarımın rengi solmuş, neredeyse morarmıştı, yüzüm de kireç gibiydi. Çantamdan rujumu alıp kalın bir kat sürdüm. İşte, böylesi daha iyiydi. Rengimin yerine gelmesi için yanaklarımı çimdiklemeye giriştim ama sadece yüzümde kırmızı lekeler varmış gibi görünmesine yaradığını fark edince durdum.

Neyse ne, burada Ethan'la ikimizden başka kimse yoktu zaten. Evet, kocama güzel görünmek isterdim ama altı aylık evliydik. Her zaman kusursuz görünemeyeceğimi anlıyordu. Yani eminim anlıyordur. Kendisi her an sinir bozucu biçimde kusursuz olsa bile.

Banyodan çıktığımda merdiven boşluğunun arkasına gizlenmiş bir başka kitaplık dikkatimi çekti. Tanrım, Dr. Adrienne Hale kitap okumayı sahiden seviyordu. Kitaplıkların çoğu psikiyatri ve psikoloji kitaplarıyla doluydu. İnsan beyniyle ilgili şeylerle işte. Ama bu kitaplık farklıydı. Bu, karton kapaklı romanlarla doluydu – yasak zevkleriyle...

Burada daha uzun süre kalmamız gerekirse oyalanacağım bir şey olsun diye tıka basa dolu raflara göz attım. Bakışları insanın içine işleyen yeşil gözlü psikiyatristi bir Danielle Steel romanı okurken hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Romantik kitapları ben de pek sevmezdim. Neyse ki bana daha çok hitap eden birkaç Stephen King romanı da vardı. Onun kitapları hem uzun hem de sürükleyiciydi.

Kitaplığındaki bütün Stephen King kitaplarını çoktan okumuştum ama klasiklerden bazılarını yeniden okumaya

hayır demezdim. Hem burada kitabı bitirene kadar kalmayacağım için yeni bir şeye başlamaya gerek yoktu. Önce *O*'yu aldım ama raftan çıkarana kadar resmen bileğim burkuldu. Burada sadece bir gece geçireceksek bu kitap biraz fazla uzun olabilirdi. Sonunda –en sevdiklerimden biri olan– *Medyum*'da karar kıldım ve raftan çıkarmak için kendime doğru çektim.

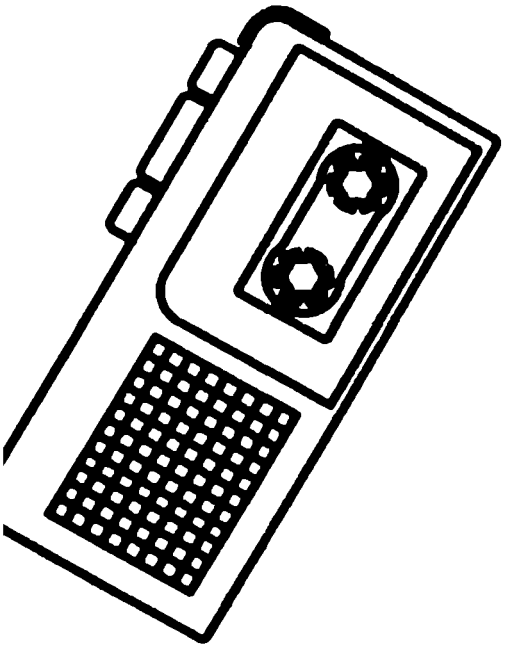
Fakat gelmedi.

Bu sefer daha sert çektim ama sadece üst kısmı çıktı. Altı olduğu yere sıkışmışa benziyordu. Derken kitabın üst kısmını hareket ettirdiğimde yüksek bir *klik* sesi duydum. Hemen ardından kitaplık hafifçe kıpırdandı.

Bu da nesi?...

Omzumun üstünden arkama baktım. Ethan görünürde yoktu. Muhtemelen hâlâ kaloriferi açmaya uğraşıyordu. Başımı uzatıp kitaplığın yan tarafına göz attım, duvardan uzaklaşmıştı. Kenarından tutup çekince üzerime doğru bir kapı açıldı. Gördüklerime inanamayarak gözlerimi kırpıştırdım.

Bu bir gizli odaydı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kapının ardındaki oda kapkaranlıktı ama küçüğe benziyordu. Yukarıdaki giyinme odası kadar ya vardı ya yoktu. Karanlığa alışabilmek için odaya gözlerimi kısarak baktım.

İçeriye doğru adım atmamla yüzüme bir şey çarptı. İlkin örümcek ağı sandım ama sonra kablo olduğunu fark ettim. Bir müddet elimle etrafı yoklayarak onu yakalamaya çalıştım. Derken parmaklarıma değdi. Kabloyu tutup çekmemle bir *klik* sesi daha duyuldu ve tek bir ampul odayı aydınlattı.

Odanın içindekilere bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Odanın büyüklüğü konusunda haklıydım. Hemen hemen bir giyinme odası boyutundaydı. Bir yanım buraya saklanmış bir ceset bulmaktan korkuyordu ama hayır, içerisi daha fazla kitaplıkla doluydu, öyle ki her boşluğa bir kitaplık yerleştirilmişti. Ama bu kitaplıklarda kitap yoktu.

Tepeleme kaset doluydular.

Aşağı yukarı –Tanrım, ne bileyim– *binlerce* olmalıydı. Üstelik her biri aynı şekilde etiketlenmişti: Bir ismin baş harfleri, ardından numara, onun ardından tarih. Tarihler on

yıl öncesine kadar uzanıyordu ve onlarca farklı harf vardı. Önümdeki raf PL harfleriyle etiketlenmişti. Dr. Adrienne Hale'in çoksatan kitabı *Korkunun Anatomisi*'nde yer verdiği başkarakterin isminin baş harfleri de bunlardı. Aynı kişi olabilir miydi? Bu kasetler PL'in özel seansları mıydı?

Derken aralarında farklı şekilde etiketlenmiş bir kaset olduğunu gördüm. Raflardan birinin en sonunda duruyordu ve üzerine büyük harflerle tek bir kelime yazılmıştı:

LUKE

Bu isim hafızamda bir şey uyandırdı. *Luke.* Adrienne Hale'i öldürdüğünü düşündükleri erkek arkadaşının adı değil miydi bu? Olayın gazetelerde manşetlere çıkmasının, haber bültenlerinde ilk haber olarak verilmesinin üzerinden yıllar geçmişti. *Dr. Adrienne Hale'in Ortadan Kayboluşu.*

Acaba polisler bu gizli odayı biliyor muydu?

Ethan'ın bana seslendiğini duydum. Muhtemelen kaloriferi çalıştırmayı başarmıştı. Bunca zamandır banyoda ne yaptığımı merak ediyor olmalıydı. Banyoda *hızlı* olmak gibi bir namım yoktu ama bu kadarı benim için bile uzundu.

"Hemen geliyorum!" diye bağırdım.

Fevri bir hareketle raftaki PL etiketli birçok kasetten birini alıp kabanımın cebine attım. Hemen sonra tavandan sarkan kabloyu çekmemle oda yeniden karanlığa gömüldü. Odadan çıkıp da kitaplığı yerine geri ittiğimde tatmin edici bir *klik* sesi duydum. Bir adım geri çekilip baktığımda ortada gizli odaya dair hiçbir iz kalmamıştı.

Aceleyle oturma odasına döndüm. Ethan kanepenin önünde durmuş, otuz iki diş sırıtıyordu, sağ elinde bir şişe şarap vardı. "Kaloriferi çalıştırdım!"

Titredim. "Burası hâlâ buz gibi."

"Eh, böylesine büyük bir alanı ısıtmak biraz zaman alır." Başıyla devasa oturma odasını işaret etti. Buraya taşınırsak

doğalgaz faturamızın astronomik olacağını ona hatırlatmak istedim ama Ethan'ın ailesinden kalma o kadar çok parası vardı ki bu gibi şeyleri dert etmesine gerek yoktu. "Banyoyu kolay bulabildin mi?"

"Evet."

Sağ elimi kabanımm derin cebine sokup gizli odadan aşırdığım dikdörtgen kasete dokundum. Keşfettiğim şeyi Ethan'a söylemenin tam sırasıydı. Ona söylememem için hiçbir neden yoktu.

Ama Ethan bu kasetleri dinlememi istemeyecekti. Beni ilgilendirmediklerini söyleyecekti – hep her şeye burnumu sokmamdan yakınırdı. Aslında hiç de öyle biri değildim, sadece doğuştan *meraklı*ydım. Bunun nesi yanlıştı?

Bir şeyden emindim: Ethan bu kasetlerin varlığından haberdar olursa dinlememi engellerdi.

"Hem bak!" Kan kırmızısı şarabı havaya kaldırdı. "Bu sırada bizi ısıtacak bir şey buldum."

"Ya?"

Şişeyi indirip etiketini okudu. "Cabernet Sauvignon'muş. Hımm... Stellenbosch, Güney Afrika'dan."

"Güney Afrika'dan şarap mı?"

"Evet. Güney Afrika'da harika Cabernet üzümü yetişir."

Tabii ki biliyordu. Kendisi şarap üstadı sayılırdı. Hangi bölgenin hangi tür şarap için en uygun olduğunu, şarapta hangi tatlı ya da asitli aromaların aranması gerektiğini ve hangi yemeğe hangi şarabın en iyi gittiğini her zaman söyleyebilirdi. Çoğu zaman başımla onaylayarak neden bahsettiğini anlıyormuş gibi yapardım.

"Yani," dedim, "bir şişe şarap çaldın?"

"Öyle *harika* bir şarap değil," dedi kendini savunurcasına. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama Ethan ucuz bir şey içmezdi, bu yüzden en azından ortalama üstü

olmalıydı. En sevdiği şarap Cheval Blanc'tı. "Ayrıca kar fırtınasının ortasında bizi buraya çağırıp üstüne bir de kendisinin gelmemesi tamamen Judy'nin suçu. Oyalanacak bir şeylere ihtiyacımız var."

"Kar fırtınası çıkacağından Judy'nin haberinin olmadığına eminim," dedim ama artık çok geçti. Ethan şöminenin önündeki sehpanın üzerine koyduğu iki kadehe şarap doldurmaya başlamıştı bile.

L koltuğa oturdu, ben de yanına oturdum. Neredeyse ağzına kadar koyu kırmızı sıvıyla doldurduğu kadehlerden birini alınca ben de istemeye istemeye diğerini aldım. Kadehini bana doğru kaldırdı.

"Yeni evimize," dedi.

Tanrım.

Ethan kendi şarabından büyük bir yudum alırken ben benimkiyle ne yapacağımı düşündüm. Bunu içemezdim. Belki bir iki yudum alabilirdim ama bütün kadehi bitiremezdim. Sebebini Ethan'a söyleyemezdim de çünkü hamile olduğumu bilmiyordu.

Evet. Hamileydim.

Reglim gecikeli iki hafta oluyordu. Bir çubuğa işeyip de bütün hayatımızı değiştirecek iki pembe çizginin belirdiğini göreli de bir haftadan biraz fazla olmuştu.

Ethan'a küçük sırrımı söylemekten ödüm kopuyordu. Evlenmeden önce ikimiz de çocuk istediğimize karar vermiştik. Benim bir kız kardeşim vardı ama Ethan tek çocuktu ve anne babası ölmüştü, yani kendi ailemizi kurma düşüncesinde hemfikirdik. Fakat yakın gelecekte çocuk yapmamayı *kararlaştırmıştık.* Nispeten gençtik ve çocuk sahibi olmadan önce birlikte seyahatlere çıkmak, birkaç yıl birbirimizin tadını çıkarmak istiyorduk. Çalışmalara *başlamadan* önce en az iki yıl bekleyecektik, öyle anlaşmıştık.

Oysa şimdi, evleneli daha altı ay olmuşken hamileydim.

Benim hatam değildi. Doğum kontrol haplarımı aksatmadan almıştım. Almayı unutmayayım diye telefonuma hatırlatıcı bile kurmuştum. Fakat geçen ay solunum yolu enfeksiyonu geçirmiştim ve bu yüzden acilde bana antibiyotik vermişlerdi. Meğer antibiyotik doğum kontrol hapının etkisini azaltıyormuş. Kimin aklına gelirdi?

Ethan'a söylemekten gerçekten ödüm kopuyordu. Hemen çocuk yapmama konusunda hayli kararlıydı. Baş başa zaman geçirmemizi istiyordu. Bense şimdi bütün planlarını altüst etmiştim. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama içimden bir ses iyi olmayacağını söylüyordu.

Ethan sinirli biriydi. Hiç sinirinin hedefi olmadıysam da hedefinin şahidi olmuştum. Yeni yeni yükselen küçük bir şirketin CEO'suydu ve bir keresinde onu bir işi eline yüzüne bulaştıran bir çalışanıyla telefonda konuşurken duymuştum. Zavallı adama öyle bir bağırmıştı ki ağzım açık kalmıştı. Ethan'ın bunu yapabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Bu endişe verici olay, kocamı yalnızca bir yıldan biraz uzun zamandır tanıdığımı hatırlatmıştı bana. Henüz onun nasıl biri olduğunu tam manasıyla bilmiyordum.

Nitekim son bir buçuk haftadır hamileliğimi sır olarak saklıyordum. Yakında ona söylemem gerekiyordu ama bundan iliklerime kadar korkuyordum. Telefondaki adama bağırdığı gibi bana da bağırmasını istemiyordum. Öylesi cicim aylarımızın resmen sonu olurdu.

Acaba şimdi doğru zaman olabilir miydi? Kaloriferi açmayı başarmıştı, bu evi satın alma olasılığı onu heyecanlandırıyordu (gerçi bu evde sahiden yaşamamıza imkân yoktu) ve elinde bir kadeh şarap vardı. Şarabı beğenip beğenmediğimi görmek için beni dikkatle izliyordu.

Şimdi söylemeliydim. En mantıklısı buydu.

Ama söylemedim.

Bunun yerine, Cabernet kadehini ağzıma götürüp dilimi ıslattım. Sonra dudaklarımı yaladım. "Mmm. Müthiş."

"Mentol tadını aldın mı?"

"Al... aldım."

Ben yine içkimden içiyormuş gibi yaparken Ethan büyük bir yudum aldı. Elime uzandığında tutmasına izin verdim. "Her şey ne kadar güzel," dedi içini çekerek.

"Hımm."

"Burada yaşadığımızı hayal edebiliyorum." Mavi gözleri uzaklara dalarken elimi sıktı. "Şömine gürül gürül yanarak bizi ısıtırken birlikte bir şişe şarabın *–iyi şarabın–* tadını çıkarıyoruz."

"Odada çocuklarımız koşuşturuyor," diye ekledim tepkisini izleyerek.

Güldü. "Belki birkaç yıl sonra."

Eh, en azından bu düşünce *şalterini attırmamıştı.* Çocuklardan bahsetmemle, *Evet! Fikrimi değiştirdim! Hadi hemen çocuk yapalım!* demesini ummak biraz fazla iyimserdi zaten.

Ethan yanıma yaklaştı ve kolunu omuzlarıma sararak beni kendine çekti. Ben de fırsattan istifade şarabımı sehpaya bıraktım. Onunla koltukta sarmaş dolaş oturmak gerçekten çok hoştu. Belki de bu ev o kadar da kötü değildi. Ethan buraya bayılmış gibiydi. Hem burada yaşamaya karar vermemiz sürpriz hamileliğimi daha kabul edilir kılabilirdi.

Derken bakışlarım şöminenin üstüne kaydı. Dr. Adrienne Hale'in portresine. İnsanın içine işleyen o yemyeşil gözleriyle bize bakıyordu sanki, kızıl saçları çehresini alevler sarmış gibiydi. İçim ürperdi.

Ethan saçlarıma doğru fısıldayarak, "Hâlâ üşüyor musun?" dedi.

"Hayır..."

Bakışlarımı takip ederek duvarda asılı portreye baktı. Onu ilk gördüğündeki gibi gözleri karardı. Utangaçça gülümsedim. "Affedersin, beni biraz ürkütüyor da."

"Ben de nefret ediyorum." Çenesinde bir kas seğirdi. "Dur, halledeceğim şimdi."

"Ne?"

Ben ne yaptığını soramadan koltuktan kalkıp kararlı adımlarla şömineye yürüdü. Portreyi kalın ahşap çerçevesinden tutarak duvardan indirdi. Yere koydu, kısacık bir an duraksadıktan sonra arkasını çevirip duvara yasladı.

"Ethan," dedim, birdenbire terleyen ellerimi ovuşturarak. "Bunu yapamazsın."

"Neden yapamazmışım? Gitmeden önce yerine koyarım. Hem *kadının* kızacak hâli yok ya."

İçimdeki huzursuzluğu kelimelere dökemeyerek şömine rafının üstündeki boşluğa bakakaldım. Akşamı burada, Dr. Adrienne Hale'in evinde geçiriyor, onun şarabını içiyorduk, şimdi de duvardaki portresini indirmiştik. *Üstelik* gizli odasındaki kasetlerden birini almıştım. Hayaletlere inanmıyordum ama inansaydım onun hayaleti şu anda çok *kızgın* olurdu.

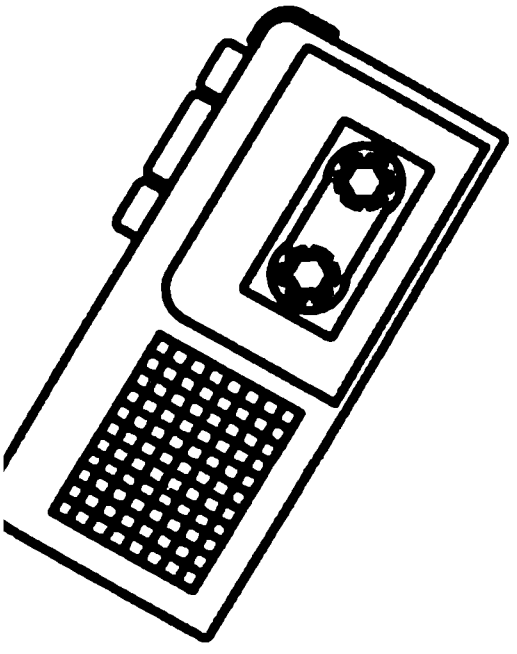
Fakat portreyi indirip arkasını çevirdikten sonra Ethan artık rahatsız görünmüyordu. Koltukta yanıma oturup yün kabanımın üst düğmesini çekiştirdi. "Ev artık bunu çıkaracağın kadar ısınmadı mı?"

Son yarım saatte içerisi hayli ısınmıştı. Ethan'ın kabanımın düğmelerini açmasına izin verdim, hepsini açtıktan sonra boynumu öptü. Normalde orası en hassas noktamdı; hemen kendimden geçerdim. Ama şu anda hiçbir şey hissetmiyordum.

"Yeni evimizin siftahını yapmalıyız," diye mırıldandı boynuma doğru.

O kot pantolonumun düğmesini açmaya çalışırken ben de öpücüğüne karşılık vererek kendimi bu tutkulu âna bırak-

maya çalıştım. Ama her zamanki kadar zevk alamıyordum. Portrenin arkası dönük olmasına rağmen Dr. Hale'in yeşil gözlerini hâlâ üzerimde hissediyordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Eh, evin siftahını yapmıştık. Burası bizim evimiz olmayabilirdi ama neticede *birinin* evinin siftahını yapmıştık.

Bitirdiğimizde, tahmin edileceği gibi Ethan'ın keyfi yerine gelmişti. Ne kadar sevişirsek sevişelim hâlâ dünyanın en harika şeyiymiş gibi davranıyor, benimle birlikte olduğuna inanamıyordu. Bu huyu çok tatlıydı. O çok tatlıydı. Arkadaşlarım tehlike işaretleri hakkında tamamen yanılıyorlardı. Ethan kusursuz değildi ama kim öyleydi ki?

Belki de bu, ona bebeği söylemek için en doğru zamandı. Keyfi yerindeydi, ev için heyecanlıydı; bundan daha iyi bir zaman olabilir miydi?

"Sessizsin," dedi kumaş pantolonunun fermuarını çekerken.

"Öyle miyim?"

"Evet. Hülyalı gibisin."

Dudaklarım seğirdi. "Hülyalı mı?"

"Aklın başka yerdeymiş gibi."

Tam zamanıydı. Ona söyleyebilirdim. Belki de sorun etmezdi. *Eninde sonunda* çocuk yapmak istiyordu. Hayır, şu

an hiç de bizim planladığımız zaman değildi. Ama bebeklerin plana uymamak gibi bir huyu vardı.

O sözcüğü söylemeye hazır hâlde dudaklarımı araladım. *Hamileyim, Ethan.* Ama bir türlü söyleyemedim. Nedenini de bilmiyordum.

Belki de kimsenin bizi duyamayacağı ve çıkmanın imkânsız olduğu ıssız bir evde mahsur kalmışken ona şaşırtıcı ve de muhtemelen üzücü bir haber vermek istemediğimdendi.

Kendi düşüncelerime şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. Hamilelik hormonları yüzünden saçma sapan paranoyalara kapılıyor olmalıydım. Evet, Ethan'ın vereceğim haberden pek de mutlu olmayacağından endişeleniyordum ve evet, kocam çabuk sinirlenen bir adamdı. Ama bana *asla* zarar vermezdi. Bundan emindim.

"Aklım başka yerde değil," dedim sonunda. "Sadece biraz yorgunum." Sırıttım. "Beni yordun."

Ethan kendiyle gurur duyarak gülümsedi. Gerindiğinde karnındaki altın rengi kılları gördüm. Kocam çok yakışıklıydı. Onu ilk gördüğümde, hayatım boyunca gördüğüm en kusursuz adam olduğunu düşünmüştüm. Onunla tanıştıktan ve bir müddet çıktıktan sonra gitgide daha fazla kusurunu fark edeceğimi sanıyordum. Birkaçını fark ettim de. Gözleri birbirine çok yakındı. Erkeğe göre biraz kısaydı. O kıvırcık altın rengi kıllar yalnızca karnında değil, sırtında da vardı.

Fakat her nasılsa bütün bu kusurlar onu daha da yakışıklı kılıyordu. Açıklayamıyordum.

"Duş alsam senin için sorun olur mu?" diye sordu.

"Duş mu?"

"Evet. Sıcak su akıyor." Göz kırptı. "Ben de epey terledim."

"Evet ama..." Burada duşa girdiğini düşünmenin beni ne kadar rahatsız ettiğini açık açık söylemek istemiyordum. "Temiz kıyafetin yok."

"Yine de yıkanmak istiyorum."

Burada duş almaması için iyi bir sebep bulmaya çalıştım. Ama aklıma mantıklı hiçbir şey gelmedi. "Ana yatak odasını mı kullanacaksın?"

"Öyle düşündüm."

"Orası seni hiç rahatsız etmiyor mu? O banyoyu kullanan son kişi ölü bir kadın."

Ethan omzunu silkti. "Sanırım o kadar umursamıyorum. O psikiyatrist kadın kaybolalı üç yıl oluyor. Yani banyoyu dün kullanmadı sonuçta."

Hamilelik hormonlarıydı. Bu kadar huzursuz olmamın nedeni kesinlikle hamilelik hormonları olmalıydı. Ethan'ın ana yatak odasında duş almaması için hiçbir sebep yoktu. "İyi. Ben burada kalacağım."

"Tamam. Şarabını bitir."

Doğru ya. İçtiğimi sanması için şarabın kalanını lavaboya dökmem gerekiyordu.

Ethan'ın sarmal merdiveni çıkmasını izlerken kabanımın cebine tıkıştırdığım kaseti hatırladım. Çalışma odasındayken o ses kayıt cihazını görmüştüm ama içinde oynatacak kaset yoktu. Şimdi yüzlercesini bulmuştum. Ethan bunları dinlememi kesinlikle istemezdi ama o duş almakla meşgulken istediğimi yapabilirdim.

Yukarıdan su sesinin geldiğini duyar duymaz cebimden kaseti çıkarıp Adrienne Hale'in çalışma odasına döndüm. Ses kayıt cihazı tam da bıraktığım yerde, güzelim maun masanın üzerinde duruyordu. Deri koltuğa oturup tozlu ses kayıt cihazının tuşlarını inceledim. *Kaydet*, *Oynat*, *Geri Sar*, *İleri Sar*, *Dur/Çıkar* ve *Duraklat*.

Çekine çekine *Dur/Çıkar* tuşuna bastım. Kaset yuvası açıldı.

Ses kayıt cihazının tozunu üfledikten sonra gizli odada bulduğum kaseti aldım. Üzerinde PL, PL'in yanında da #2 yazıyordu. Tarihse yaklaşık altı yıl öncesine aitti. Kaseti kutusundan çıkarıp salladım, ardından yuvaya yerleştirdim ve çabucak yuvayı kapadım.

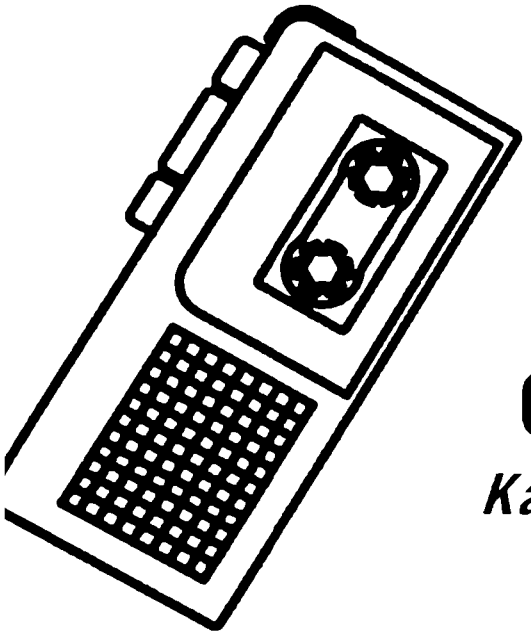
Ses kayıt cihazının içindeki pillerin dolu olup olmadığını bilmiyordum. Çıkar tuşunun yaylı olma ihtimali vardı. Kullanılmadıklarında piller ne kadar dayanırdı? Ethan muhtemelen bilirdi. Ama bu kasetleri dinlememi istemeyeceğinden ona soramazdım.

İşaret parmağımla *Geri Sar* tuşuna bastım. Basar basmaz kulağıma kasetin başa sarma sesi doldu. Anlaşılan piller hâlâ çalışıyordu.

Yaklaşık bir dakika sonra bir *klik* sesi eşliğinde geri sarma işlemi bitti. Kaset en başa dönmüştü. Dinlemeye hazırdı.

Parmağım *Oynat* tuşunun üstünde kalakaldı. Bunu gerçekten yapacak mıydım? Dr. Adrienne Hale'in kaydedip gizli bir odada sakladığı özel seanslarını sahiden dinleyecek miydim?

Evet, belli ki yapacaktım.

ONUNCU BÖLÜM

Kaset Kaydının Dökümü

Bu, son derece travmatik bir olaydan sağ kurtulduktan sonra TSSB yaşayan yirmi yedi yaşındaki kadın hastam PL'le 2. seans.

"Merhaba, Dr. Hale."

"Bugün solgun görünüyorsun. Lütfen... otur."

"İyiyim. Sadece... bu aralar iyi uyuyamıyorum."

"İlk seansımızda kâbus gördüğünden bahsetmiştin."

"Evet. Sanki olanları yeniden yaşıyorum. Sanki sürekli tekrar ediyor."

"İlk seansımızda anlatmakta çok zorlandığını biliyorum ama bu sefer kendini daha rahat hissediyorsan o gece olanları senden duymak bana çok yardımcı olur."

"O geceden bahsetmek çok zor. Şeyden bahsetmek daha kolay... başka şeylerden."

"Ama ben sana yardım etmek için buradayım. Ne yaşadığını bilmezsem sana yardım edemem."

"Evet. Evet, anlıyorum ama..."

"Lütfen dene. Acele etmene gerek yok. Önümüzde koca bir seans var."

"O gece... o gece hayatımın en kötü gecesiydi, Dr. Hale. Her şeyimi kaybettim."

"En başından başla."

"Şey, ben... yani biz... hafta sonu için bir kulübe kiralamıştık ve oraya gitmeyi iple çekiyorduk. Bütün hafta sonu yağmur yağmasına rağmen harika vakit geçirmiştik. Birlikte oyunlar oynayıp şöminede marşmelov kızartmıştık..."

"Sonra?.."

"Her şey Cody'yle ben yattıktan sonra oldu. Megan'la Alexis de odalarına çekilmişlerdi. Ben mışıl mışıl uyuyordum... temiz hava beni hep çarpar, üstüne bir de içmiştik... Sonra işte çığlık seslerine uyandım..."

"Evet?.."

"Cody'ydi. Yanımda çığlık atıyordu ve... ve göğsü kanlar içindeydi. Tepesinde eli bıçaklı bir adam vardı. Dışarıda yağmur yağdığından ve gökyüzü çok karanlık olduğundan görmesi zordu... Yüzünü seçemedim ama ıslak saçlarının başına yapıştığını gördüm. Ayrıca kokusunu da alabiliyordum. Islak köpek gibi kokuyordu ama başka bir şey daha vardı. Çürük bir şey."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Bazen geceleri uyandığımda hâlâ o kokuyu alabiliyorum. Odamın her yerinden o koku geliyor. O iğrenç, çürük koku... Tanrım..."

"Sorun değil. Ağlayabilirsin. Burası güvenli alan."

"Ben... Devam edemeyeceğim..."

"Lütfen bir mendil al."

"Hiç adil değil! Bir hafta sonra evlenecektik. Balayında Bermuda'ya gidecektik. Ömrümün geri kalanını onunla ge-

çirecektim ama şimdi... şimdi o toprağın altında yatıyor. Ne zaman bunu düşünsem..."

"Her şey yoluna girecek."

"Nasıl? *Nasıl* girecek, Dr. Hale? Evleneceğim adam *öldü*. En yakın arkadaşlarımdan ikisi *öldü*. Annem hep bütün delileri kendime çektiğimi söylerdi. O gece de delinin tekini çekmiştim. Karnımda bana onu sonsuza dek hatırlatacak bir yara izi var."

"Ama senin hatan değildi."

"Onlar ölmüşken benim hâlâ hayatta olmam hiç adil değil. Ben de ölmeliydim."

"Öyle söyleme."

"Ama doğru, Dr. Hale. Hastanedeki doktor da öyle demişti. Ölebilirmişim."

"Ama ölmedin. Sağ kurtulmayı başardın. Sen bir savaşçısın. O kulübede kan kaybından ölebilirdin ama sen yağmur çamur demeden koşup bir araba durdurdun. Bu yüzden hayattasın."

"Kendimi savaşçı gibi hissetmiyorum. Aksine... berbat durumdayım. Uyuyamıyorum. Çalışamıyorum bile."

"Bu yüzden buradasın. Daha iyi olmak için. Henüz yeni başlıyoruz."

"Katili yakalamış olsalardı hayatıma devam edebilirdim. Ama ne zaman gözlerimi kapasam onu penceremde hayal ediyorum. Beni uyurken izliyor."

"Anahtar kelime 'hayal'. Gerçekten burada değil."

"Bunu bilemezsiniz! Sonuçta onu teşhis edebilecek tek kişi benim. Ölmemi istediğinden şüphem yok."

"Böyle düşünmemelisin. Artık güvendesin. Peşine düşecek olsaydı çoktan yapardı. O, düşünmeden hareket eden bir adam."

"Aklımı kaçıracağım, Dr. Hale. Başka bir şey düşünemiyorum. Ne zaman arabama binsem beni takip ediyormuş

gibi hissediyorum. Buraya gelirken arkamdaki arabada olduğundan emindim."

"Ama bunların hepsinin kafanın içinde olduğunu biliyorsun."

"Bilmiyorum. Siz de bilmiyorsunuz. Belki *sahiden* beni buraya kadar takip etti. Belki şu anda dışarıda bekliyor. Belki evinizin kapısını açtığım anda ikimizi birden öldürecek."

"Bunun ne kadar olasılık dışı olduğunu biliyor musun?"

"Ben..."

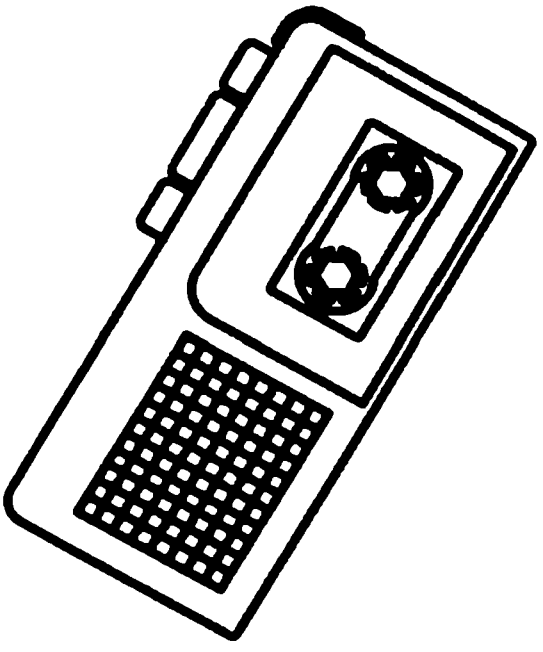
"Beni dinle. O psikopatın hayatını kontrol etmesine izin veremezsin. Buraya iyileşmek için geldin. Ailen seni önemsiyor, o yüzden seni buraya gönderdiler."

"Ama ben iyileşmiyorum."

"Daha yeni başladık. İyileşeceksin."

"Dr. Hale..."

"Sana söz veriyorum. İyileşeceksin."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

TRICIA

Günümüz

Kasetin kırkıncı dakikasına geldiğimde çok uzun zamandır burada olduğumu fark ettim. Benim gibi Ethan da banyodan kolay kolay çıkmazdı ama o bile şimdiye duşunu alıp giyinmiş olmalıydı. Her an beni aramaya aşağıya gelebilirdi.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. *Korkunun Anatomisi* kitabının başkarakteri olan, arkadaşları ve nişanlısı ormandaki bir kulübede bir akıl hastası tarafından öldürülen genç hastasına tavsiyeler verirken Dr. Adrienne Hale'in sesi hem hipnotize edici hem de tesirliydi. *İyileşeceksin*, derken sanki Tanrı konuşuyordu. Bu kadar saygın bir psikiyatrist olmasına şaşmamalıydı. Ağır travmalardan mustarip bunca insanın yardım almak için ona gelmesine şaşmamalıydı.

Tam da düşündüğüm gibi merdivende gittikçe yaklaşan ayak sesleri duydum. Hemen kaseti çıkarıp kutusuna geri koydum. Ben kutuyu Dr. Adrienne Hale'in çekmecelerinden birine tıkıştırdıktan iki saniye sonra Ethan başını içeri uzattı.

"Buradaymışsın!"

Zoraki gülümsedim. "Buradayım."

Başını yana yatırdı. "Kadının çekmecelerini karıştırmıyordun, değil mi, Tricia?"

Doğruyu söyleyerek, "Hayır, karıştırmıyordum," dedim.

Ethan burada ne yaptığımı anlamaya başlamadan önce aceleyle çalışma odasından çıktım. Hemen kapının önünde duruyordu, saçları hâlâ ıslaktı. Derken evden çıkarken giydiği gömlekle kumaş pantolonun üstünde olmadığını fark ettim. Paçası ayak bileklerinde toplanmış bir kot pantolonla Yankees tişörtü giyiyordu.

"Bu kıyafetler de nereden çıktı?" diye sordum.

"Ah." Ethan, Yankees tişörtünün yakasını çekiştirdi. "Yatak odasındaki çekmecelerden birinde buldum. Gömleğimle pantolonumu astım, sabah onları geri giyeceğim."

Tişört ve kot pantolon Adrienne Hale'e ait değildi. Ethan'a bile büyük gelmişken psikiyatristin minyon vücudunu tamamen yutarlardı. Ama çekmecesinden çıktıklarına göre erkek arkadaşına ait olmalıydılar. Yani Luke'a.

"Yatmadan önce sen de üstünü değiştirsen iyi olur," diye önerdi. "Diğer çekmecelerde bir sürü gecelik var."

Hangisi daha kötüydü – ölmüş bir kadının kıyafetlerini giymek mi, yoksa onu öldüren adamın kıyafetlerini giymek mi?

"Gerek yok. İç çamaşırlarımla yatarım."

"Sen bilirsin. Artık yukarı çıkalım mı?"

Kolumdaki saate baktım. Epey geç olmuştu ve kar fırtınası hâlâ devam ettiğinden geceyi burada geçirmekten başka çaremiz yoktu. Bu fikir beni düşündüğümden daha çok ürkütse de buna mecburduk.

Burada kalabilirdim, bunu yapabilirdim.

"Tamam," dedim. "Çıkalım madem."

Beni idamıma götürüyormuşçasına Ethan'ın peşinden basamakları çıkarken tırabzana sımsıkı tutundum. Pencerenin ötesinde öyle zifiri bir karanlık vardı ki ışıklar açık olmasına

rağmen merdiven boşluğu ve koridorlar asla görünmüyordu. Biri bütün patlak ampulleri değiştirse ancak o zaman biraz aydınlık olurdu muhtemelen. Ama bunu biz yapmayacaktık. Burada az da olsa ışık olduğu için şanslıydık.

Ethan'ın peşinden koridorun sonuna doğru yürürken ana yatak odasına yöneldiğini fark edince olduğum yerde durdum. "Ne yapıyorsun?"

Arkasına dönüp bana şaşkın şaşkın baktı. "Ne? Ne oldu?"

"Ben o odada uyumam."

"Neden?"

"Çünkü merhum psikiyatrist orada uyuyordu!"

Omuzları düştü. "Tricia, saçmalama lütfen. Aralarındaki en büyük yatak odası bu. Burada yaşamaya başlayınca bu odada kalacağız."

Cesedimi çiğnersin!

"Ayrıca," diye ekledi, "yastığı yorganı olan tek yatak o. Çarşafları filan nereye koyduğunu bilmiyorum, arayacak hâlim de yok. Yorgunum, bir an önce yatıp uyumak istiyorum. Sen yorulmadın mı?"

Birdenbire üzerime yorgunluk çöktü. Son zamanlarda sık sık böyle oluyordu. Akşamları durduk yere yorgunluktan bayılacak gibi oluveriyordum. Sanırım vücudum yepyeni bir insan yapmaya çalıştığındandı.

Her hâlükârda haklıydı, fellik fellik çarşaf arayıp yatak yapacak hâlim yoktu.

"Öyle olsun," dedim. "Ana yatak odasında uyuyabiliriz."

İçeri girer girmez yaptığım ilk şey kapıyı kilitlemeye yeltenmek oldu. İkinci katta yandığını gördüğüm o gizemli ışıktan sonra kapıyı kilitlemeden uyuyabileceğimi sanmıyordum. Fakat ne yazık ki bu o kadar kolay değildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ethan, yatağın yanından. Kot pantolonu çıkarmıştı ama Yankees tişörtü hâlâ üzerindeydi.

"Kapıyı kilitlemek istiyorum."

"Kilitlendiğini sanmıyorum."

Başımı hızla çevirip ona ters ters baktım. "Hangi yatak odasının kilidi olmaz?"

"Bilmiyorum, Tricia." Sesinde hafif bir bezginlik vardı. "Hiçliğin ortasındayız ve kadın yalnız yaşıyor. Dış kapının anahtarı varken neden yatak odasının kapısını kilitlemeye ihtiyaç duysun ki?"

Evine biri girerse yardım çağırana kadar o kişiden saklanmak için olabilir mi mesela? Yardım çağırmak demişken, koca evde bir tane bile sabit telefon görmemiştim. Bugünlerde herkes cep telefonu kullanıyordu ama burada sinyalin ne kadar kötü olduğu düşünüldüğünde sırf güvenlik önlemi olarak bile sabit telefon kullanması gerekirdi. Ama dediğim gibi, hiç telefon görmemiştim.

Kapıdan geri geri yürüyerek uzaklaştım, gözlerimi ondan ayıramayacak kadar gergindim. "Yarın buradan nasıl çıkacağız?"

Ethan yatağa yerleşti. "Kar fırtınası dindikten sonra telefonlarımızın çekeceğini umuyorum."

"Ama ya çekmezse?"

"Yakında biri bizi bulur." Keşke ben de onun kadar emin konuşabilseydim. "Judy burada olduğumuzu biliyor. Şu anda bize ulaşmaya çalışıyor olabilir. Hepsini geçtim, annen yirmi dört saat içinde senden haber almazsa bizi aramaya çıkar."

"Bu doğru değil."

"Ah, yapma. Doğru olduğunu biliyorsun, Tricia." Yanındaki boş yere pat pat vurdu. "Ailen seni seviyor. Bunda yanlış bir şey yok."

Neyse ki Ethan anne babamla ve kız kardeşimle ilişkimi kıskanmıyordu. Aile olarak hayli yakındık ve neredeyse her gün annemle konuşurdum. Ethan'ın annesi de babası da biz çıkmaya başlamadan önce ölmüştü. Kaza gibi bir şey geçir-

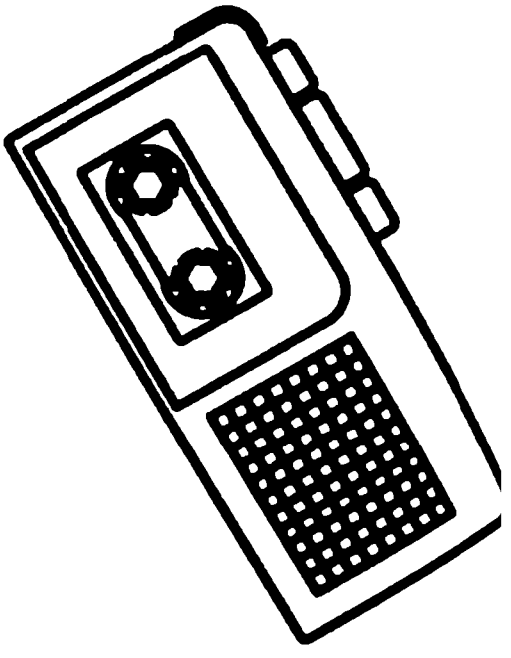
mişlerdi ama Ethan bundan bahsetmeyi sevmiyor, ne zaman konusu açılsa suspus oluyordu. Küçük düğünümüze katılan otuz kişiden yalnızca beşi Ethan'ın tarafındandı, onların da hepsi arkadaşıydı, hiçbiri ailesinden değildi. Ben davetli listemi azaltmakta zorlanırken o beş kişi bulmakta zorlanmıştı.

Ama insanın düğününde yalnızca beş kişi istemesinin utanılacak bir tarafı yoktu. Açıkçası annem huysuz kuzeni Debbie'yi, babam da hiç ayık görmediğim eniştesi Bob'ı davet etmeseydi çok daha mutlu olurdum.

Işığı kapayıp yatağın sağ tarafına uzandım. Evdeki yatağımızda da bu tarafta yatardım. İkimizin de bir taraf seçmesi ve artık diğer tarafta uyuyamamamız çok tuhaftı. Bir yıldan biraz uzun zamandır birlikteydik ama bu gibi alışkanlıklar çoktan hayatımızda yer edinmişti.

Ethan vücudunu benimkinin etrafına dolar dolamaz solukları ağırlaştı. Burada nasıl bu kadar rahat uyuyabildiğini aklım almıyordu. Normalde onun kollarında kendimi güvende ve sıcak hissederdim ama şu anda durum farklıydı. Kendimi hiç güvende hissetmiyordum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Saat sabahın üçüydü ve ben hâlâ uyanıktım.

Bir ara içim geçmişti. Yattıktan sonra uzunca bir süre dönüp durunca Ethan bana iyi geleceğini söyleyerek aşağıdan bir bardak su getirmişti. Her nasılsa sahiden işe yaramış, çok geçmeden uykuya dalmıştım ama iki saat sonra çişe kalkmıştım.

Hamile olduğumu öğrendiğimden beri saat başı tuvalete koşuyordum. Bunun hamileliğin son aylarında olduğunu sanıyordum ama erken başlamıştı. Hatta birkaç gün önce Ethan'ın bile dikkatini çekmişti fakat ona sebebini söyleyememiştim.

Yirmi dakika önce mesanemi boşalttıysam da bir türlü uyuyamıyordum. Başımı çevirip yanımda usul usul horlayan Ethan'a baktım. Bu perili evde mışıl mışıl uyuyordu. Sorunu neydi bilmiyordum.

Yataktan kalktım, yaylar gıcırdadıysa da kocamı uyandıracak kadar ses çıkmadı. Odanın diğer ucundaki büyük pencerenin önüne gidip dışarıya baktım. Ön bahçe tamamen kar altında kalmıştı, en aşağı bir metre kar vardı. Bütün ağaçların üzeri beyaz örtüyle kaplanmıştı. Yakın zamanda Ethan'ın

BMW'siyle hiçbir yere gidemeyecektik. Ancak telefonlarımız çekmeye başlarsa buradan kurtulma şansımız olabilirdi.

Bu gece gözüme uyku girmeyeceğini anlayınca aşağı inmeye karar verdim. Ama iç çamaşırlarımla inemeyeceğim kadar soğuktu. Yatmadan önce çıkardığım kıyafetlerimi karıştırdım fakat sabaha karşı üçte kot pantolon ve bluz giymek istemiyordum.

Derken banyonun kapısında asılı duran sabahlık gözüme ilişti. Hiç şüphesiz Dr. Adrienne Hale'indi. Rengi kıpkırmızıydı, tıpkı bazı ışıklarda saçlarının göründüğü gibi. Yanına gidip kumaşına dokundum, polardı. Her kış kar altında kalan bir ev için mantıklı ve sıcak bir seçimdi.

İkileme düşmeme kalmadan sabahlığı asılı olduğu kancadan alıp sırtıma geçirdim. Üzerime tam oturdu; Dr. Hale benimle aynı beden olmalıydı. Sabahlık göründüğü kadar sıcak ve yumuşaktı, kemerini belime bağlayıp iyice sarındığımda daha da iyi oldu. Bu sabahlığı bir kere giymişken bir daha çıkarmama imkân yoktu.

Hem çalmıyordum ya. Sadece *ödünç almıştım*. En fazla bir saat için filan.

Tam çıplak ayaklarımla odadan çıkacakken komodine dayanmış kırmızı pelüş terlikleri gördüm. Eh, madem sabahlığını ödünç almıştım, terliklerini de ödünç almamdan zarar gelmezdi.

Arkamdan kapıyı kapayıp sarmal merdivenden dikkatlice ve yavaşça alt kata indim. Orada ne yapacağımı bilmiyordum. En iyisi okuyacak bir kitap bulmak olurdu. Uyumamı sağlayacak bir şey varsa o da buydu.

Beynin işleyişi hakkında yazılmış metinlerle dolu kitaplıkları es geçip doğruca en arkadakine, yani romanlarda dolu olana gittim. Elbette, bu kitaplık doktorun zulasını gizleyen kitaplıktı. Raflardaki kitapları ikinci kez inceledim. Onlarca

dikkat çekici isim vardı. Burada okuyacak bir şey bulamamak imkânsızdı.

Fakat bir kez daha bakışlarım *Medyum*'a kaydı. Hem de onun gerçek bir kitap olmadığını bile bile. Belki de *sebebi* buydu.

Yapmamalıydım. Gerçekten yapmamalıydım.

Parmaklarım âdeta irademe dışında kitabın sırtına uzandı. Kısacık bir duraksamanın ardından geçen seferki gibi çektim ve bir kez daha o *klik* sesini duydum. Kitaplık yerinden oynadı.

Gizli oda ortaya çıkmıştı.

Bu sefer kendimi daha rahat hissediyordum, bu rahatlığım bilhassa da Ethan üst katta uyuduğu ve beni suçüstü yakalayamayacağı içindi. Kapıyı çekerek açtım ve hemen ışığın kablosunu buldum. Tek ampul yanarak sıra sıra dizili kasetleri ortaya çıkardı.

Odanın hâlâ bu kadar düzenli olmasına bakılırsa polisler burayı keşfetmemişti. Keşfetselerdi şu anda darmadağın olurdu. Fakat bütün kasetler titizlikle sıralanmıştı. Mazileri on yıllık bir süreci kapsarken en yeni tarihlisi üç yıl öncesine aitti.

Dr. Hale ortadan kaybolmadan hemen öncesine.

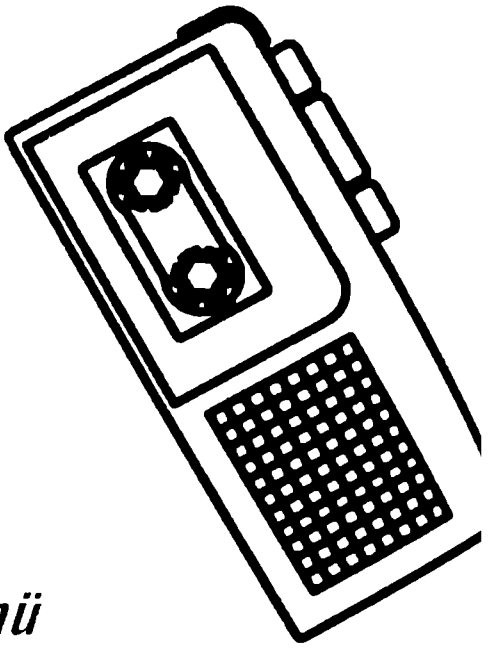
Polisler bu kayıtları dinlemiş olsaydı ona ne olduğunu anlamalarına yardımcı olacak birtakım ipuçları bulabilirlerdi. Ne de olsa ortadan kaybolduğu güne kadar bu kayıtları tutmaya devam etmişti. Hatta o gün bile kayıt tutmuş olabilirdi.

Kasetleri incelerken sadece baş harflerden, seans numarasından ve tarihten ibaret olmayan bir etiketleme sistemi oluşturduğunu fark ettim. Bir de renklerine göre ayırmıştı. İlk seansın etiketi mavi kalemle, takip eden seansların etiketleri siyah kalemle, son seansın etiketi de kırmızı kalemle yazılmıştı. Bu yöntemi bütün hastaların kasetlerinde uygulamıştı. Biri hariç.

Üzerinde EJ harfleri olan uzun bir kaset dizisinin arasında kırmızıyla yazılmış bir kaset vardı –son seansı işaret ediyordu– fakat sonra kasetler bir hafta ilerisinin tarihiyle devam ediyordu. Yani Dr. Hale bu EJ denen kişiyle son seansını gerçekleştirmiş, peşi sıra bir yenisine başlamıştı. Üstelik bu yeni seansın sonu yoktu. Üzerinde EJ harflerinin olduğu son kasetin etiketi siyah kalemle yazılmıştı.

Demek ki kaybolduğu dönemde hâlâ bu hastayla görüşüyordu.

Kırmızı kalemle yazılmış kaseti raftan aldım. Dinlemem belki hastanın mahremiyetini ihlal etmeye girerdi ama sonuç olarak üzerinde gerçek bir isim yoktu. Ben de bu gece uyuyabileceğimi sanmıyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kaset Kaydının Dökümü

Bu, narsistik kişilik bozukluğundan mustarip 29 yaşındaki EJ'le 137. seans. Son seansımız olacak.

"Selamlar, doktor. Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Sana bir hediyem var."

"Öyle mi?"

"Bir şişe Rustenberg Cabernet Sauvignon. Güney Afrika'dan, bu yüzden okaliptüs aromalı."

"Ah, teşekkür ederim."

"Hangi şarabın hangi yemeğe eşlik etmesi gerektiği hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum ama bu şarap en iyi bifteklerle ya da ağır tereyağlı, kremalı yemeklerle gider. Böyle yemekler, tanenin asidik niteliğini azaltarak şarabı daha yumuşak kılar."

"Bu bilgi için teşekkürler. Otur lütfen."

"Tabii, elbette. Bu kısma bayılıyorum, biliyor musun? Kanepene oturduğum kısma yani."

"Evet. Bak ne diyeceğim..."

"Güzel de kanepe. Gerçek deri. İyi para kazanıyor olmalısın, doktor. Sana şarap almama ihtiyacın yoktur eminim! Sigorta bile kabul etmiyorsun."

"Evet. Aslında ben de seninle bunu konuşacaktım."

"Neyi? Sigortayı mı? Hiç kullanmadım ki. Seansların ücretini annem ödüyor."

"Sorun da bu. Ödemiyor. Seanslar sırasında yeterince ilerleme kaydetmediğini düşündüğü için artık ödeme yapmak istemediğini sana defalarca söyledim ve dediğin gibi, ben sigorta kabul etmiyorum."

"Ama buna katılmıyorum. Bence bayağı ilerleme *kaydettim*. Bu seanslar bana gerçekten çok yardımcı oluyor, biliyor musun? Buraya gelmeyi seviyorum."

"Seanslar sırasında ilerleme kaydetme potansiyelin olsa da olmasa da iki yıldan fazladır bana geldiğin için artık ödeme yapmak istememesi gayet anlaşılır."

"Bence aptalca."

"Ne olursa olsun, bu onun kararı. Son birkaç seansımızda açıkladığım gibi iki aydır ödeme almıyorum."

"Ah, anladım. Mesele para yani."

"Ne yazık ki bu bir iş. Ödemem gereken faturalarım var. Hizmetimin karşılığını veremeyeceksen–"

"Ama benim param yok ki, doktor. Sen çok pahalısın. Kaç kişi senin ücretini karşılayabilir? Ben ailem gibi zengin değilim. Tek gelirim, kiramla arabamın masraflarına güç bela yetirebildiğim harçlığım."

"İş aramanın sana ne kadar faydalı olacağını defalarca konuştuk."

"*Deniyorum*, doktor, tamam mı? Ama olmuyor. İş bulmak o kadar kolay değil. Herkesin seninki gibi afili diplomaları yok."

"Sen üniversite mezunusun."

"Eee, n'olmuş yani? Artık herkes üniversite mezunu. Bak, eninde sonunda paranı ödeyeceğim. Söz veriyorum. Hesaba yazsak olmaz mı?"

"Öylesi adil olmaz."

"Adil mi? Kim için adil olmaz?"

"Peşin ödeme yapan hastalarım için."

"Saçmalıyorsun, doktor! Hem senin bu paraya ihtiyacın yok ki. Çoksatan kitabından bahsediyorum. Eminim o kitaptan servet kazanmışsındır. Şu evine bir bak. Var ya, ilginç hayat hikâyemi dinlemek için asıl *senin bana* para vermen lazım."

"O işler öyle olmuyor."

"Yani artık seanslarının ücretini ödeyemiyorum diye benimle görüşmeyi kesecek misin? Hadi sana güle güle mi diyeceksin?"

"Üzgünüm. Sigortalı hasta bakan bir meslektaşımla konuştum, seni hastası olarak kabul etmekten mutluluk duyacağını söyledi. Numarası burada yazıyor."

"Bu kadar yani? Beni bırakıyorsun."

"Seni 'bırakmıyorum', başka bir meslektaşıma sevk ediyorum. İleride seanslarımı ödeyebilecek duruma gelirsen–"

"Yaa, tabii. Param senin için değerli ama ben değilim."

"Bu doğru değil. Ben sadece..."

"Aslında seni gazetelere taşımalıyım. Manşetleri gözümde canlandırabiliyorum. Harvard mezunu ünlü psikiyatrist, yeterli parası olmadığı gerekçesiyle yardıma muhtaç bir hastasının tedavisini yarıda kesti."

"Gazetelerin böyle bir haberle ilgileneceğini sanmıyorum. Ama nasıl istersen öyle yap."

"Bunların hepsi bahane, öyle değil mi? Sen aslında beni hiç önemsemiyorsun."

"Neden bahsediyorsun?"

"Sen şimdi havalara uçuyorsundur. Hastan olarak benden kurtulmak için fırsat kolluyordun kesin."

"Bu doğru değil."

"Hadi oradan. Bunca zamandır beni önemsiyormuşsun gibi davranıyordun. Oysa hiç önemsemedin."

"Seni önemsiyorum. Ama bedava hizmet veremem."

"Ciğerin beş para etmezmiş, doktor. İnanılmazsın. Kalktım bir de sana *hediye* aldım."

"İstersen şarabı geri alabilirsin."

"İstemem. Sende kalsın."

"Söylediğim gibi, üzgünüm."

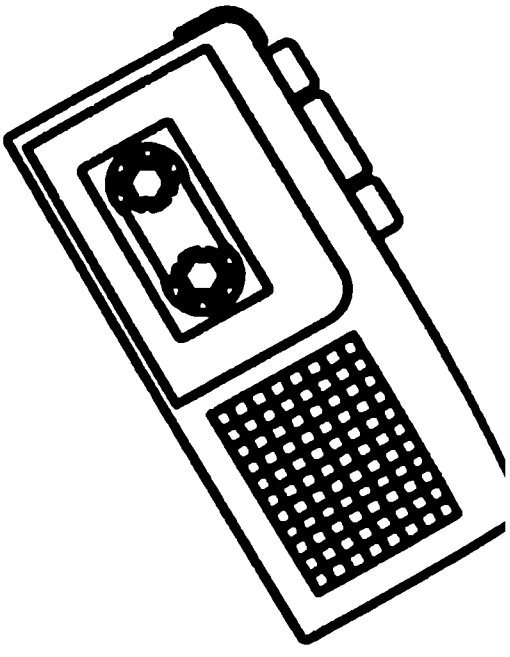
"Üzgünsün demek? Sen daha üzüntü görmemişsin. Beni buradan kovduğuna *çok* üzüleceksin."

"..."

"Beni duydun mu, doktor?"

"Artık gitmeni istemek zorundayım."

"Peki. Gidiyorum. Gerçek yüzünü gördükten sonra sen yalvarsan da buraya gelmeye devam etmem zaten. Ama şunu bil ki bir gün bana sahiden *yalvaracaksın*."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TRICIA

Günümüz

Kayıt bir *klik* sesiyle sona ererken midemde baş gösteren bulantıyı bastırmaya çalıştım.

Kayıttaki adam, yani EJ, Dr. Hale'i tehdit ediyordu. Dr. Hale kayıt boyunca sakin bir sesle konuşmuş olsa da duyduklarından ötürü sarsılmış olmalıydı. Sadece iyi gizlemişti.

Dr. Hale kaybolduktan sonra polisler EJ'in peşine düşmüş müydü? Muhtemelen hayır. Hastalarının listesini tutup tutmadığı belli değildi. Üstelik gazeteler erkek arkadaşından başka hiçbir şüpheliden bahsetmemişti.

Fakat adamın sesinde insanın tüylerini ürperten bir şey vardı. Ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordum. Ürkütücü ama aynı zamanda *tanıdık* bir şeydi.

Derken aklıma kaydın başında doktora bir şişe şarap aldığından bahsetmesi geldi. Güney Afrika menşeli bir şişe Cabernet Sauvignon. Ethan akşam içtiğimiz şarabı açarken Güney Afrika menşeli olduğunu söylemişti. İkisi aynı şarap olabilir miydi? Dr. Hale'de *iki* şişe Güney Afrika menşeli Cabernet Sauvignon olması biraz fazla tesadüf olurdu.

İkisi aynı şişe olmalıydı. Demek ki Dr. Hale açmadan bir yere kaldırmıştı. Acaba Ethan şişeyi nerede bulmuştu? Nerede bulduğunu bana söylememişti.

Ne olursa olsun Dr. Hale, EJ'le olan seanslarına son vermeyi düşünüyordu. Öte yandan bu kayıttan sonra yapılmış, üzerinde onun baş harflerinin yazılı olduğu başka kayıtlar da vardı. EJ seansların ücretini ödeyecek parayı mı bulmuştu? Öyle olsa bile savurduğu tehditten sonra Dr. Hale'in onu kabul etmesi şok edici olurdu.

Ama belli ki kabul etmişti. Peki neden?

Öğrenmenin tek yolu, sonraki kaydı dinlemekti.

Gizli odaya gidip EJ serisindeki bir sonraki kaseti bulmak üzere Dr. Hale'in masasından kalktım. Fakat daha kapıdan çıkamadan yakınlardan bir şangırtı geldi.

Olduğum yerde kalakalıp bir elimi ağzıma kapadım. *O* da neydi? Ethan aşağı mı inmişti? Ses ondan gelmiş olmalıydı.

Ama içten içe öyle olmadığını biliyordum.

Buraya ilk geldiğimizde üst katta ışık yandığını görmüştük. Buzdolabı yeni alınmış yiyeceklerle doluydu. Dahası mutfak tezgâhının üzerinde yarısı dolu bir su bardağı vardı. Evet, bütün odaları tek tek kontrol etmiştik ama ben hâlâ ikna olmamıştım. Bu evde saklanacak bir sürü gizli yer bulunuyordu.

Elbette, başka bir ihtimal daha vardı. Belki de Adrienne Hale'in hayaleti evde dolaşıyordu. Katili hâlâ dışarıda olduğu için ruhu huzur bulamıyordu. Belki de kırmızı sabahlığını giydiğim için sinirlenmişti.

Tanrım, hamilelik beni iyice paranoyak yapmıştı.

Tıpkı üst kattaki yatak odasında olduğu gibi çalışma odasının kapısının da kilidi yoktu. Yani gece boyunca burada saklanamazdım. Ethan'ı cep telefonundan arayıp kaldırmaya çalışamazdım da. İçimi rahatlatan tek şey, evdeki kişi her kimse bulunmak istemiyor gibi görünmesiydi.

Ama belki de *Ethan* tarafından bulunmak istemiyordu, ondan çok daha ufak tefek ve kassız biri tarafından bulunmayı sıkıntı etmezdi.

Ne olursa olsun geceyi bu odada geçirmeyecektim. Diğer çekmeceleri karıştırarak silah niyetine kullanabileceğim bir şey aradım. İlk çekmece çoğunlukla belgelerle doluydu, bir de daha önce koyduğum kaset vardı. İkinci çekmecede daha fazla belge ve bir de koli bandı bulunuyordu. Babam her zaman koli bandının onlarca farklı amaç için kullanılabileceğini söylerdi ama silah olarak kullanılabileceğini sanmıyordum – bu şeyi bıçağa dönüştürdüğümü hayal edemiyordum. Üçüncü çekmecede daha fazla kırtasiye malzemesi vardı, bunlara son derece keskin görünen bir makas da dâhildi. Onunla idare edecektim artık.

Sağ elimle makası tutarken sol elimle kapının topuzunu tutup çevirdim ve kapıyı çekerek açtım. Dışarıdaki her kimse karşısına çıkmaya hazırdım.

Ama kapının ardındaki oturma odası bomboştu.

"Merhaba?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Makası tutan elim titriyordu. Birkaç adım ilerleyip çoğunlukla karanlık olan oturma odasına gözlerimi kısarak baktım. Elektrik düğmesini görünce makası daha sıkı tutarak lambayı yaktım.

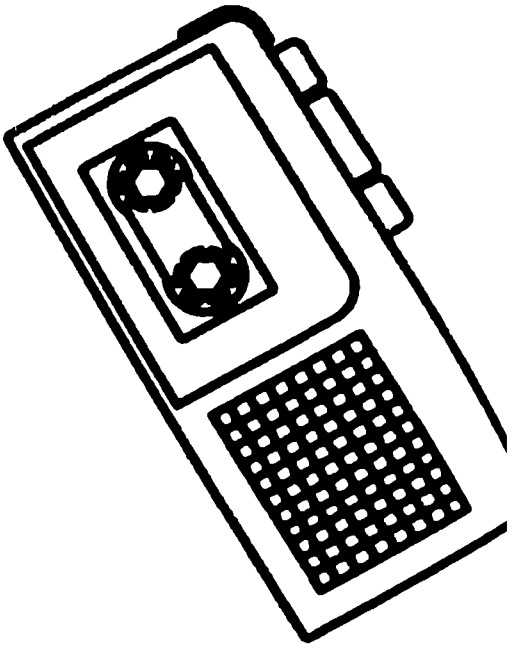
Hâlâ kimse yoktu.

Soluğum yavaşladı. Kimseyi göremiyordum. Ortalıkta hiçbir hareket yoktu. Oturma odası sessiz ve boştu. Az önceki sesin ne olduğunu bilmiyordum ama üst kattan gelmiş olabilirdi. Ne de olsa evde biri daha vardı: Ethan.

Derken yüreğim ağzıma geldi.

Dr. Adrienne Hale'in portresi. Ethan'ın duvardan indirip ters çevirdiği tablo. Yeniden duvara asılmıştı. Ve Dr. Adrienne Hale'in yeşil gözleri doğruca bana bakıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Çığlık atmamak için kendimi çok zor tuttum.

Penceredeki ışığı hayal ettiğimizi ya da onun bir çeşit göz yanılsaması olduğunu kabul edebilirdim. İstemeye istemeye de olsa Judy'nin eve beyaz ekmekle salam aldığını da kabul edebilirdim. Ama o portre...

Ethan onu duvardan indirmişti. İndirdiğini kendi gözlerimle görmüştüm. Biz yatmaya giderken duvarda asılı değildi. Oysa şimdi asılıydı.

Makası sımsıkı tutmaya devam ederek sarmal merdivenin basamaklarını o kadar hızlı çıktım ki neredeyse takılıp düşecektim. Neyse ki dengemi sağladım ve yatak odasına kadar koşmaya devam ettim. Odanın kapısını kırarcasına açtığımda Ethan hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.

Kapıyı arkamdan kapayıp topuzun altına sıkıştıracak bir şey aradım. Odanın köşesinde ağır görünen bir sandık vardı. Onu kapının önüne itebilirdim. Buraya girmek isteyen birini durdurmazdı belki ama yavaşlatırdı.

Çıkardığım sesler yüzünden Ethan uyandı. Gözlerini ovuşturarak, "Tricia?" dedi.

"Aşağıda biri var." Sesimdeki paniğe engel olamıyordum. "Oturma odasında."

Ethan doğrulup oturdu, birden ayılmıştı. "Aşağıda birini mi gördün?"

"Şey, hayır. Ama bir ses duydum."

İnledi. "Tanrım, Tricia. Bütün bunların sebebi ses duyman mı yani? Muhtemelen boruların sesidir."

"Lanet olası boruların sesi değildi! *Şangırtıydı.*"

Hâlâ tedirgin görünmüyordu. "O zaman çatıdan kar düşmüştür. O şekilde ses çıkaracak onlarca şey sayabilirim." Elimdeki makası görünce şaşkınlıktan soluğu kesildi. "Onunla ne halt ediyorsun?"

"Evde yabancı biri var!"

"Tamam ama..." Yine gözlerini ovuşturdu. "Ne sanıyorsun? Issız bir yerde, bir kar fırtınasının ortasında biri evi mi soyuyor yani?"

"Belki de buraya çöreklenmiştir. Ve hâlâ evde bir yerdedir."

"Belki..."

Ama tabii bu aşağıda gördüğüm şeyi açıklamıyordu. Portre tekrardan yerine asılmıştı. Eve çöreklenen biri bunu neden yapsındı ki?

"Portrenin yeri değişmiş," dedim sonunda. "Aşağıda birinin olduğunu oradan biliyorum."

"Bunca tantananın nedeni bu muydu?" Ethan'ın kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Yerini *ben* değiştirdim."

"Sen mi?" Portreyi onun geri asacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Doğru ya, gitmeden önce yerinden oynattığımız her şeyi eski yerine koyacağımız konusunda anlaşmıştık. Bana su getirmek için aşağıya indiğinde yapmış olmalıydı.

"Tricia, beni endişelendiriyorsun." Uzanıp elini omzuma koydu. "İyi misin?"

Belki de hamilelik yüzünden paranoyaklaşıyordum. Ama bunu ona söyleyemezdim. "İyiyim. Sadece... bir an için korktum."

"Makası bırakır mısın lütfen?"

Ethan'ın makası elimden alıp şifonyerin üzerine koymasına izin verdim. Makas güvenli biçimde aramızdan çekildiğinde Ethan kollarını bana doladı. Başımı sağ omzuna yasladım, yaslar yaslamaz da rahatladığımı hissettim. Bu kadar aklı başında olduğu için şanslıydım. Ben çabuk galeyana gelen biri olduğumdan beni çok iyi dengeliyordu. Hayatımda olduğu için gerçekten çok şanslıydım.

"Bu evde bizden başka kimse yok." Bir elinin parmaklarını benimkilere kenetledi. "Olsa bile ben seni korurum."

"Söz mü?"

"Söz." Vücudumu kendininkine bastırdı. "Biz artık bir takımız. Ne olursa olsun her zaman birbirimizin yanında olacağız. Ömrümüzün sonuna kadar yanında olacağım, Tricia. Söz veriyorum. Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Çarpıntım gitgide yavaşladı. Şangırtı konusunda muhtemelen haklıydı. O gürültüyü çıkarabilecek onlarca şey vardı. Mutfakta gelişigüzel üst üste yığdığımız bulaşıklar bile olabilirdi. Herhangi bir şeyden çıkmış olabilirdi. Her yere bakmış, evde başka kimseyi bulamamıştık.

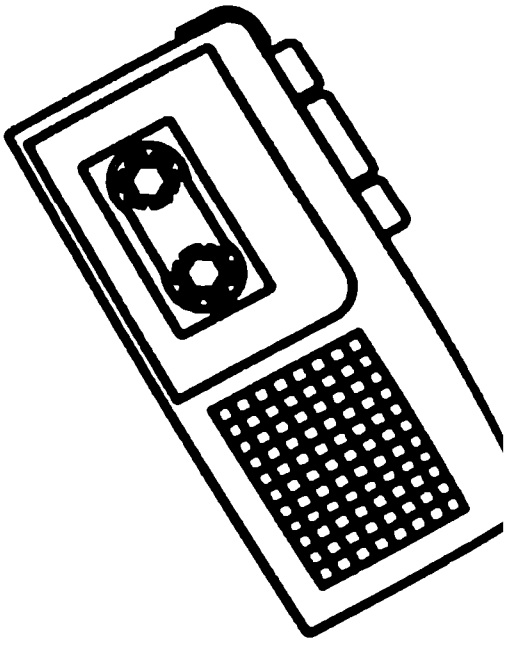
"Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum."

Yeniden yatağa uzandığımızda hâlâ bana sarılıyordu. Derken bu ânın, bebeği söylemek için en doğru zaman olduğunu fark ettim. Aramızda muhteşem bir an yaşanıyordu. Fakat kollarının arasına daha da gömüldüğümde birden üzerime

yorgunluk çöktü. Şu anda onunla bu konuşmayı yapacak takatim yoktu. Tek istediğim uyumaktı.

Bir an sonra uykuya daldım.

ON ALTINCI BÖLÜM

ADRIENNE

Öncesi

Geç kalmıştım.

Parmaklarımı sabırsızca direksiyona vurdum. Aslında hiç huyum değildi. Her zaman dakikliğimle övünürdüm. Fakat *Korkunun Anatomisi* adlı kitabımın taslağının son bölümünü okuyordum ve elimden bırakamamıştım. O kitapla inanılmaz gurur duyuyordum. Başlarından insanı dehşete düşüren çarpıcı olaylar geçmiş birkaç hastamın kişisel anlatılarıyla benim uzman analizlerimi harmanlarken aynı zamanda benzer şeyler yaşamış okurlara tavsiyelerde bulunuyordu.

Bu kitap insanlara gerçekten yardımcı olacaktı. Bugüne kadarki en büyük başarımdı.

Önümdeki ışık sarıdan kırmızıya döndü. Yüce Tanrım, bu kavşakta yeşilin yanmasını beklemek bir ömür sürerdi. Düşünmeden gazı kökleyip ışık değiştikten saniyeler sonra karşıya geçtim. Geçer geçmez de korku içinde polis sirenlerini duymayı bekledim.

Ama duymadım.

Teknik olarak kırmızı ışıkta geçmiştim. Yasaları çiğnemeyi doğru bulmasam da bunu yapmanın ruh sağlığına faydaları vardı. Bir psikoloji araştırması, hile yapmanın yahut kuralları çiğnemenin insanda beklenmedik bir keyfe sebebiyet verdiğini ortaya koymuştu. Bir de kısa süreli bir özgürlük hissine. Yani ara sıra hepimiz kuralları esnetmeliydik.

Mesaimin başlamasına bir dakika kala alışveriş merkezinin otoparkına girdim. Bu durumun reklamını yapmazdım ama Bronx'ta düşük gelirli bir klinikte haftada bir gün gönüllü çalışıyor, ciddi psikiyatrik sorunları olan hastaların ilaç yönetimiyle ilgileniyordum. Klinikteki tek psikiyatrist bendim ve bu hastalar yardımıma muhtaçtı. Birçoğu uzman bir psikiyatriste görünmek için yıllardır bekliyordu.

Evimde verdiğim seanslarla hayatımı idame ettiriyordum. Son kitabımda yer alan bazı insanlar gibi gerçek travmalar yaşamış zorlu hastalarım olsa da listemin çoğunluğu zengin bankacıların ya da avukatların mutsuz ev hanımı eşlerinden ve de EJ gibi ebeveynlerinin parasıyla seanslarıma gelen yetişkin çocuklardan oluşuyordu. Çaresiz anne babaların, evlatları kendi ayakları üzerinde durmayı öğrensinler diye başvurduğu biriydim.

Öte yandan ücretsiz klinikteki hastaların bana ihtiyacı vardı. Orada sahiden fark yaratıyordum. Hatta maddi sıkıntılar yaşadıklarını ve kapanabileceklerini öğrendiğimde kitap gelirimin büyük kısmını oraya bağışlamıştım.

Güneşli bir günde öğle arası vakti olduğundan şerit tipi alışveriş merkezinin otoparkı tıklım tıklım doluydu. Zaten gecikmişken bir de üç sıra dolaşıp boş park yeri bulamayınca tansiyonum iyice yükseldi. İleride özel otopark vardı ama oradan yürüyerek kliniğe dönmem on dakika sürerdi. Klinik hastalara arka arkaya randevu vermişti ve bu randevuların

çoğu onlara ayrılan yetersiz süreyi aşardı, bu yüzden geç kalma lüksüm yoktu.

En nihayetinde dördüncü sıranın sonunda boş yer buldum. Şükürler olsun. Yalnızca bir dakika gecikecektim.

Sinyal vererek yolun sonuna doğru ilerledim. Ama oraya varmama ramak kala kırmızı bir Jetta lastiklerini bağırtarak yola daldı ve göz açıp kapayıncaya kadar boş yere girdi.

Sinyal lambam hâlâ yanıp sönerken Lexus'umun içinde öylece oturup kaldım. Normalde bu tür şeylere takılmazdım. Ama kliniğe yetişmem gerekiyordu. Bugünkü ilk hastam kendisini Süpermen sanan bir şizofrendi ve yeni ayarladığım Geodon dozunun, havada uçabileceği düşüncesiyle bir binanın çatısından atlamasına engel olmaya yetip yetmeyeceğini görmek istiyordum. Park yeri arayarak heba edebileceğim on dakikam daha yoktu.

Bu yüzden yapmamam gereken bir şey yaptım. Elimi kornanın üzerine koyup uzun uzun bastım.

Ses otoparkta yankılanır yankılanmaz yanlış yaptığımı anladım. Arabadan inip adama meramımı anlatsaydım belki dinlerdi. Gerçi adam o boş yere girmek üzere olduğumu biliyordu. Oraya bile bile girmişti.

Arabadan Ray-Ban gözlüğü burnunun ucunda duran, otuz yaşlarında, kısa saçlı bir adam indi. Yeniden kornaya bastım. Bembeyaz dişlerini göstere göstere sırıtarak orta parmağını kaldırdı. Sonra da basıp gitti.

Küstahlığına diyecek yoktu. Arabamın önünden geçerken, ayağımı frenden kaldırıp gaza basarak hayatını kökünden değiştirsem mi diye düşündüm. Yüzündeki o gıcık sırıtış silinirdi, orası kesin.

Ama ben medeni bir insandım. Kalabalık bir otoparkın ortasında yaya çiğnemeyecektim.

Sakin sakin başka bir park yeri bulacaktım.

Kliniğe vardığımda nefes nefeseydim ve topuklu ayakkabı giymenin pişmanlığını yaşıyordum. Kuşkusuz akşama ayaklarım su toplayacaktı, üstüne üstlük onca şeye rağmen on beş dakika gecikmiştim. Rezaletti. Yüzümün kızarmasından, özenle yaptığım topuzumun bozulmasından ve alnımdaki boncuk boncuk terlerden bahsetmiyordum bile.

"Dr. Hale!" İçeri girdiğimde orta yaşlı, balık etli danışma görevlisi Gloria'nın yüzü sevinçle aydınlandı. "Nasılsın?"

Yine o işe yaramaz kelime... Nasıl olabilirdim? Domuz gibi terliyordum. "Bay Harris odada mı?"

"Aslında randevusunu erteledi." Gülümsediğinde altın kaplama ön dişini gördüm. "Yani ilk hastan gelmeden önce beş dakikan var."

Önce rahatladım, sonra Gloria telefonla ya da mesajla iptal edilen randevuyu haber vermediği için sinirlendim. Otuz ila elli yaşlarındaki bütün bekâr erkek akrabalarının numaralarını bulmayı beceriyordu ama bana iptal mesajı göndermeyi beceremiyordu.

"Hey, Adrienne. Ne var ne yok?"

Başımı danışma masasının arkasındaki çalışma alanına çevirip ergonomik faresini ekranda dolaştıran adama baktım. Buraya yaptığım bağışın bir kısmı kliniğe elektronik kayıt tutma imkânı sağlayan cihazlara harcanmıştı; şimdiye kadar kayıtların hepsi elle kâğıt üzerinde tutuluyordu. Kâğıtla kayıt tutma sistemini sinir bozucu buluyordum, dahası hastalarımın zararına olacak biçimde bazı bilgilerin gözden kaçmasına sebebiyet veriyordu. Bu adam, yani Luke Strauss, geçiş döneminde kliniğe yardımcı olması için görevlendirilmişti. Teknik olarak EMR şirketine çalışıyordu ama teknoloji cahili klinisyenler yeni sistemi bir türlü oturtamadığından o da burada tam zamanlı çalışan hâline gelmişti. İtiraf etmeliydim ki ben de o cahillerden biriydim fakat sonunda karşılığını alacaktım.

Elektronik tıbbi kayıtlar modern dünyaya aitti, bu klinikse geçmişte yaşıyordu.

"Zor bir sabahtı," diye yanıtladım çünkü Luke'un cevabı gerçekten duymak istediğini biliyordum.

"Evet." Başını yana yatırdı. "Görebiliyorum. Kahve ister misin?"

Bana kahve getirmek hiçbir suretle Luke'un işi değildi ama itirazlarıma aldırış etmeden getireceğini deneyimlerimden biliyordum. O yüzden başımla onayladım. "Teşekkürler."

Göz kırptı. "Kremalı, şekersiz."

Doğru bilmişti. Gerçi şaşırmamıştım.

Luke bana bir bardak ucuz kahve getirmek için dinlenme odasına giderken Gloria onu gözleriyle takip etti. Luke gözden kaybolduğunda da bana sırıttı. "Tatlı biri, değil mi?"

Yüz bulmasını istemediğim için omzumu silktim. Luke Strauss tatlı biri miydi? Bazı kadınlar öyle düşünebilirdi. Ütüsüz gömlekler, kötü bağlanmış kravatlar, yataktan beş dakika önce kalktığını düşündüren kahverengi saçlar, kenarları lekeli gözlükler ve tıraş olma vakti geçmiş sakallarla ortalıkta dolaşan erkekleri seven kadınlar. Gömleğini içeri soksa ölür müydü? Ben nadiren randevuya çıkardım ama çıktığımda da pasaklıları tercih etmezdim. Onun hakkında söyleyebileceğim en iyi şey sabun gibi kokmasıydı. *Temiz* bir pasaklıydı ama yine de pasaklıydı.

"Ve senden hoşlanıyor," diye ekledi Gloria.

Onu duymamış gibi yaptım. Luke'un benden hoşlandığını bildiğimi belli etmek istemiyordum. Bu ilişkinin, onun bana kahve getirmesinden ve Seroquel reçetesini poliklinik eczanesine nasıl göndereceğimi göstermesinden öteye gitmesini istemiyordum.

Luke kahvemle birlikte döndü. Kapkara sıvının yanında bana küçük bir kâsenin içinde krema ve karıştırma çubuğu

getirmişti. Bunları bu şekilde getirmesini söylememe gerek bile kalmamıştı. Her nasılsa kremayı kendim eklemek istediğimi anlamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim.

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Umarım iyi gelir."

Kremayı kahveme döktüm. Siyah rengi açık kahverengiye dönüşene kadar yavaş yavaş karıştırdım. Ardından büyük bir yudum alıp içimi çektim. "Buna ihtiyacım vardı."

"Çok yorulmuş olmalısın, doktor," dedi Gloria. "Yolun da epey uzaktı, değil mi? Buraya gelmen ne kadar sürüyordu, bir saat mi?"

Kahve bardağımı sıktım. "Hemen hemen."

Luke tek kaşını kaldırdı. "Manhattan'da mı oturuyorsun?"

"Hayır, orada oturmuyor." Gloria konuşmama fırsat vermiyordu. "Westchester'da oturuyor. Gösterişli bir evde. Tek başına."

Gloria'nın evimin adresini bilmesine içimden küfrettim. Ama Luke'un bilmemesini sevmiştim. Beyhude yere ve de sinir bozucu bir biçimde benden hoşlanıyor olabilirdi ama takipçi bir sapık değildi, hakkını vermeliydim.

"Orası hiç güvenli değil," diye gevezeliğe devam etti Gloria. "Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde tek başına yaşıyorsun. Muhtemelen alarm sistemin de yoktur."

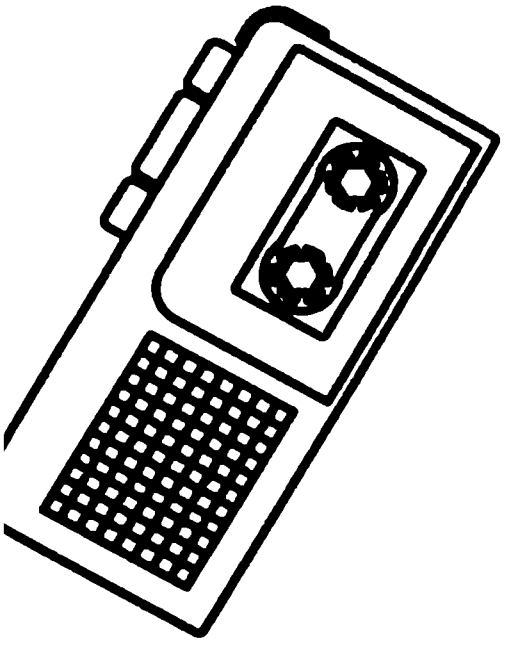
Kitabımın taslağını getirdiğinde Paige de aynısını söylemişti. Neden herkes kendime bakamayacağımdan bu kadar emindi? "Ben iyiyim. Gerçekten."

"Baksana..." Luke başını bilgisayardan kaldırıp bana baktı. "Güvenlik sistemi kötü fikir değil. Daha geçenlerde annemin evine kurdum. Son derece basit bir işlemdi, hem artık güvenliğinden kaygılanmadığımdan benim de içim rahat ediyor."

Gloria bana, *Duydun mu? Sana alarm sistemine ihtiyacın olduğunu söylemiştim. Ayrıca Luke mükemmel bir evlat, onunla çıkmak istemez misin?* der gibi bir bakış attı.

Belli belirsiz gülümsedim. "Düşüneceğim."

Düşünmeyecektim. Hâlimden gayet memnundum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

TRICIA

Günümüz

Gecenin geri kalanında deliksiz uyumayı başardım ve sabah uyandığımda kol saatime göre saat dokuzdu.

Ethan yatakta değildi ama yattığı tarafta bir kâğıt parçası vardı. Bana siyah kalemle yazdığı bir not bırakmıştı: *Aşağıda kahvaltı hazırlıyorum. Seni uyandırmak istemedim.*

Çok düşünceliydi.

Komodinin üzerine bıraktığım çantama uzandım. Elime ilk gelen telefonum oldu; hâlâ çekmiyordu. Acaba Ethan'ınki ne âlemdeydi? Büyük ihtimalle o da çekmiyordu.

Yatakta birkaç esneme hareketi yaptıktan sonra kendimi kalkmaya zorladım. Yatağın yanındaki devasa pencereye gidip dışarıya baktım. Aman Tanrım, *çok* kar vardı. Her şeyin üzeri beyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Bütün ağaçlar, çalılar, buraya gelmek için saptığımız yol... hepsi kar altındaydı. BMW'nin şu anda büyük, beyaz bir topaktan ibaret olduğuna emindim.

Buradan yakın zamanda ayrılamayacaktık, orası kesindi.

Bu durumdan mümkün olduğunca istifade edecektim. O banyoda duş almaya içim el vermese de üç yıllık gibi görü-

nen diş macununu kullanarak parmağımın ucuyla dişlerimi fırçaladım. Bu biraz olsun daha iyi hissetmemi sağladı.

Dün geceden sonra karman çorman olan bal rengi saçlarımı ıslatıp parmaklarımla olabildiğince taramaya çalıştım. Banyodaki raflardan birinde, üzerinde hâlâ matlaşmış birkaç kızıl saç teli bulunan bir tarak vardı. Parmaklarımla idare edecektim artık.

Dün çıkardığım kot pantolonla bluzu ve çorapları yeniden giydim, çoraplar kuruydu ama hafif sertleşmişti. Bedeni benimkiyle hemen hemen aynı bir giyinme odası dolusu markalı kıyafet varken eski kıyafetlerimi giymek biraz ayıp oluyordu ama o giysilerin hiçbirine dokunmayacaktım. Aksini düşünmek bile içimi ürpertiyordu.

Aşağıya indiğimde Ethan'ın mutfakta kendi kendine şarkı söylediğini duydum. Oturma odasından geçerken portreyi yeniden indirdiğini fark ettim. Bunu görünce içim minnetle doldu çünkü böylelikle Dr. Hale bana dik dik bakamayacaktı. Sadece gitmeden önce onu yerine asmayı unutmamalıydık.

Mutfağa girdiğimde Ethan'ın üzerinde yine Yankees tişörtü ve paçası ona fazla uzun gelen kot pantolon vardı. Şimdi yaklaştığımdan hangi şarkıyı mırıldandığını duyabiliyordum. "I'm Walking on Sunshine." Duş alırken ya da yemek yaparken şarkı söylemeyi severdi –sesi de güzeldi doğrusu– ama nadiren bu kadar coşkulu söylerdi. Bu sabah *sahiden* keyifliydi.

"Selam, Tricia." Tavada bir şey karıştırırken bana göz kırptı. "İyi uyudun mu?"

Başımla onayladım. "Ne pişiriyorsun?"

"Birkaç yumurta buldum."

O bunu söylerken yumurtanın kokusu burnuma doldu, dolmasıyla da midem bulandı. Kendime engel olmaya çalıştım ama başaramadım. Ethan dehşet dolu bakışlarla beni izlerken lavaboya koşup dün gece yediğim sandviçten kalanları

çıkardım. Dakikalarca kustuktan sonra bir müddet öğürmeye devam ettim.

Anlaşılan sabah bulantısı böyle bir şeydi.

"Tanrım." Ethan ocağın altını kapadı. "İyi misin?"

"Hı hı." Musluğu açıp elime biraz su alarak ağzımı çalkaladım. Kusmaktan nefret ediyordum. Kimse kusmayı sevmezdi ama ben bilhassa iğreniyordum. "İyiyim."

"Yediğin bir şey mi dokundu?"

"Hayır. Sadece..."

"Sadece ne?"

Beni izlerken alnı kırış kırış oldu. Benim için gerçekten endişeleniyordu. Yalan söyleyip suçu salamlı sandviçe atabilirdim ama eninde sonunda ona gerçeği söylemek zorundaydım. En iyisi şimdi söyleyip kurtulmaktı.

"Benim sana söylemem gereken bir şey var, Ethan."

Bakışları karardı. "Peki..."

Söyle ona. Söyle ona, seni ödlek. Ne yapacak sanki? Öfkeden deliye dönerek seni öldürüp cesedini kara mı gömecek?

"Hamileyim," deyiverdim.

Ağzı bir karış açıldı. Elindeki çatal mutfak masasına düştü. "Sen..."

"Çok özür dilerim. Kasıtlı değildi tabii ki. Oluverdi işte. Kader." Saçmalıyordum ama elimde değildi. "Doğum kontrol hapı kullanıyordum ve... Antibiyotiklerin doğum kontrol haplarının etkisini azalttığını biliyor muydun? Ben bilmiyordum. Neyse işte, hamile kalmışım. Ben de daha geçen hafta öğrendim. Biliyorum, iki yıl bekleyeceğiz diye konuşmuştuk ama..."

"Dur bir saniye." Bir elini kaldırdı. "Kesin mi? Kesin hamile misin?"

Başımı eğdim. "Evet. Ö... özür dilerim."

"Bu..." Ethan doğru kelimeyi ararken bir müddet sessiz kaldı. Ben de kendimi duyacaklarıma hazırladım. "Bu... bu harika! *Muhteşem!*"

Onu doğru duyup duymadığımı anlamaya çalışarak bir adım geri çekildim. "Ne? Beklemek istediğini sanıyordum."

"Eh..." Ensesini kaşıdı. "Ben de senin beklemek istediğini sanıyordum. Doğrusunu istersen ben hemen çocuk yapmak istiyordum ama seni korkutmak istemedim. Ben çoktan dünyayı dolaştım zaten. Şu anda asıl istediğim şey bir çocuğumun olması..." Uzanıp ellerimi tuttu. "Senden."

Omuzlarımdan kocaman bir kaya kalkmış gibi hissettim. "Ciddi misin? Bunu sırf kendimi daha iyi hissedeyim diye söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır! Sence neden ev alalım diye tutturdum? İçini çocukla doldurmak istediğim için!"

"Aman Tanrım." Ellerini sıktım. "O kadar rahatladım ki! Öğrendiğinde bana çok kızacağını sandım."

Tek kaşını kaldırdı. "Ben sana ne zaman kızdım?"

Doğru diyordu. Bana hiç kızmazdı. Zaman zaman sinirlense de yanımdayken sakinliğini hep korurdu. Fakat bir keresinde bir çalışanıyla konuşmasına kulak misafiri olmuştum. Zavallı adama az bağırmamıştı. Ama bundan bahsedemezdim.

Güldü. "Neden deli gibi davrandığın şimdi anlaşıldı."

Bu sözü beni biraz kızdırdı. *Deli gibi* davrandığımı düşünmüyordum. Gerçi sabahın üçünde yatak odasının kapısına barikat kurduğum doğruydu.

"Yumurtayı atacağım." Ethan tavayı ocaktan aldı. "Belli ki midene dokunuyor. Onun yerine sana ekmek kızartayım."

"Zahmet etme."

Eğilip burnumun ucunu öptü. "Hamile karımla ilgilenmeme müsaade eder misin lütfen?"

"Peki madem." Gülümsediğimi hissettim. "Bu arada, portreyi tekrar indirdiğin için teşekkür ederim. Beni gerçekten korkutuyor."

"Tekrar mı?"

"Evet." Yarı pişmiş yumurtayı tavadan sıyırmasını izledim. "Bu sabah tekrar indirmişsin ya, onu diyorum."

Ethan bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. "Yoo, dün gece indirdim. Unuttun mu? Kanepede otururken rahatsız olmuştun, ben de indirmiştim."

"*Hayır.*" Bütün keyfim bir anda kaçıverdi. "Dün gece geri astığını söylemiştin. Hani su almak için aşağıya indiğinde?"

"Geri filan asmadım. Neden öyle bir şey yapayım?"

"İyi de kendin söyledin!" Avuçlarım boncuk boncuk terlemeye başladı. "Sabaha karşı üçte sana portreyi yerine asıp asmadığını sordum, sen de astığını söyledin."

"Hayır. Sen bana *yerini* değiştirip değiştirmediğimi sordun. Ben de değiştirdiğimi söyledim. Kanepede otururken değiştirmiştim. Duvardan indirmiştim. İndirdiğimi sen de *görmüştün.*"

Tanrım. Duymak istediğim bu *değildi.* "Ethan, dün gece aşağıya indiğimde portre yeniden duvarda asılıydı. Sen asmadıysan başka biri asmış."

Tavayı lavaboya koyup bana döndü. "Ne demek istediğini anlamıyorum, Tricia. Sence biri oturma odasına girip portreyi duvara geri mi astı yani? Gecenin ilerleyen saatlerinde de yeniden indirdi. Bu mudur?"

Eh, öyle söyleyince... "Kulağa delice geldiğinin farkındayım."

"Biraz."

"Ama ne gördüğümü biliyorum."

"Biliyor musun gerçekten?"

Ona ters ters baktım. Birkaç dakika önce kazandığı "iyi koca" puanlarını tek tek kaybediyordu. "*Evet.*"

"Demek istediğim şu ki..." Kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gecenin bir yarısıydı. Ev kapkaranlıktı. Sen de uyku mahmuruydun. Yanılmış olamaz mısın?"

"Hayır. Olamam."

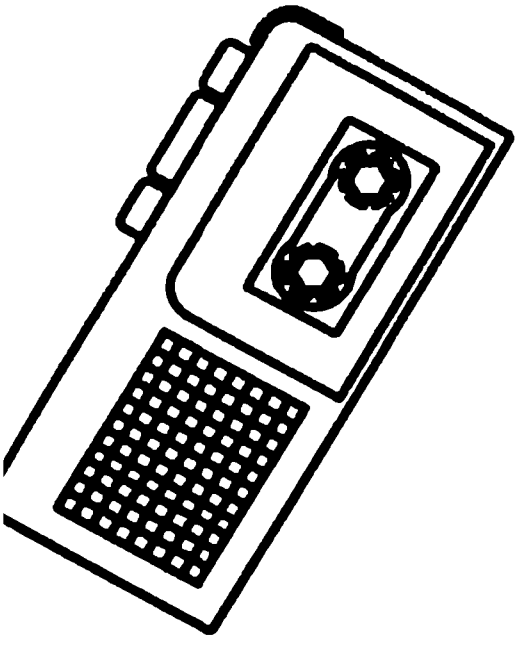
"Emin misin?"

Ona, *Ne gördüğümü biliyorum*, diye bağırmak istedim. O yeşil gözlerin bana dik dik baktığını hayal etmiş olmama imkân yoktu. Yanılabileceğim bir şey değildi bu.

Ama o ısrarla sordukça ikileme düşüyordum. Sahiden gecenin bir yarısıydı. Ev de sahiden kapkaranlıktı. Tıpkı serap görmek gibi, o portreyi gördüğümü *sanmış* olabilir miydim?

"Sanırım mümkün," diye mırıldandım.

Bu cevap Ethan'ı tatmin etmiş gibi görünüyordu. Ama beni etmemişti. Bu evde bir şeyler dönüyordu. Ethan bana inanmasa da ben bundan emindim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kahvaltıdan sonra mutfak masasına geri dönüp buradan nasıl kurtulacağımıza dair plan yaptık.

İkimizin de telefonu çekmediği gibi evde sabit hat da yoktu. Dahası, dün geceki kar fırtınasından sonra dışarıda üç metreye yakın kar birikmişti. Pencereden Ethan'ın BMW'sini zar zor görebiliyorduk, gördüğümüz şey de büyük bir kar yığınına benziyordu. Bagajında kürek vardı ama yetmezdi. En azından buradan çıkmamıza yetmezdi.

"Kar küreme aracı göndereceklerini umuyorum," dedi Ethan. "Judy arayıp haber vermiştir herhâlde."

"Evet." Benden çok daha iyimser görünüyordu. "Olabilir."

"Bak, en kötü ihtimalle bugünlük burada mahsur kalırız. Yiyeceğimiz, suyumuz ve elektriğimiz var. O kadar da kötü sayılmaz."

"Peki..."

Avuçlarını masaya dayayıp kendini geriye doğru iterek ayağa kalktı. "Biraz çalışabilmek için gidip arabadan bilgisayarımı alacağım. İstediğin bir şey var mı?"

Birden panikledim. "Beni burada yalnız mı bırakacaksın?"

"Hepi topu on beş dakikacık."

On beş dakikayla kalmayacaktı. Dün gece kar fırtınasında arabadan eve yürümemiz neredeyse on beş dakika sürmüştü. "Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Hayatta olmaz. Tricia, sen hamilesin. Üstelik ayakkabıların dışarısı için uygun değil."

Haksız sayılmazdı. Ondan beni sırtına alıp evle araba arasında taşımasını isteyemezdim. Ama Dr. Hale'in botlarından birini ödünç alabilirdim. Bedenlerimiz aynıydı...

Hayır. Bunu yapmayacaktım.

"İyi," dedim homurdanarak. "Ama elini çabuk tutacaksın, tamam mı?"

"Sen 'hayallerimin evi' diyene kadar gidip geleceğim."

'Hayallerimin evi' dersem ne olayım.

Ben tabakları toplarken Ethan da portmantodan montuyla botlarını almaya gitti. Siyah botları ayağına geçirmesini izlerken bacağına yapışıp *beni burada yalnız bırakma* diye yalvarmamak için kendimi zor tuttum. Gerçi gündüz gözüyle ev o kadar da ürkütücü görünmüyordu. Dahası portreyi arkası dönük hâlde yerde görünce dün gece duvarda asılı olması imkânsız gelmeye başlamıştı. Daha ziyade saçma bir rüya görmüş gibi hissediyordum.

Ethan kapıdan bana öpücük attı, sarı saçlarının üzerine beresini geçirdi, sonra da çıkıp gitti. Evde yapayalnız kaldım.

Paniklememeye çalışarak usulca birkaç derin nefes aldım. Keşke şu evde ekranına dalıp gidebileceğim bir şey olsaydı ama bütün odaları dolaştıysam da aradığımı bulamamıştım. Belli ki Dr. Hale'in televizyonu yoktu. Bu devirde ne tür bir psikopatın televizyonu olmazdı?

Bu durum onun hakkında daha çok şey öğrenmek istememe neden oldu. Ve elbette aklım doğruca kasetlere gitti.

Ethan'ın arabadan dönmesi en az yarım saat sürerdi. Bu zaman zarfında birkaç kaseti en azından kısmen dinleyebilirdim. Dün dinlediğim seanstan sonrakinde ne olduğunu öğrenmek için meraktan çatlıyordum. O adamı yine neden kabul etmişti? Dr. Adrienne Hale bana öyle kolay kandırılabilen biriymiş gibi gelmiyordu.

Kendimi sorgulamaya başlamadan önce arka taraftaki kitaplığa koştum. Tereddüt bile etmeden *Medyum*'u bulup çektim. Artık aşina olduğum *klik* sesini duyduktan sonra odaya girip ampulü yakacak kordona asıldım.

Bu sefer birden çok kaset almaya karar verdim. Onları çalışma odasındaki çekmecelerden birinde saklayabilirdim. Etiketi kırmızı kalemle yazılmış kasetten sonra kaydedilen bütün EJ kasetlerini aldım. Sonra aynı tarihlerde kaydedilmiş diğer kasetlerden de aldım. Bunlar Dr. Hale'in kaybolmasından hemen öncesine tekabül ediyor olmalıydı çünkü sonrasında kaydedilmiş hiçbir şey yoktu.

Polisin gözden kaçırdığı bilgileri dinleyecektim. Kaybolduşuna uzanan süreçte Dr. Hale'in başından geçenleri, bütün ülkenin neredeyse bir yıl boyunca dilinden düşürmediği gizemi öğrenecektim.

Raflara bir kere daha göz gezdirdim. İşte o zaman diğerlerinden farklı şekilde etiketlenen kaset yine dikkatimi çekti. LUKE. Erkek arkadaşı. Polislerin Dr. Hale'in katili olduğunu düşündüğü kişi. Dr. Hale neden onu kaydetmişti? Hastası mıydı? Eğer öyleyse onun etiketi neden diğerlerininkinden farklıydı?

Annem hep başıma iş açacak kadar meraklı olduğumu söylerdi.

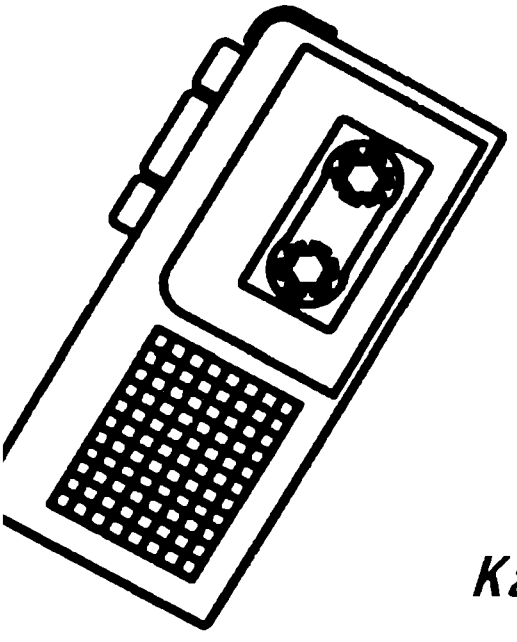
LUKE etiketli kaseti alıp diğerlerinin arasına ekledim. Ethan dönmeden önce bu kasetlerden en az birini dinleyecek vaktim olacaktı.

Gizli odanın kapısını kapayıp yanıma aldığım kasetleri Dr. Hale'in çalışma odasına götürdüm. Hepsini dün gece makası bulduğum en alt çekmeceye koydum. Rastgele birini seçip ses kayıt cihazına yerleştirdim.

Parmağım *Oynat* tuşunun üstünde havada kaldı. Bu kasetleri dinlemeyi delicesine istiyordum ama öncesinde yapmam gereken bir şey vardı.

Kalkıp çalışma odasının kapısını kapadım.

Pekâlâ, artık rahatça dinleyebilirdim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kaset Kaydının Dökümü

Bu, paranoid kuruntulardan mustarip 68 yaşındaki dul GW ile 89. seans.

"Merhaba, Dr. Hale."

"Otur lütfen, Gail."

"Ah, tabii. Elbette. Kusura bakmayın."

"Özür dileme. Benimle konuşurken rahat olmanı istiyorum."

"Evet. Biliyorum. Ben sadece... şey gibi hissediyorum..."

"İyi misin? Bugün bilhassa gergin görünüyorsun. Ellerin titriyor."

"Şey..."

"Yazdığım ilaçları kullanıyor musun?"

"Hayır. Maalesef kullanamıyorum."

"Neden?"

"Eh, sebebini... sebebini söylersem bana paranoyaklık ettiğimi söylersiniz."

"Söyle lütfen."

"Sa... sanırım eczacım beni öldürmeye çalışıyor."

"Gail..."

"Biliyorum. Deli olduğumu düşünüyorsunuz. Paranoyak olduğumu. Ama bu sefer doğruyu söylüyorum. Neticede adam eczacı. İlaçlarımı başka ilaçlarla değiştirmek onun için çocuk oyuncağı olur."

"Neden seni öldürmek istediğini düşünüyorsun?"

"Bana bakışları yüzünden. Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Ha bir de ilaç poşetimi verdikten sonra bana göz kırptı."

"Yani?.."

"Anlamıyor musunuz, Dr. Hale? İlaç şişelerinin içinde kötü bir şey olduğunu bildiği için bana göz kırptı."

"Belki bu arkadaşça bir harekettir? Ya da belki de seninle flört etmek istemiştir?"

"Hayır. Kesinlikle hayır."

"Neden seni öldürmek istesin?"

"Kim bilir? Psikopat olabilir. Dışarıda onlarca deli elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyor. Birini öldürmek için sebebe ihtiyaçları yok ki. Deli oldukları için öldürüyorlar!"

"Gail, ilaçlarını içmen gerek."

"İçemem! Dediklerimi duymadınız mı? O ilaçları içersem ölürüm."

"Postacının seni öldürmeye çalıştığını düşündüğün zamanı hatırlıyor musun?"

"Ihh..."

"Gail? O adam gerçekten seni öldürmeye çalışıyor muydu?"

"Hâlâ emin değilim. Yani *olasılık dâhilinde*. Her seferinde aynı saatte evimin önünde olurdu. Kapımın hemen önünde. İçeriye bakardı."

"Sana postalarını getiriyordu, Gail."

"Ama tavırlarında bir tuhaflık vardı."

"Postacı seni öldürmeye çalışmıyordu. Keza eczacın da öldürmeye çalışmıyor. Yazdığım ilaçları içmen gerek."

"Oğlum da öyle diyor."

"Bak gördün mü? Onu dinlemelisin."

"Ama bir düşünün, Dr. Hale. Ben ölürsem oğluma sigortadan yüklü bir para kalacak. Yani eczacının beni öldürmesi onun da işine gelir."

"Gail, beni dinle. Şunu anlamalısın ki bu... bu..."

"Evet?"

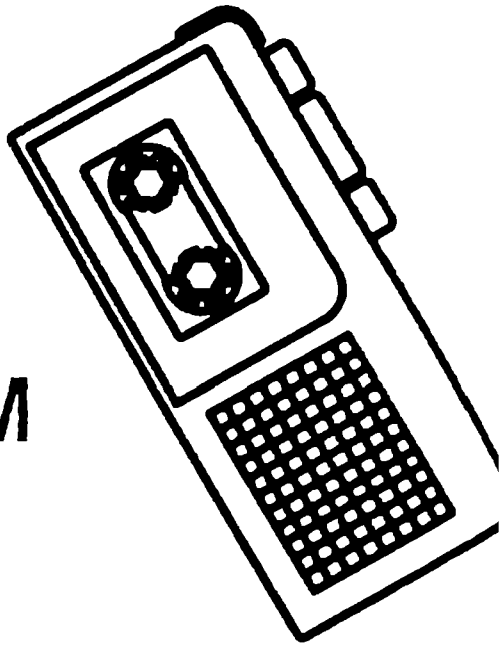
"Bir saniye. Telefonum titredi. Hastalarımdan biriyle ilgili acil bir durum olmadığından emin olmalıyım. Ben..."

"Dr. Hale?"

"Bir saniye."

"Dr. Hale? Her şey yolunda mı? Mesajda ne yazıyor?"

"Kusura bakma, Gail. Maalesef seansımızı ertelemek zorundayım. Acil bir durum çıktı."

YİRMİNCİ BÖLÜM

ADRIENNE

Öncesi

Gözlerimi telefonumun ekranından alamıyordum. Seansın ortasında Gail'den gitmesini istemem meslek ahlakıma aykırıydı fakat başka seçeneğim yoktu. Ekrandaki kelimeleri beşinci kez okudum:

> Selam, doktor. Elimde Bronx'taki otoparkta çekilmiş kısa bir videon var. İzlemek istersin diye düşündüm!

Mesajı gönderen EJ'di. Hastam olarak onunla ilişiğimi kestikten sonra numarasını telefonumdan silmemiştim. Keşke silseydim ama bir yararı olmazdı. Öyle ya da böyle bu mesajı bana ulaştırmanın bir yolunu bulurdu.

Mesajın altında bir videonun linki vardı. Henüz açmamıştım. Ekranda, geçen gün kliğine giderken giydiğim beyaz bluz ve gri etekle zamanda donmuş bir görüntüm bulunuyordu. Saçımı ensemde topuz yapmıştım fakat arabayı park ettiğim yerden kliniğe koşturduğum sırada kısmen bozulmuştu.

O ânı hatırlıyordum. Sonrasında ne olduğunu da hatırlıyordum.

Videoyu açmaya elim varmıyordu. Ama açmak zorundaydım.

Derin bir nefes alıp videoya tıkladım. Bunu yapar yapmaz ekrandaki görüntüm hareket etmeye başladı. Kamera birkaç saniye beni takip ettikten sonra kırmızı Jetta'nın önünde durduğumda bana zum yaptı.

Bulduğum boş yere park eden pisliğin arabasıydı bu.

Videonun kalitesi muazzamdı. Tabii ki EJ'de paranın satın alabileceği en pahalı telefon olacaktı. Arabanın plakası en ince ayrıntısına kadar görünüyordu. Ekranda çantamı karıştırarak bir şey arıyordum. Ardından Jetta'nın arka lastiğinin yanına çömelip kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafı kolaçan ettim. Gün ışığında parlayan bıçak bir anlığına kamerada göründükten sonra lastiğe giriverdi.

Evet. O adamın arka lastiğini kesmiştim.

Böyle anlatınca kulağa olduğundan daha kötü geliyor fakat hastalarımın hayatının bana bağlı olduğu kliniğe geç kalmıştım. O boş yer *benimdi*. Oraya girmek için sinyal vermiştim. Yerimi çalarak önce o suç işlemişti. Ben sadece misilleme yapmıştım.

Ayrıca evet, çantamda bıçak taşıyordum. Bazen klinik geç kapanıyordu ve bulunduğu muhit pek de tekin değildi. Biber gazı da taşıyabilirdim ama ben bıçak taşımayı tercih ediyordum.

O lastiği keserek yanlış yapmıştım. Adamın kaba ve bencil davranışlarından ötürü kabaran öfkemin beni ele geçirmesine izin vermemeliydim. Doğru olanı yapmalıydım.

Ayrıca birinin beni izlediğinden haberim yoktu.

Telefonuma yeni bir mesaj gelmesiyle yerimden sıçradım. Aynı numaradan geliyordu:

Manşetleri şimdiden görebiliyorum.
Çoksatan Kitapların Yazarı Psikiyatrist
Otoparkta Lastik Kesti.

Yutkundum. Bunun ilgi çekici bir manşet olacağı konusunda haksız sayılmazdı. Hatta beni piyasadan silme potansiyeli olan bir manşetti. Üstelik her şey kayda alınmıştı.

Cevap yazarken ellerim titriyordu. Ancak üçüncü seferde doğru yazabildim:

Ne istiyorsun?

Cevabı neredeyse ânında geldi:

Kapının önündeyim.

Sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti indi. Güvenlik sistemi kurdurmamı söyleyen Paige ve Gloria gibilerine hep gülüp geçmiştim. Burada kendimi hep güvende hissetmiştim. Fakat telefonumun ekranındaki kelimelere bakarken hiç de güvende hissetmiyordum. Bir daha da hissedebileceğimden emin değildim.

Kapının önündeyim.

Arkamdaki pencereden dışarı baktım; son bir saatte güneş batmış, hava kararmıştı. Deri koltuğumdan öyle hızlı kalktım ki koltuk altımdan kayarak duvara çarptı. Bu mesajları görmezden gelemezdim. EJ'i uzun zamandır tanıyordum, istediğini almadan bunun peşini bırakmazdı.

Kapıya giderken telefonumu da yanıma aldım ve buraya geldiğinde Paige'in yaptığı gibi sol elimde sımsıkı tuttum. 911'i aramayı düşündüysem de hemencecik vazgeçtim. EJ yanlış bir şey yapmamıştı. Evet, mülküme girmişti ama has-

tam olarak onunla ilişiğimi kestiğime dair kanıtım yoktu. Evimin kapısını zorlamamıştı. Dahası polislere o videoyu gösterirse kariyerim biterdi.

Şu anda kontrol onun elindeydi.

Evimin kapısı, çalışma odamdaki masayla aynı koyu kahverengi ahşaptandı –yanılmıyorsam maun olmalıydı– ve ortasında iki bölmeli bir buzlu cam vardı. Kilidi ve sürgüsü de vardı ama hemen yan tarafında, EJ'in tek bir taşla kolayca paramparça edebileceği bir pencere bulunuyordu. Kapıya giderken pencerenin önünden geçtim, geçerken de kapımın önündeki gölgeyi gördüm. Kapıyı açıp açmamakta tereddüt edince elimdeki telefon titredi.

Neden öylece dikiliyorsun, doktor?
Açsana kapıyı.

Dişlerimi sıktım. Sürgüyü çektim, ardından da kilidi açtım. Rahatlamak için derin bir nefes alırken kendime EJ'i onun beni tanıdığından daha iyi tanıdığımı hatırlattım. Bütün güçlü ve zayıf yanlarını biliyordum. Zeki ve manipülatifti ama aynı zamanda fevriydi. Beni zayıf bir ânımda yakalamış olabilirdi ancak zekâmla onu alt edebilirdim.

Kapıyı açtığımda tam karşımdaydı. Zengin ailesinin parasıyla aldığından emin olduğum Michael Kors imzalı ceketini giyiyordu. Rengi güneşten daha da açılmış sarı saçları biraz dağılmıştı, hafifçe sırıtıyordu. EJ yakışıklıydı; bunu kimse inkâr edemezdi fakat kısa boylu olmasından dolayı biraz boy kompleksi vardı. Onu tedavi ettiğim süre boyunca sayısız kadınla –tek geceden altı aya kadar değişen uzunluklarda– ilişkisi olmuştu. Tek gecelikler ucuz kurtulmuştu. Yolu bu adamla kesişen her kadına acıyordum.

"Beni içeri davet etmeyecek misin, doktor?" diye sordu.

Onu evimde istemiyordum fakat başka seçeneğim yoktu. Bu yüzden kenara çekilerek salına salına evime girmesine izin verdim.

Sanki ilk kez görüyormuş gibi, "Evin çok güzel, doktor," dedi. "Mobilyaların da öyle. Zevkine bayıldım. Bu gerçek deri mi?"

Dişlerimi sıkarak, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Şaşkınlıkla bir adım geri çekildi. "Hadi ama doktor, yapma. Bana kızma."

"Sana kızmayayım mı?" Sağ elimi yumruk yaptım, sol elimde hâlâ telefonum vardı. "Beni takip ettin. İznim olmadan beni videoya çektin."

"Seni takip etmedim. Tamamen tesadüftü."

Çoğu insan gibi EJ'in de onu ele veren tikleri vardı. Yalan söylediğinde anlardım. Ne zaman yalan söylese sağ gözünün altında küçük bir kas seğirirdi. Şu anda da seğiriyordu ama yalan söylediğini anlamak için bunu görmeme gerek yoktu. Buradan bir saat uzaklıktaki bir alışveriş merkezinde bana *nasıl* denk gelebilirdi?

Fakat bunun bir önemi yoktu. Beni takip etmiş olsun ya da olmasın video ondaydı.

Kollarımı gövdeme doladım. "Ne istiyorsun?"

"Bak, doktor." Gri gözlerini üzerime dikti. "Sana sorun çıkarmak istemiyorum. Yemin ederim. Ben sadece bana gerçekten yardımcı olduğunu düşünüyordum ve benden vazgeçmene çok üzüldüm. Tek istediğim seanslarımıza yeniden başlamak."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Seanslara yeniden başlamak mı istiyorsun? *Benimle?*"

"Evet."

Terapi odasında EJ'le yalnız olduğumu düşünmek tüylerimi ürpertiyordu. "Bunun uygun olacağını sanmıyorum. En

iyisi seni meslektaşlarımdan birine sevk edeyim. Se... senin yerine seansların ücretini ödeyebilirim."

Bu adamı *bayıla bayıla* kakalayabileceğim, benimle aynı ekolden gelen birkaç psikiyatrist vardı. Bunu zevkle yapardım.

Fakat EJ başını salladı. "Olmaz, bu teklifi yaptın zaten ama benim istediğim bu değil. Birlikte harika bir ilerleme kaydetmiştik. Sen en iyisisin. *Seni* istiyorum."

"Ben gerçekten seninle ilerleyebileceğim kadar ilerlediğimi düşünüyorum."

"Katılmıyorum."

Yanağımın iç kısmını nasıl ısırdıysam kanın metalik tadı ağzıma doldu. "Peki. Ayda iki seans yapacağız."

"Önceden haftada bir yapıyorduk."

"Artık programımda o kadar boşluğum yok."

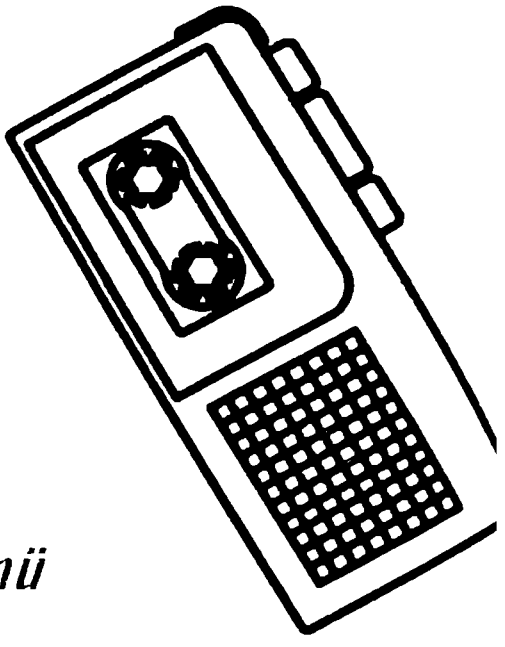
Cık cık etti. "Bilemiyorum, doktor. Bence boşluk *yaratsan* iyi olur."

Bunu yapabilirdim. Haftada bir gün, bir saatliğine bu adamla oturup dertlerini dinliyormuş gibi davranabilirdim. Daha kötülerini yapmıştım.

"Öyle olsun," dedim. "Ama hepsi bu kadar, değil mi?"

EJ ellerini havaya kaldırdı. "Tek istediğim bu. Daha iyi olabilmek için haftada bir saatini istiyorum. Başka hiçbir şey talep etmeyeceğim. Söz."

Bunları söylerken sağ gözünün altındaki kas seğiriyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kaset Kaydının Dökümü

Bu, narsistik kişilik bozukluğundan mustarip 29 yaşındaki EJ'le 138. seans.

"Yeniden kanepende oturmak çok güzel, doktor."

"Hı hı."

"Beni tekrar kabul ettiğin için minnettarım."

"Bana başka seçenek bırakmadın, öyle değil mi?"

"Yapma ama, doktor. Kendinle gurur duymalısın. Bana gerçekten yardımcı oluyordun. Tek istediğim de buydu zaten. İşinde çok iyisin."

"Pekâlâ... Bugün neden bahsetmek istersin?"

"Bilmem. Son zamanlarda her şeyden sıkılır oldum. Demek istediğim, hayatımda heyecan verici hiçbir şey yok."

"Belki de bu iş araman için bir işarettir."

"Belki de. Ama çalışmak bana çok anlamsız geliyor. Annemle babam eninde sonunda ölecekler ve bütün paraları bana kalacak. Yani her hâlükârda zengin olacakken neden çalışayım ki?"

"Kendi paranı kazanmak, bunu yaparken de topluma katkıda bulunmak istemez misin?"

"İsterim diyemem."

"Bana şarap garsonu olmayı düşündüğünü söylemiştin, değil mi? Şaraba bayılıyorsun."

"Evet, düşündüm. Ama araştırdığımda eğitiminin çok meşakkatli olduğunu öğrendim. Bir diploma almak *yıllar* sürüyor."

"Başka bir şey düşünelim o zaman. Kendi paran olsun istemez misin? Annenle baban ölene kadar onlara bağımlı yaşamak mı istiyorsun?"

"Eh, hayli yaşlılar."

"..."

"Ayrıca annem berbat bir şofördür. Günün birinde babam da arabadayken bir Mack kamyonuna çarpması ve birlikte can vermeleri işten bile olmaz."

"Annenin bir kamyona çarpacağını mı düşünüyorsun? O kadar kötü bir şoför mü?"

"Eh, belki çarpmaz. Belki freni boşalır."

"Anlıyorum..."

"Ne oldu, doktor? Birden rengin soldu sanki?"

"Bana ailenin arabasının frenini bozacağını söylüyorsun..."

"Hayır! Daha neler? Öyle bir şeyi hayatta yapmam, doktor. Canımı sıksalar da onları seviyorum. Sadece bunların olabileceğini söylüyorum. Fren bu, bozulur."

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Neyse, bu hafta sonu bana para kazandıracak bir planım var."

"Peki nedir o?"

"Foxwoods Casino'ya gidip hafta sonunu orada geçireceğim."

"Bunun para kazanmak açısından güvenilir bir plan olduğundan pek emin değilim."

"Aaa, ben her zaman poker masasından galip kalkarım. Bu oyunda çok iyiyimdir. İnan bana. Cumartesi öğleden sonra biraz para kazanırım, akşam da eğlenirim."

"Eğlenirim derken?"

"Bilirsin işte. Bir kız bulurum."

"Anladım."

"Tabii sen benimle gelmek istersen o başka, doktor. Seninle olmayı çok isterim. Çok güzel kadınsın."

"Sanmıyorum."

"Belki başka zaman."

"Sanmıyorum."

"Baksana, fantezimi dinlemek ister misin?"

"Birçok fantezini dinledim. Bunun verimli olduğunu sanmıyorum. Şu anda hayatını nasıl yoluna koyacağımızdan bahsediyor olmamız gerekiyor."

"Evet ama bu *benim* terapi seansım. Bunu *kazandım*. Ve ben fantezimden bahsetmek istiyorum."

"Seanslara devam etmeyi sana yardımcı olduğum için istediğini söylemiştin."

"Doğru ama uzun zamandır sana geliyorum ve bana çok da yardımcı olmadığın konusunda hepimiz hemfikiriz. Belki de benim yöntemimi uygulamak daha iyi olur. Bu sefer de benim konuşmak istediğim şeyleri konuşalım."

"Bak–"

"Ve *ben* bunu konuşmak istiyorum. Anlatabildim mi, doktor?"

"..."

"Doktor?"

"Peki. Devam et. Fantezini anlat."

"Endişelenme. Öyle delice bir şey değil. Şimdi, ben Foxwoods'ta barbut masasında oturuyorum, derken inanılmaz seksi bir kadın gelip yanıma oturuyor."

"Peki..."

"Tek kelime etmiyor ama, adını bile söylemiyor. Sonra bana bir kadeh içki uzatıyor, işte o zaman beni istediğini anlıyorum. Daha sonra odama çıkıp bütün gece hayvanlar gibi sevişiyoruz. Bittiğinde kadın gidiyor ve bir daha onu görmüyorum."

"Güzelmiş."

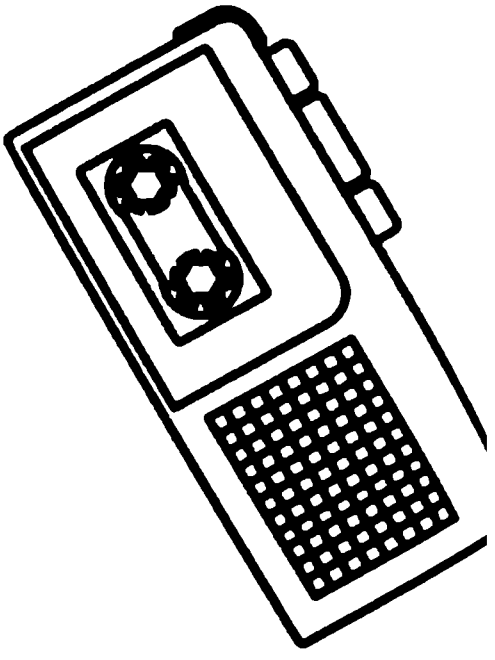
"Alaycılık sana hiç yakışmıyor, doktor. Burada sana içimi döküyorum. Biraz olsun empati yapabilirsin. Psikolog okulunda size bunu öğretmiyorlar mı?"

"Bu seansların verimli olduğunu düşünmüyorum. Dediğim gibi, seni uzman meslektaşlarımdan birine yönlendirmekten mutluluk duyarım. Masraflarını ben karşılayacağım."

"Olmaz. Öyle bir şey yapmayacağız."

"Neden?"

"Çünkü ben *seni* istiyorum."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

TRICIA

Günümüz

Kayıt bitince ses kayıt cihazı bir *klik* sesiyle otomatik olarak kapandı. Bu kayda göre EJ, Dr. Hale'i terapi seanslarına devam etmeye zorluyordu. Belki de ona şantaj yapıyordu.

Peki ama ona neyle şantaj yapıyordu?

EJ'in seanslarını dinlemeye devam edebileceğimden emin değildim. Adamın sesinde tüylerimi diken diken eden bir şey vardı. İyi biri olmadığı sesinden bile anlaşılıyordu.

Şeytanın tekiydi.

"Tricia?"

Çalışma odasının kapısı tıklatılınca yerimden sıçradım. Ses kayıt cihazını masanın en üst çekmecesine tıkıştırdığım anda kapı açılıverdi. Bu evde kilit olmaması beni deli ediyordu.

"Tricia?" Ethan kapının ağzında duruyordu, bot giyiyor olmasına rağmen paçaları kardan hafifçe ıslanmıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Masanın üzerinde duran kalemlerden birini alıp cilalı ahşap yüzeye pat pat vurdum. "Yapacak bir şey olmadığından ben de bari CV'mi düzenleyeyim dedim."

Gayet makul bir yalandı. Şu sıralar işsizdim. Eskiden internette yayımlanan bir dergide çalışıyordum. Bu dergilerin nasıl olduğunu bilirsiniz; erkeği baştan çıkaran on iki hareket, yatak odasının ateşini harlayan beş formül, hiç çabalamadan beş kilo vermenin yolları... Tık tuzağı hazırlama sanatı benden sorulurdu. Fakat düğüne günler kala dergi birdenbire batmıştı. Balayımda iş arayacak değildim; bu da bana bahane olmuş, iş bulma meselesini erteleyip durmuştum. Öyleydi böyleydi derken altı aydır işsizdim.

Çalışmak istemiyor değildim. İstiyordum. Toplumun üretken bir üyesi olmayı çok isterdim. Ama dergide kalıcı bir iş bulmanın ne kadar uzun sürdüğünü hatırlıyordum ve kaldırımları arşınlamaya dönmeye hiç de meraklı değildim. İşe başvuru sürecinin bir parçası olsa bile reddedilmek çok can yakıcıydı.

Son zamanlarda ev bakma meselesi iş aramayı ertelememe için yeni bir bahane olmuştu. Ne de olsa taşınmak ve taşındığımız evi tadilattan geçirmek bütün vaktimi alacaktı. E tabii bir de hamileliğim vardı.

Belli ki Ethan da aynı şeyi düşünüyordu çünkü burnunu kırıştırdı. "*Şu hâlde* iş mi bakıyorsun? Ama yakında bebeğimiz olacak."

"Çok da yakında değil," diye hatırlattım, içten içe onunla aynı fikirde olsam da. "İlla çalışacağım diye bir kaide yok ama bakmaktan zarar gelmez, öyle değil mi?"

"Tabii. Yani istersen bakabilirsin elbette. Ama hamileliğini evde geçirmek istersen de benim için sorun olmaz." Sırıttı. "Hatta hoşuma gider."

İçimi sıcacık bir his kapladı. Koca bakımından turnayı gözünden vurmuştum. Arkadaşlarımın onu neden sevmediğini anlamıyordum. Ne zaman onun hakkında konuşsak, *bu yaptığı tehlike işareti*, *bu söylediği tehlike işareti*, deyip duruyorlardı. Ama Ethan gerçekten iyi adamdı. Benden önce çok fazla sevgilisi olmamasının ne önemi vardı? Anne babasını kaybetmesi ve ailesinin olmaması neden ondan uzak durmam için bir sebep olsundu ki?

Annem bunları duysaydı beni kıskandıklarını söylerdi. Ne de olsa beni tamamen kendine saklamak isteyen yakışıklı mı yakışıklı, zengin mi zengin bir kocam vardı.

Boğazımı temizledim. "Bilgisayarı getirdin mi?"

MacBook'unu zafer kazanmışçasına havaya kaldırdı. "Az kalsın kara gömülüyordum ama başardım."

Odaya göz gezdirdim. Buraya ilk girdiğimizde Ethan'ın gözleri parlamış, bu odayı kendine çalışma odası yapmayı ne kadar istediğinden bahsetmişti. "Burada çalışmak ister misin?"

"Aslında," dedi, "istemem. Büyük bir oda, mobilyalar da güzel ama fazla ışık almıyor. Tek penceresi var, o da küçücük."

Omzumun üzerinden söz konusu pencereye baktım. Haklıydı. Çoğu odada büyük büyük pencereler varken burada yoktu. Belki de bu yüzden Dr. Hale hastalarıyla burada görüşmeyi seçmişti. Bu kadar izole olduğu için.

"Ben çıkıp yukarıda çalışacağım," dedi Ethan. "Sen istersen burada kalabilirsin."

"Kalırım belki."

"Bu arada, CV'ni düzenlemen harika," diye ekledi, "ama bil diye söylüyorum, istersen ömrünün sonuna kadar sana seve seve bakarım."

İstemiyordum ama teklif etmesinden duyduğum mutlulukla yanaklarım kızardı. Sözlerinde ciddiydi, o kadarını biliyordum. Ömrünü bana bakarak geçirmek istiyordu.

Arkadaşlarım şüphesiz buna da tehlike işareti derlerdi. *Parayla seni kontrol altında tutmaya çalışıyor.* Daha neler. O sadece iyi bir adamdı.

"Neyse," dedi Ethan, "burada iyi misin? İstediğin bir şey var mı?"

"Yok, iyiyim."

"Emin misin?"

"Eminim. Gerçekten."

Bu sefer yanaklarımın kızarmasının sebebi, gitmesini istediğim için kendimi kötü hissetmemdi. Kasetleri dinlemeye devam edebilmek için gitmesini istiyordum. Hızla bağımlılık hâline gelmişti.

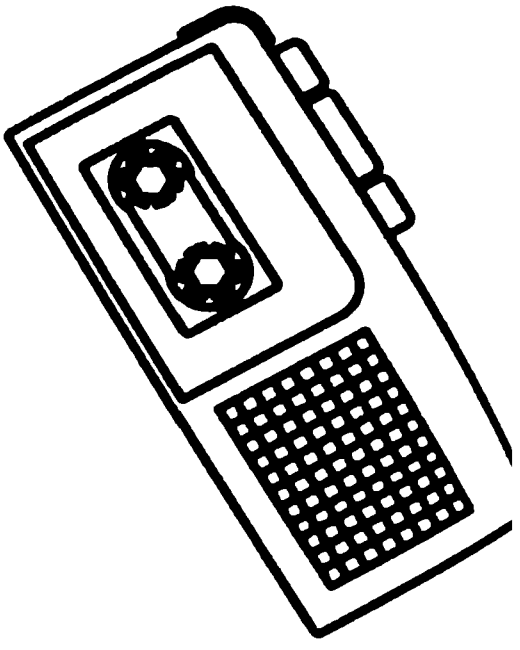
Bu kasetlerin içeriği Dr. Adrienne Hale'in başına gelenleri ortaya çıkaracak mıydı?

Bunu öğrenmeden bu evden gidemezdim.

Masanın en alt çekmecesini açtım. İçindeki kasetleri kurcalarken diğerlerinden farklı olan gözüme çarptı. LUKE. Erkek arkadaş. Neden erkek arkadaşını kayda almıştı?

Kaseti çekmeceden alıp kutusundan çıkardım. EJ'in seansının olduğu kaseti ses kayıt cihazından alıp onun yerine yeni kaseti koydum. Ardından *Oynat* tuşuna bastım.

Kitap Kurdu

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ADRIENNE

Öncesi

"Luke bugün burada mı?"

Sorumu duyunca Gloria'nın gözleri parladı. Fakat Luke'la neden konuşmak istediğimi bilmiyordu, ben de söyleyecek değildim. "Evet, burada. Arşiv odasında Dr. Griffith'e yardım ediyor."

Ücretsiz klinikteki ilk hastamın randevusu on beş dakika sonraydı. Luke'la konuşabilmek için erken gelmiştim. Onu burada bulacağımdan emin değildim ama ne zaman burada olsam bir bahane bulup geldiğini fark etmiştim. Tesadüf olabilir miydi? Belki. Birazdan öğrenecektim.

"Bu arada," dedi Gloria, "sana bir kart daha geldi. Bir de çikolata."

Bana çeşit çeşit ucuz çikolatayla doldurulmuş küçük bir kutu uzattı, kutunun üzerinde de pembe renkli dikdörtgen bir zarf vardı. Zarfa tükenmez kalemle "Dr. Hale" yazılmıştı. Luke'u bulmak için acele etsem de vakit ayırıp zarfı açtım. İçinden çıkan küçük kartta bulutsuz bir gökyüzünde uçan

yalnız bir kuş resmi vardı. Kartı açıp eğri büğrü bir el yazısıyla yazılmış notu okudum:

Sevgili Dr. Hale,

Yardımınızın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Hayatımın en kötü günlerinden geçiyordum. Siz olmasaydınız şu anda yaşıyor olmazdım muhtemelen. Hayatımı kurtardınız. Tanrı sizi korusun.

Lola Hernandez

Kartı zarfına, zarfı da ceketimin cebine koydum. Bunu saklayacaktım. Bu kartlardan bir koleksiyonum vardı ve kendim kötü günler geçirdiğimde açıp bunları okurdum. Fakat bugün övünmekle kaybedecek vaktim yoktu. Kariyerimi kurtarmam gerekiyordu.

"Çikolatayı unutma, Dr. Hale," dedi Gloria.

Kart son derece ince bir jestken çikolatalar hayli kalitesizdi. Başımı salladım. "Sende kalsın, Gloria. Torunlarına verirsin."

"Sen ye ki vücudun biraz etlensin. Erkekler etli butlu kadınlardan hoşlanır."

Yüzümü buruşturdum. Bulduğu her fırsatta fazla sıska olmamdan dert yanan ilk kişi Gloria değildi. *İskelet gibisin.* Vücut yapımla ilgili yorumda bulunma hakkını nereden bulduklarını anlamıyordum. Gloria'ya cevap vermeye bile tenezzül etmedim. Bunun yerine çikolata kutusunu orada bırakarak arkama döndüm ve arşiv odasının yolunu tuttum.

Odaya varmama birkaç adım kala Luke'la yaşlı Dr. Griffith'in konuşmalarını işittim. Dr. Griffith'in sesi telaşlı geliyordu ama onun normal hâli öyleydi zaten.

"Sadece nota bakmak istiyorum. Ama ne zaman tıklasam ya düzenlemeyi açıyor ya da ek koymaya çalışıyor."

"Çünkü nota çift tıklıyorsunuz. Görüntülemek için bir kez tıklamanız yeterli."

"*Bir kez* tıklıyorum zaten. Bak şimdi, nasıl açıldığını gördün mü?"

"Evet. Çünkü iki kere tıkladınız."

"Hayır, bir kere tıkladım."

Odaya girdiğimde Luke, kim bilir kaçıncı kez tek tıklamayla çift tıklama arasındaki farkı Dr. Griffith'e sabırla anlatıyordu. Dr. Griffith'in gür beyaz kaşlarını nasıl çattığına bakılırsa yine anlamamıştı. *Asla* anlamayacaktı.

Kapıyı tıklattım. Beni görünce Luke'un kahverengi gözleri parladı. Bugün gardırobumun arkalarında bulduğum kırmızı elbisemi giymiştim. Bir psikoloji araştırması, erkeklerin diğer renklere nazaran kırmızı giyen kadınlardan daha çok hoşlandığını ortaya koymuştu. Kırmızı giyen bir kadını yemeğe çıkarmakta daha istekli olurken bu yemekte daha fazla para harcamaya da gönüllü olmuşlardı. Dahası, araştırmaya katılan erkekler bu hislerin kaynağını belirleyememişlerdi. Kırmızılı kadından daha çok hoşlanmışlardı, o kadar.

"Adrienne!" dedi Luke sevinçle. "Ne oldu?"

"Bir dakikan var mı, Luke?"

Bir bana bir Dr. Griffith'e baktı, yaşlı doktora nota nasıl tıklayacağını öğretme sözüyle bana yardım etme isteği arasında kaldığı belliydi. Neyse ki Dr. Griffith ona acıyarak titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı.

"Sorun değil, Luke," dedi. "Başka zaman çözmeye çalışırız."

Dr. Griffith odadan çıkarken Luke sandalyesinden kalktı. Bugün farklı görünüyordu. Gök mavisi gömleği ütülüydü ve kahverengi kravat takmıştı, gerçi düğümü biraz daha sıkı olabilirdi. Ayrıca sabah tıraş olmuştu. Normalde sabun kokardı ki bu hiç de kötü bir koku değildi fakat bugün ondan

daha farklı bir koku alıyordum. Parfüm ya da tıraş losyonu olabilirdi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Gerginlikten ellerimi ovuşturdum. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Dudakları kıvrıldı. "Baştan uyarayım; çift tıklamayla tek tıklama arasındaki farkı öğretmemi istersen şuraya kusarım."

Kahkaham kendi kulaklarıma zorlama geldi. O video telefonumda belirdiğinden beri gözüme doğru düzgün uyku girmediğinden perişan vaziyette olsam da bugün güzel görünmek için elimden geleni yapmıştım. Gözlerimin altındaki morlukları kapamak için üç kat fondöten sürmem gerekmişti. "Hayır, başka bir şey isteyeceğim. Ben... ben aslında evime güvenlik sistemi kurmama yardımcı olmanı umuyordum."

Gözlüğünün ardındaki kahverengi gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Annen için yaptığını söylemiştin." Boğazımı temizledim. "Bana da yardım edersin diye düşündüm."

Başparmağıyla sinekkaydı tıraşlı çenesini sıvazladı. "Evet ama–"

"Ücret karşılığında elbette."

Böyle söyleyerek hata etmiştim. Yüzü düştü. "Mesele o değil. Bana ödeme yapmana gerek yok. Ama bence... evin çok büyük, yani bir şirketle anlaşsan daha iyi olur. Tamam, annem için yaptım ama onun evi küçücük bir kulübe."

Hiç tanımadığım adamların evimin dört bir yanına beni gözetleyebilecekleri kameralar ve ekipmanlar taktığını hayal edince yüzümü buruşturdum. Bu ekipmanları başkaları beni izleyebilsin diye istemiyordum. İzleyen kişi *ben* olmak istiyordum.

"Ekipmanları aldım bile," dedim. "Sadece kurmama yardımcı olacak birine ihtiyacım var. Kendi başıma nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Tamam ama senin aldığın hiçbir şey bir uzmanın kuracağı kadar iyi olmaz."

"Ben uzman falan istemiyorum." Tırnaklarımı avucuma batırdım. "Senin yapmanı istiyorum. Lütfen."

"Adrienne–"

"Seni yemeğe götürürüm. Nereye istersen."

"Ama–"

"*Lütfen*, Luke."

Omuzları düştü. "Peki, tamam. Yapacağım."

Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Eve güvenlik sistemi kurdurmak beni EJ'den korumayacaktı ama kendimi daha iyi hissedecektim. Mülkümün civarında dolanması ve beni takip etmesi sinirimi bozuyordu. Neler olup bittiğini bilmek istiyordum. Bu kontrolsüzlük hissine alışkın değildim ve hiç hoşlanmamıştım.

"Teşekkür ederim, Luke." Fikrimi değiştirmeme kalmadan uzanıp koluna dokundum. Ben öyle duygularını dokunarak belli eden insanlardan değildim fakat bu adama büyük bir minnet duyuyordum. "Gerçekten çok makbule geçecek."

"Rica ederim." Gülümsedi. Ütülü gömleği, kravatı ve sinekkaydı tıraşlı yüzüyle farklı görünüyordu. Beklenmedik biçimde yakışıklıydı. "Ayrıca beni yemeğe götürmene gerek yok."

"Ama götürmek istiyorum."

"Önce bir düşün istersen, olur mu?"

Yine itiraz edecektim ama Luke'un kararlı sesi bana engel oldu. Ben gerçekten istemediğim sürece benimle yemeğe çıkmak istememesini takdir ediyordum. Beni hiçbir şeye zorlamayacaktı. "Öyle olsun."

"Eee..." Ellerini ovuşturdu. "Güvenlik sistemini ne zaman kurmak istiyorsun?"

"En kısa zamanda?"

Tek kaşını kaldırdı. "Bu gece boşum..."

Her nasılsa öyle olacağını biliyordum.

Eve vardığımızda Luke mavi Toyota'sını Lexus'umun hemen arkasına park etti. Navigasyonuna adresimi girmişti ama ana yoldan ayrıldığımızda sinyalin büyük ihtimalle kesileceğini, bu yüzden beni takip etmesinin daha iyi olacağını söylemiştim. Normalde hastalarıma evime nasıl geleceklerini ayrıntılı olarak tarif ederdim.

"Tanrım, Adrienne." Luke, Toyota'dan inerken kravatını çekiştirerek gevşetti. "Burada sahiden tek başınasın. En yakın ev kilometrelerce uzakta kaldı."

Aslında tam olarak üç kilometre ötedeydi. Fakat bunu söylememeye karar verdim. "Evet."

Evime giden dar, toprak yolu çepeçevre saran ağaçlara baktı. "Kar bastırdığında ne yapıyorsun? Burada mahsur kalıyor olmalısın."

"Bir kar küreme servisiyle anlaşmam var. Benim için bütün yolu temizliyorlar."

Sorularının devamının geleceğini düşünerek kendimi hazırladım ama gelmedi. Bunun yerine Luke bagajını açıp alet çantasını aldı ve kapıya kadar beni takip etti. Kapıyı açtığımda, içeriye girmesiyle ıslık çalması bir oldu.

"Vay canına," dedi.

"Biliyorum."

"Burası *kocaman*."

"Evet, *biliyorum*."

Mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Kusura bakma, daha önce hiç sarayda yaşayan bir tanıdığım olmamıştı."

Evimi saraya benzetmesini duymazdan geldim. "Güvenlik sistemini kurmak için aldığım set şurada." Duvarın dibinde duran koliyi başımla işaret ettim. Dün gelmişti ve ben de yirmi dakika boyunca talimatlara aval aval bakmak suretiyle bunu kendi başıma kurmamın imkânsız olduğunu doğrulamıştım.

Luke dudağının kenarını çiğnedi. "Bunu yapmamı istediğinden emin misin? Profesyonel biri olsa–"

"Luke."

Uzun uzun iç çekti. "Tamam. Yapacağım."

Çömelip kolinin içindekileri kurcaladı. Bu işin boyunu aşabileceğinden endişe ederek ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Bana göre o, elektronik aletler konusunda bir dâhiydi. Fakat şu var ki benim standartlarım pek de yüksek değildi. Benim için Apple mağazasındaki çalışanların büyük kısmı bu kategoriye giriyordu. Yine de bagajında alet çantası taşıması beni cesaretlendirmişti.

"Sence yapabilecek gibi misin?" diye sordum.

"Yapamamam için bir sebep göremiyorum."

Omuzlarım hafifçe gevşedi. "Kamerayı ön kapıyı görecek şekilde kurabilir misin peki? Böylece cep telefonumdan kimin geldiğini görebilirim."

"Tabii."

"Harika. Süper."

Küçük bir plastik torba dolusu vida çıkarıp gözlüğünün ardından gözlerini kısarak baktı. "Duvarına birkaç küçük delik açmama itirazın olur mu?"

"Ne yapman gerekiyorsa yap."

Bana baktı. "Orada durup beni izlemek zorundaymışsın gibi hissetme. Bu iş öyle çabuk bitmeyecek. Sen kendi işlerini halle, bittiğinde ben sana haber veririm, olur mu?"

Açıkçası onu izlemeye hayır demezdim. Bu tür şeyler bana büyüleyici gelirdi. Dahası, her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret etsem de alet çantasını karıştırmasını izledikçe Luke'u daha çekici buluyordum. Prensip olarak kimseyle çıkmazdım. Bu çabaya değecek bir erkeği nadiren bulurdum. Kendimi bildim bileli çoğu kadının sahip olduğu dürtülere karşı bağışıklığım olduğunu düşünmüşümdür.

Fakat Luke'u izlerken bunun doğru olup olmadığını merak ettim.

Bu istenmeyen düşüncelerden kurtulmak için öksürdüm. "Ben şurada, hastalarımla görüştüğüm odada çalışacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Veririm."

Sonraki doksan dakikayı çalışma odamda e-postaları yanıtlayarak geçirdim. Dışarı çıkıp Luke'un kurulumda ne kadar ilerlediğini kontrol etmek için can atıyordum ama başında beklemek de istemiyorum. Bu yüzden sabırla onun bana gelmesini bekledim. Dakikalar geçtikçe, bana yardım etmekle harcadığı zaman uzadıkça vicdan azabım da katlanarak artıyordu.

Sonunda, tam da gidip onu kontrol etmeyi düşünürken, çalışma odamın kapısını tıklattı. "Adrienne?"

"Hemen geliyorum!"

Yazdığım e-postayı hızlıca gönderip masadan kalktım. Odadan çıktığımda Luke kapının yakınında, kitaplığımın yanında duruyordu. Elinde benim kitaplarımdan biri vardı, bir an sonra son kitabım olduğunu fark ettim. Çok yakında ülkedeki bütün kitapçılarda yerini alacak olandı. *Korkunun Anatomisi.*

"Ah, selam." Yanakları kızardı. "Kusura bakma, eşyalarını karıştırmak istememiştim. Kitabın üstünde adını görünce dikkatimi çekti."

"O daha taslak hâli."

"Çok ilginç görünüyor." Yine mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Öbür kitabını okudum. Harikaydı. Zekice ama aynı zamanda gerçekçiydi de. Herkese hitap edecek türdendi."

"Teşekkürler."

"Sen tabii bunu sık sık duyuyorsundur."

"O kadar da sık değil." Elindeki kopyaya baktım. "O kitap birkaç aya çıkacak. Gerçekten çok gurur duyduğum bir çalışma oldu."

"Konusu... korku mu?"

Bu konuda konuşma fırsatı bulmanın sevinciyle başımı evet anlamında salladım. Kitap çıktığında imza günleri düzenleyecek, röportajlar verecek, hatta belki de televizyon programlarına çıkacaktım. Fakat şu âna kadar hiçbir şey olmamıştı. Kitabım hakkında konuşmak için can atıyordum. "Özetle, başlarından korkunç olaylar geçmiş insanların sonrasında bununla nasıl başa çıktıklarını anlatıyor."

"Ağır konular yani."

"En çarpıcı vaka incelemesi, birkaç yıldır danışmanlık ettiğim hasta PL'inki," dedim. "Hafta sonu için nişanlısı ve iki yakın arkadaşıyla bir kulübede kalmışlar. Dağ başı, telefon çekmiyor, falan filan işte."

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Burası gibi mi yani?"

"Burasıyla *alakası yok*." Ona ters bir bakış attım. "Neyse, bol bol içki içip ot çekerek kendilerinden geçmişlerken delinin teki elinde kasap bıçağıyla kulübeye dalmış." Bu olayı kitapta nasıl tasvir ettiğimi hatırlayınca dudaklarımı yaladım. "Kaçamasınlar diye arabanın lastiklerini kesmiş. Sonra dördünü de bıçaklayıp oracıkta ölüme terk etmiş. Hastam bayılmış numarası yaparak kurtulmuş; saldırgan kulübeden ayrıldıktan

sonra o hâlde düşe kalka ormanı aşıp ana yola çıkmış ve bir araba durdurmuş."

"Tanrım," dedi Luke içini çekerek. "Bu... korkunç."

Kitabı ellerinin arasından alıp kendi cümlelerimle dolu sayfaları çevirerek hastamın bana anlattığı dehşet dolu hikâyeyi ona aktardım. "En kötüsü de bunu yapan adamı hiç bulamamış olmaları. Hâlâ dışarıda bir yerde."

"Vay canına." Başını salladı. "Onu hiç bulamamışlar, öyle mi? Peki neden yaptığını biliyorlar mı?"

"Birinin neden ormanda rastgele dört kişiyi öldürmeye çalıştığını bilmek mümkün mü?"

Buna bir cevabı yoktu.

"Bir yıl boyunca her gece çığlık çığlığa uyanmış." O kızın kan çanağına dönmüş gözleri, altlarındaki koyu halkalar gözümün önünden gitmiyordu. "Kâbuslarında adamı penceresinin önünde görüyormuş. Adamın hâlâ dışarıda olması ona işkence ediyordu. İyileşmek için çok terapi görmesi gerekti. Tabii bu da uzun zaman aldı."

"Eminim bunda senin yardımın büyük rol oynamıştır."

"Umarım dediğin gibi olmuştur. Öylesi bir travmayı atlatmak zordur."

"Pekâlâ..." Başıyla oturma odasının olduğu tarafı işaret etti. "Hadi gel de seni yeni güvenlik sisteminle tanıştırayım."

Sonraki yarım saat boyunca Luke bana evimi koruma altına almak için yaptıklarını tek tek gösterdi. İlk kattaki bütün pencerelere sensör yerleştirmişti. Kontrol paneli kapıdan girince hemen oradaydı, altı haneli şifremi girebilmem için arkasına döndü. Şifrem merhum annemin doğum tarihiydi.

"Şifreni girdikten sonra güvenlik sistemini devreye sokabilir ya da devre dışı bırakabilirsin," diye açıkladı. "Eğer istersen bu kontrol paneli güvenlik sistemini günün belirli saatlerinde devre dışı bırakmana bile olanak sağlar."

"Peki kamera?"

"Kapının dışına kurdum. Geriye sadece yayını telefonuna bağlamak kaldı." Elini uzattı. "Telefonunu verirsen senin için kurulumu yaparım."

Telefonumu çalışma odamda bırakmıştım, bu yüzden onu oraya yönlendirdim. Telefonumu eline alır almaz ihtiyacım olan uygulamayı indirip kameraya bağladı. Telefonu bana geri verdiğinde ekranda kapımın önünü gördüm.

"Bu harika," dedim heyecanla. "Çok teşekkür ederim."

Ama Luke yanıt vermedi. Gözlerini dikmiş, karşı duvardaki kitaplığıma bakıyordu. Bakışları iki kitap arasındaki boşluğa kilitlenmişti. "*O* ne?"

Yıllardır bu odada seans vermeme rağmen iki ciltli kitap arasına gizlenmiş ses kayıt cihazını fark eden ilk kişi oydu. İçimde saygıyla karışık bir öfkenin kabardığını hissettim. "Ses kayıt cihazı."

"Ses kayıt cihazı mı?"

"Hastalarımla görüşmelerimi kaydediyorum."

Luke'un kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Hepsini mi?"

"Evet." Büyütülecek bir şey değilmiş gibi omzumu silktim. New York'ta parçası olduğunuz bir konuşmayı kaydetmek yasa dışı değildi, diğer kişinin bundan haberi olmasa bile. "Gerek duyduğumda son görüşmeyi hatırlatması için dinlemek dışında kayıtlarla bir şey yapmıyorum. Not tutmak yerine onları kullanıyorum. Evimde elektronik sağlık kayıt sistemi yok."

Luke'un ifadesini inceledim. Bana yaptığım şeyin son derece yanlış olduğunu söylemesini ya da beni bu gizlilik ihlalini hastalarıma bildirmekle tehdit etmesini bekliyordum. Fakat nihayet konuştuğunda hiç ummadığım şeyler söyledi. "Kaset kullanmamalısın. Dijital kayıt yapmalısın."

"Dijital mi?"

"Evet." Başını salladı. "Elinde bu kasetlerden binlerce olmalı. Oysa her şeyi bilgisayarına kaydetmen daha iyi olmaz mıydı?

"Kasetleri severim."

"Kasetleri sever misin? Yapma ama. Bir zaman makinesine girip sihirli bir biçimde seksenlere mi ışınlandım?"

Yüzündeki aptal sırıtış beni de gülümsetti. Luke'u klinikte ilk gördüğümde işinde iyi olsa da onu biraz sinir bozucu bulmuştum. Fakat ona gitgide ısınıyordum.

"Kaset harika bir kayıt cihazıdır," dedim. "İddiamı kanıtlamaktan mutluluk duyarım."

"Kanıtlamak derken?"

"Dr. Adrienne Hale deneyimi." Ona göz kırptım. "Kanepeye otur da sana ne yaptığımı göstereyim."

Arkasındaki deri kanepeye bakarken gülüşü soldu. "Kanepeye mi?"

"Evet. Eğlenceli olacak."

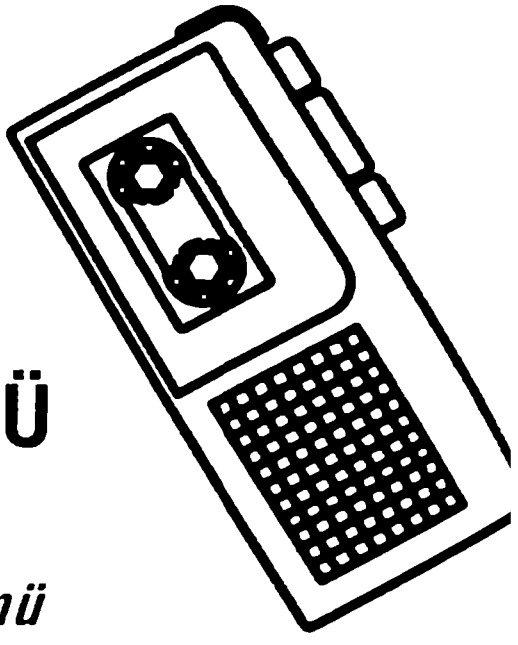
"*Eğlenceli*?"

"Tabii. Neden olmasın?"

Elini kanepenin kolçağında gezdirdi. "Dr. Adrienne Hale deneyimi, ha?"

"Söyleyeyim, bu deneyimi yaşamak için servet ödeyen insanlar var."

"Ah, eminim vardır." Yeniden kanepeye baktı. Bunu yapmaya gönlü yoktu ama hayır demek de istemiyordu. Bütün akşamını burada geçirmişti. İyi bir adam olsa bile bir art niyeti olduğundan şüphem yoktu. "Tamam. Yapalım bakalım. Dr. Adrienne Hale deneyimini yaşat bana."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kaset Kaydının Dökümü

LS ile ilk kaydım, kendisinin yaşı otuz...?

"Otuz altı."

"Otuz altı yaşında, normal görünen fakat aslında elektronik ve bilgisayar dehası olan iyi bir adam, ayrıca arabasının bagajında çekiç taşıyor. Şüphelenmeli miyim?"

"Hey, çekicim olduğu için minnettar olmalısın."

"Eee, Luke, bana biraz kendinden söz etsene."

"Ne anlatayım?"

"Önemli olduğunu düşündüğün her şeyi."

"Peki. Bilgisayar bilimi alanında yüksek lisans yaptım. Diplomamı aldığımdan beri de bilgi teknolojisi alanında çalışıyorum. Son beş yıldır tıbbi tesislerin EMR'lerini kurmalarına yardımcı oluyorum."

"İşini seviyor musun?"

"Evet. Yani iş iştir sonuçta ama daha kötüsü de olabilirdi."

"Evli misin, Luke?"

"Evli olmadığımı biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

"Eh, yüzüğüm yok."

"Evli erkeklerin çoğu alyans takmaz."

"Peki. Ama ben evli değilim."

"Hiç evlendin mi?"

"Şey..."

"Luke?"

"Evet. Evlendim."

"Anlıyorum. Peki nasıl bitti?"

"Eşim vefat etti."

"Çok üzüldüm."

"Ö... önemli değil. Uzun zaman oldu."

"Konuşmak ister–"

"Hayır, istemem. Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz?"

"Tabii ki. Ama bence–"

"Bu kötü bir fikirdi. Kayıt cihazını kapat."

"Katılmıyorum. Bence konuşacak çok konumuz var."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sen son derece karmaşık ve ilginç birisin, Luke Strauss."

"Öyle miyim?"

"Gülme. Daha doğru düzgün tanımadığın bir kadına iyilik yapmak için bütün akşamından feragat ettin. Üstelik karşılığında bu kadından hiçbir şey beklemedin."

"Yapmak zorundaydım. Kadın kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde oturuyor. Başına bir şey gelmesini istemem."

"Çok düşüncelisin."

"Sanırım iyi biriyim. Ya da yalakayım."

"Kadından karşılamaya istekli olmadığı bir beklentin olsaydı yalaka olurdun."

"Beklemiyorum... Demek istediğim, karşılığında bir şey *beklemiyorum*. Umuyorum sadece."

"Ne umuyorsun?"

"Hiç. Boş ver."

"Hayır, söyle."

"Bu gece yardım ettiğim kadın... bana karmaşık ve ilginç olduğumu söyledin, haklı mısın bilmiyorum ama o kadın öyle. Ve daha fazlası. Bir kere çok zeki, inanamayacağın kadar hem de. Ayrıca boş zamanlarında düşük gelirli bir kliniğe geliyor ve oradaki hastalarla içtenlikle ilgileniyor. Kendisi bu önemsiz bir şeymiş gibi davransa da onlar için harika bir şey yapıyor. Hastaları ona bayılıyor."

"Yani kadın başkalarına yardım ettiği için mi ona yardım etmek istedin?"

"Evet... Yani bir sebebi de bu ama..."

"Ama?"

"O çok ilginç, karmaşık, yardımsever ve zeki biri. Ama aynı zamanda..."

"Ne?"

"Çok güzel."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Gerçekten öyle."

"Anlıyorum. Yani bu kadına karşı romantik hislerin olduğunu mu söylüyorsun?"

"Şey..."

"Şu anda yüzünün kıpkırmızı olduğunun farkında mısın?"

"Ha ha, çok komik. Pekâlâ, ben.... Ne dememi istiyorsun? Evet, evet ondan hoşlanıyorum."

"Peki, o senin hakkında ne hissediyor?"

"Bugüne kadar benden pek hoşlanmadığını söylerdim. Ama artık bundan o kadar da emin değilim. Okuması zor biri."

"Öyle mi?"

"Evet. Yani iki saattir evindeyim, beni kanepesine oturttu, numaradan terapi seansı vererek sorular sorup duruyor. Ama

bütün bunlar olurken benim aklımda tek bir şey var, diyorum ki, şimdi kanepeden kalkıp onu öpsem nasıl tepki verir?"

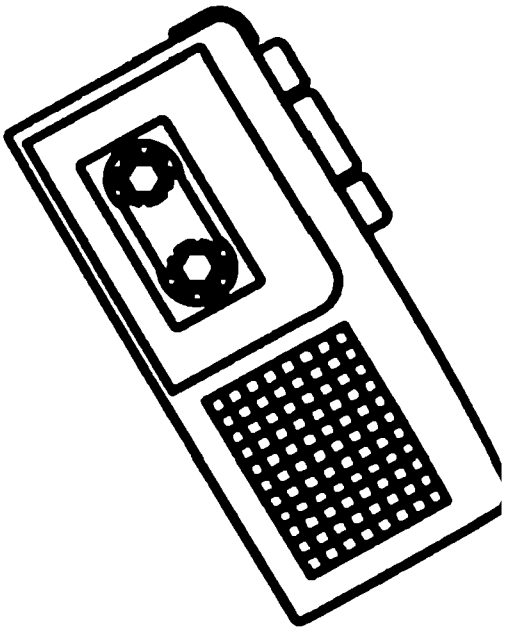
"Neden yapmıyorsun peki?"

"Ya yapmamı istemiyorsa? Ya bana tokat atarsa?"

"Atacağını sanmam."

"Atmaz mı?"

"Denemeden bilemezsin."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ADRIENNE

Öncesi

Luke Strauss'la yatacağımı hiç düşünmemiştim. Akşam yemeği? Olabilirdi. Birkaç kadeh içki? Mümkündü. Ama onunla birlikte olmayı beklemiyordum. Tamamen sürpriz olmuştu.

Fakat kötü bir sürpriz değildi. Tam tersiydi hatta. Ömrünün sonuna kadar fiziksel yakınlık olmadan yaşayabilecek biri olduğumu düşünürdüm ama kışkırtmam üzerine Luke beni öptüğünde kendimi kandırdığımı fark ettim. Bunu istiyordum. O kadar çok istiyordum ki Luke düşünceli biçimde ağırdan almaya çalıştığında ona izin vermemiştim.

Ne istersen, Adrienne.

Tam olarak istediğimi almıştım: Yatakta harika bir performans sergileyerek beni hayli şaşırtan bir adamla şehvet dolu bir gece. Güvenlik sistemimi kurarken iyi iş çıkarmıştı. Yatak odasında ondan da iyiydi.

Bütünüyle tatmin olmuştum.

Ama artık bitmişti. Luke kolunu omuzlarıma dolamıştı, ben de çıplak vücudumu onunkine bastırıyordum ve aklımda yalnızca şu düşünce vardı: *Onu evden nasıl göndereceğim?*

Saat gece yarısını geçmişti, şüphesiz geceyi burada geçireceğini düşünüyor olmalıydı. Ondan hoşlanıyordum ama artık yatağımda istemiyordum. Dönüp durmasını, horlamasını, ben uyurken bana sarılmaya çalışmasını istemiyordum. İyi uyumam gerekiyordu.

Öte yandan ona dönüp, *Hey, güzel geceydi. Artık evine gitmeye ne dersin?* demek de çok ayıp olurdu. Galiba bütün gece ondan kurtulamayacaktım.

"Bir şey diyeyim mi?" diye mırıldandı saçlarıma doğru. "Ben çok acıktım."

Sözlerinin üzerine midem onun da duyabileceği kadar yüksek sesle guruldadı. Luke güldü. "Anlaşılan sende de durum aynı."

"Aşağı inip bir şeyler yemek ister misin? Buzdolabımı yağmalayabiliriz."

"Bence harika olur."

Buzdolabımın neredeyse boş olduğunu gördüğünde bu söylediğine pişman olabilirdi. Gerçi içimden bir ses bunu sorun etmeyeceğini söylüyordu. Luke son derece uyumlu biriydi. Bu özelliğini sevip sevmediğime henüz karar vermemiştim.

Luke yataktan kalkıp şehvet ânında ortalığa saçılan giysilerini topladı. Fermuarını çekerken onu izlediğimi fark edince bana sırıtarak baktı. O videoyu telefonumda gördüğümden beri ilk kez içimin mutlulukla dolduğunu hissettim.

O video. EJ. O pislik.

Hayır. Bunu düşünme. Şimdi olmaz.

Luke yarı ilikli gömleğini başından geçirerek giydi fakat kalan düğmeleri iliklemedi. Ardından yerden kravatını alıp boynuna gevşekçe taktı. Onun gibi ben de çıkardığım kıyafetlerimi geri giymeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Kırmızı polar sabahlığımı alıp sırtıma geçirdim.

Luke beğeniyle gülümsedi. Sabahlığı sıcak tuttuğu için almıştım, kırmızı olması da cabasıydı. Yemin ederim ki alırken buna dikkat etmemiştim fakat bilinçaltımın halt yemesi olabilirdi.

Buzdolabının içindekiler korktuğumdan bile kötüydü. Bir somun ekmeğim vardı ama Luke eline aldığında altının yemyeşil küf bağladığını gördük. Bir şişe ketçap vardı. Mutfak dolaplarından birinde bir paket makarna bulduk ama makarna sosu yoktu. Sadece ketçap vardı.

"Genellikle dışarıdan söylerim," dedim özür dilercesine.

"Umarım öyledir."

Başka bir dolabın kapağını açtığında sadece hafiften bayatlamış bir paket tuzlu kraker ve biraz da fıstık ezmesi buldu. Bunlarla masayı donatamazdık belki ama hiç yoktan iyiydi. Buzdolabının dibinde bir koli suyum vardı; bir şişe kendime aldım, bir şişe de fıstık ezmeli kraker sandviçi yapmakla meşgul olan Luke'a uzattım.

"Özür dilerim," dedim.

"Dileme." Duraksayarak tereyağı bıçağında kalan fıstık ezmesini yaladı. "Yedi yaşımdan on yaşıma kadar en sevdiğim yiyecek buydu."

Luke'u çilli yüzlü bir ilkokul çocuğu olarak hayal edince kendi kendime gülümsedim. "Eminim çocukluğun çok şirindir."

"Öyleydi," diye onayladı. Fıstık ezmeli kraker sandviçlerinden birini bana doğru itti. Bir ısırık aldım; tadı tam da tahmin edebileceğiniz gibiydi. "Ergenliğe girene kadar hiç zorluk çıkarmadım."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ailene zor zamanlar mı yaşattın? Hiç öyle birine benzemiyorsun."

Üst dudağına bulaşan fıstık ezmesini yaladı. "Pek sayılmaz. Ama bazı sorunlar yaşadım. Kanuni sorunlar."

"Kanuni sorunlar mı? Gerçekten mi?"

Az önce doğru olduğunu söylemesine rağmen sanki yalan söyleyip söylememeyi düşünür gibi duraksadı. Luke Strauss'un da yalan söylediğinde onu ele veren bir tiki olduğundan emindim fakat henüz ne olduğunu bulamamıştım. "Evet."

"Ne gibi mesela?"

"Hackerlık." Yüzünü buruşturdu. "Kendimi çok zeki sanıyordum... ta ki yakalanana kadar. Başıma bir ton dert açıldı. Neyse ki reşit değildim ve ailem bana iyi bir avukat tutmuştu. Kamu hizmetiyle yırttım, dahası sicilime işlenmemesini sağladılar."

"Vay canına. Etkilendim doğrusu."

"Hacker olmamdan mı etkilendin? Yoksa hapse girmememden mi?"

"İkisinden de. Ama daha çok ilkinden." Parmak uçlarımın arasında biraz kraker ezdim. "Hâlâ yapabiliyor musun?"

"Neyi?"

"Bilgisayarları hackleyebiliyor musun?"

Güldü. "Belki ama bunu test etmeyeceğiz. Öyle bir şey yaparken yakalanırsan kimse sana bilgi teknolojileri alanında iş vermez. Artık böyle aptalca risklere girmemem gerektiğini bilecek kadar büyüdüm."

Luke'un bilgisayarlar konusunda yetenekli olduğunu biliyordum zaten. Fakat bu öğrendiğim ilginç bir bilgiydi. Daha sonra kullanmak üzere zihnimin bir köşesine kaldırdım.

"Sen kesin mükemmel bir çocuktun," dedi. "Bütün yetişkinlerin bayıldığı türden bir çocuk olduğundan eminim. Öğretmenlerinin de gözdesiydin, doğru bildim mi?"

"Tam olarak değil."

Sol kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Eğer onlardan daha zekiysen," dedim, "öğretmenlerin çoğu seni sevmez."

Luke bir müddet bana baktıktan sonra güldü. "Öyle olduğuna hiç şüphem yok."

Sözlerimi kibirli değil, komik bulması hoşuma gitti. Neticede gerçekti. Daha küçücük bir çocukken zekâm beni eğitmekle görevli herkesinkinden daha üstündü. Ve sahiden de çoğu yetişkin kendinden daha zeki bir çocuğu sevmezdi.

Çoğu ebeveyn de öyle.

Çocukluğum ve ailem hakkında daha fazla soru soracağını düşünerek kendimi hazırladım ama sormadı. Bunun yerine mutfağımda sessizce otururak fıstık ezmeli kraker sandviçlerimizi yedik. Konuşmak istesem bile üst damağıma yapışan fıstık ezmesi yüzünden konuşamazdım. Belki Luke da bu yüzden soru sormayı kesmişti, mahremiyetime saygı duyduğundan değil. Sandviçlerimizi yemeye devam ederken yüzünde hafif bir hayranlık ifadesiyle eve bakındı.

"Evin amma büyük," dedi sonunda.

"Evet, tek yaşıyorum."

Dişlerini yaladı. "Sormadım."

"Sormana gerek yoktu." Mutfak masasının üzerinde parmaklarımla bir ritim tutturdum. "İnsanlar evimi gördüklerinde burada kocam ve çocuklarımla yaşadığımı düşünüyorlar. Öyle olmadığını söylediğimdeyse sinirleniyorlar. Beklentilerinin karşılanmaması hoşlarına gitmiyor."

"Eh," dedi, "şunu bilmeni isterim ki benim beklentimi *aştın*."

Rahatça gülümsedim. "Aştım mı?"

"Aştın. Ayrıca kocan olmamasına çok sevindim. Açıkça görüldüğü gibi."

Oturduğum ahşap mutfak sandalyesinde kıpırdandım. "Peki ya sen? Daha önce evli olduğunu söylemiştin."

Önceki evliliğinden bahsettiğimde Luke'un tamamen içine kapanması çok ilginçti. Çalışma odamda onunla konuşmaya

çalıştığımda da aynısı olmuştu. Bakışları dalgınlaştı, dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Anladım."

Adil davranmıyordu. Otuz altı yaşındaydı ve duldu. Bunları öğrendikten sonra merakımın artacağını biliyor olmalıydı. İnsan bu kadar genç yaşta karısını nasıl kaybederdi?

Yüzümdeki ifadeyi görünce uzun uzun iç çekti. "Kaza geçirdi. Çok... kötüydü. Duygusuz biri gibi görünmek istemem ama burada seninleyken bunu düşünmek istemiyorum."

"Anlıyorum," dedim. Anlıyordum da. Merhum karısını anlata anlata bitirememesini tercih etmezdim elbette. Atlattığını söylüyordu ve ben de ona inanıyordum. Yine de merak etmeden duramıyordum. Nasıl bir kazaydı? O da dâhil olmuş muydu?

Her hâlükârda sorularımın cevabını bu gece öğrenemeyecektim.

Birlikte fıstık ezmeli kraker sandviçlerin hepsini silip süpürdük. Mikrodalga fırının saatine baktım; neredeyse gecenin biri olmuştu. Luke giysilerini geri giydiyse de gömleğinin çoğu düğmesi açıktı. Bronx'ta oturuyordu ve bu saatten sonra dairesine dönmek istemeyecekti. Geceyi burada geçirmek isteyecekti.

Muhtemelen bütün gece sarılarak uyumak isteyecekti. Ensemin soğuk soğuk terlediğini hissettim.

"Eh." Boğazımı temizledim. "Güzel bir geceydi."

"Evet." Gülümser gibi oldu. "Gerçekten de öyleydi."

"Bir ara tekrarlamak isterim," dedim. Bu kısmı doğruydu. Fakat bir dahaki sefere onun evinde olmalıydı, böylece bittiğinde gidebilirdim.

"Ben de isterim."

"Herhangi bir zaman olur. Bana... mesaj atarsın."

"Atarım."

"Peki. Tamam."

Bu sözleri izleyen uzun sessizliği Luke böldü. Kahkaha atarak.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bu kadar komik olan ne?"

Gözlerini sildi. Öyle çok gülmüştü ki gözlerinden yaş gelmişti. "Gitmem için can atıyorsun ama bunu açık açık söyleyemeyecek kadar kibarsın."

"Eh..." Kollarımı çıplak göğsümde kavuşturdum. "Yalnız yatmaya alışkınım, ondan. Hem sen de kendi yatağını tercih etmez misin?"

"Kesinlikle ederim." Yaklaşıp dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Aslına bakarsan yarın sabah şehirde başka bir hastaneye gitmem gerek ve duş alıp üzerimi değiştirmek için daha şafak sökmeden koştur koştur eve gitmeyi dört gözle beklediğim söylenemez. İsteseydin kalırdım ama gitmemde de sıkıntı yok."

Duyduğum rahatlamayla bütün vücudum gevşedi. "Teşekkürler."

"Ama." Parmağını kaldırdı. "Seni yemeğe çıkarmama izin vermelisin."

"Sana yemek borcu olan *benim*. Unuttun mu?"

"Hayatta olmaz. *Ben* seni yemeğe çıkarmak istiyorum."

Evrimsel açıdan bakıldığında kadınlar üreme hususunda erkeklerden daha değerliydi. Sonuçta erkekler tohumlarını özgürce saçabilirken biz kadınlar tek seferde yalnızca bir gebelik yaşayabiliyorduk. Sonuç olarak erkek memelilerin, armağanlar sunarak dişi üreme organlarına erişim hakkı "kazanması" gerekiyordu. Bu kesinlikle insanlara özgü bir durum değildi fakat koyunların ya da ineklerin kendilerini bu muammanın içinde nadiren bulduklarını söyleyebilirdim.

Sosyal psikoloji açısından bakıldığında geleneksel cinsiyet rolleri genellikle erkekler tarafından içselleştirilmişti. Erkekler

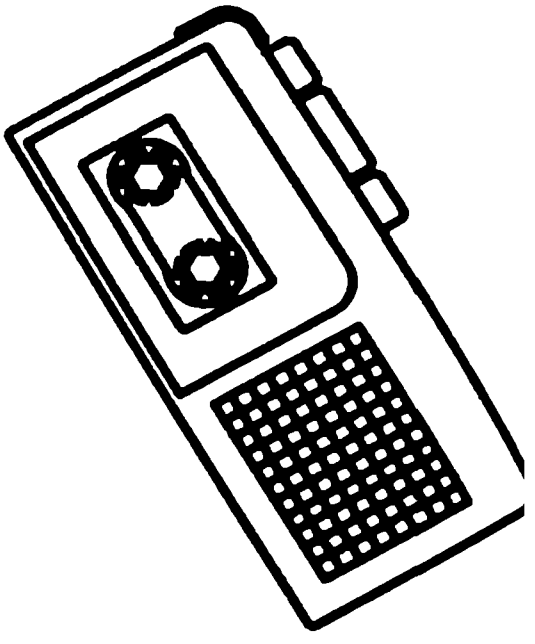
karar verme ve kontrolü ele alma zorunluluğu hissederken kadınlar da onların önderliğine itaat ederdi. Erkek, ilk buluşmada yemeğin parasını ödemek gibi bir emsal oluşturarak kendini ilişkinin dominant önderi kabul ettirirken kadını da pasif bir rol bürünmeye zorlardı.

Bütün bunları Luke'a açıklamayı düşündüm ama o sırada arkasına yaslandı, yaslanırken sandalye ağırlığının altında gıcırdadı. "Gerekirse *bütün gece* burada kalırım, Adrienne."

Peki. Madem bu kadar çok istiyordu karşı çıkmayacaktım. Geleneksel cinsiyet rollerine bürünme ihtimalinden duyduğum hoşnutsuzluğa rağmen biraz gururum okşanmıştı. "Öyle olsun. Beni yemeğe çıkarabilirsin."

Luke'u kapıya kadar geçirdim. Gitmeden önce son kez beni tutup öptü. Ayak parmaklarıma kadar bütün vücudumu karıncalandıran hoş bir öpücüktü bu. Onu yeniden görmek için sabırsızlanıyordum.

Tam kapıdan çıkmış gidiyordu ki aklıma EJ sorununda da bana yardım edebileceği geldi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

TRICIA

Günümüz

Luke, Dr. Adrienne Hale'den hoşlanıyordu. Ondan gerçekten hoşlanıyordu.

Sesinden anlamıştım. Bu kaydın onlar çıkmaya başlamadan önce yapıldığı belliydi ve adam kadına yanıktı. O kadar tatlıydı ki neredeyse kusacaktım. Dr. Hale onun kendisini öpmesine izin vermişe benziyordu. Belki daha ileriye de gitmişlerdi.

Luke adam öldürebilecek birine benzemiyordu. Düzgün, hatta biraz da inek birine benziyordu. EJ'inki gibi sesinden kötülük akmıyordu.

Ama tabii bu kayıt ilişkilerinin başında yapılmıştı. Zamanla çok şey değişebilirdi. Dr. Hale, Luke'un ondan nefret etmesine neden olacak bir şey mi yapmıştı? Öyle olmalıydı.

Oturduğum deri koltukta titredim. Üzerimdeki bluz incecikti, kaloriferler açık olmasına rağmen ev de yeterince sıcak sayılmazdı. Belki Ethan'dan sıcaklığı biraz daha yükseltmesini isteyebilirdim. Kaloriferlerin nereden açıldığını bana göstermemişti. Isıtma sisteminin nerede olduğunu bile

bilmiyordum. Bu devasa evin herhangi bir yerinde olabilirdi. Açıkçası Ethan'ın da ilk kez geldiği bir yerde onu eliyle koymuş gibi bulmasına şaşırıyordum.

LUKE etiketli kaseti ses kayıt cihazından çıkarıp en alt çekmeceye geri koydum. Sonra çalışma odasından çıkıp Ethan'ı bulmak için üst katın yolunu tuttum.

İkinci katın koridorunun gündüz gözüyle bu kadar farklı görünmesi ne tuhaftı. Dün gece buradan iliklerime kadar korkmuşken şimdi öyle hissetmiyordum. Burada yaşama fikrine hâlâ ısınamamıştım ama dünyanın en kötü şeyi sayılmazdı. Pencereler sayesinde aydınlık ve neşeli görünüyordu, gerçi aynı pencereler duvardaki bütün çatlak ve kusurları da aydınlatıyordu.

Aydınlattıkları bir şey daha vardı:

Tavandan sarkan kordon.

Bunu dün gece nasıl görmediğimi bilmiyordum. Gerçi koridor zifiri karanlık olduğundan ve kordon da öyle pek görünür olmadığından mantıklıydı. Şu anda kordonun tavandaki bir dikdörtgene bağlı olduğunu görebiliyordum.

Bu dikdörtgen tavana açılan bir kapaktı.

Tabii ya. İnternet sitesindeki açıklamada Judy'nin buradan "depo olarak kullanmak için ideal bir tavan arası" diye bahsettiğini şimdi hatırlıyordum. Fakat dün gece aklımın ucundan bile geçmemişti. İkinci kattaki bütün odaları kontrol ettikten sonra birinin girebileceği her yere baktığımızı düşünmüştüm.

Oysa bir yer daha vardı. Tavan arası.

Uzanıp kordonu tutup çektim. Hiçbir şey olmadı. Bu sefer daha sert çektim ve bir *klik* sesiyle dikdörtgen açıldı. İçeride katlı bir merdiven vardı, onu aşağı çektiğimde ayaklarımın dibine kadar indi.

Yan taraftaki odaya göz attım; kapısı kapalıydı. Ethan orada çalışıyor olmalıydı. Ondan tavan arasını kontrol et-

mesini isterdim ama içimden bir ses bunu yapmaya pek de hevesli olmayacağını söylüyordu. Dün akşam bu kattaki bütün odaları tek tek kontrol etmesini istediğimde bir saat oflayıp puflamıştı. Gecenin bir yarısı balataları sıyırarak durumu hepten kötüleştirmiştim. Ethan şimdiden bana "deli" diyor, bu hâlimden hamilelik hormonlarını sorumlu tutuyordu.

Tavan arasının girişinden yukarıya gözlerimi kısarak baktım. Çok da karanlık görünmüyordu. O kadar çok pencere vardı ki orada birinin saklanıp üstüme saldırmasına imkân yoktu. Kendim kontrol edebilirdim. Herhangi bir tuhaflık görürsem Ethan'a seslenirdim. Evin duvarları ince olduğundan beni kolayca duyabilirdi.

Merdivenin sağlamlığını test etmek için basamaklardan birine tutunarak ağırlığımı verdim. Sağlam görünüyordu, hem ben de öyle çok kilolu değildim. En alt basamağa önce bir ayağımı, sonra diğerini koydum. Vazgeçmeme fırsat kalmadan basamakları dikkatle çıkmaya başladım. Tavan arasında ne olduğunu görmem lazımdı.

Birkaç saniye içinde merdivenin tepesine ulaştım. Bir an için tereddüt ettikten sonra girişten başımı uzatıp etrafa bakındım. Şeye benziyordu...

Tavan arasına.

Tamamen normal, sıradan bir tavan arasına. Bir köşede üzeri toz kaplı karton koliler vardı, diğer köşede de eskimiş bir plastik yılbaşı ağacı duruyordu. Bakışları insanın içine işleyen yeşil gözlü kadını o hantal ağacı tavan arasından indirip oturma odasına götürmeye çalışırken hayal edince gülecek gibi oldum. Bu düşünce, portrenin gözüme biraz daha az ürkütücü görünmesini sağladı.

Tırmanmaya devam ederek tavan arasına çıktım ve içeride üstüme saldırmayı bekleyen kimse olmadığını görünce rahatladım. Buranın tavanı, ilk katın yüksek tavanlarına ta-

mamen zıt biçimde bir hayli alçaktı. Uzansam dokunabilirdim muhtemelen.

Tavan arasının büyük kısmı kolilerle doluydu. Tozlu kolilerle. Burayı hiç kimsenin boşaltmamış olmasına şaşırıyordum. Acaba polisler Dr. Hale'i ararken bu kolilere bakmışlar mıydı? Kasetlerle dolu gizli odanın aksine burası göz önündeydi.

Küçük alanı dolaşırken burada da gizli oda var mı diye merak ettim. Gerçi burada hiç kitaplık yoktu. Üst üste dizilmiş bir yığın kolinin yanına gidip en üsttekinin tozunu biraz üfledim. Üzerine, Adrienne Hale'in artık tanıdık gelmeye başlayan el yazısıyla, siyah keçeli kalemle "süsler" yazılmıştı.

Koliyi kaldırıp salladım. Sahiden de içinde yılbaşı süsleri şıngırdadı.

Evi satın alırsak buradaki eşyalara ne olacağını merak ettim. Burayı almayı ciddi ciddi düşündüğümden değildi ama bunca şey geride mi kalacaktı? Bizden Dr. Hale'in eşyalarını ayıklamamızı beklerler miydi? Bunu yapacak bir akrabası filan yok muydu?

Belki de yoktu. Ne de olsa geride bıraktığı mobilyaları almaya kimse gelmemişti. Evin satıcısı olarak bir bankanın adı kayıtlıydı; kadın kaybolduktan sonra evi haczettiklerini düşünüyordum.

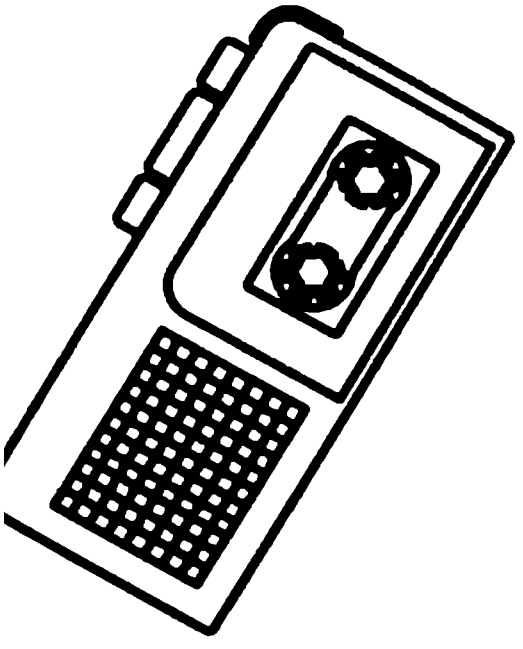
İçinde yılbaşı süslerinin olduğu koliyi yerine koyarken yığının arkasına bir şey tıkıştırıldığını gördüm. Kumaştan yapılma bir şeydi. Oradan çekip aldığımda, ne olduğunu fark edince şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Uyku tulumuydu.

Birinin tavan arasında uyku tulumu bulmanın tedirgin edici bir yanı yoktu. Aksine, tavan aralarında böyle şeyler olurdu zaten. Tedirgin edici olan şuydu ki bu tavan arasındaki her şey tozluydu. Fakat uyku tulumu öyle değildi. Uyku tulumu temizdi. Yeni yıkanmıştı.

Arkaya tıkıştırılmış bir de yastık vardı ve uyku tulumuyla aynı durumdaydı. Kılıfa geçirilmişti, tertemizdi. Tavan arasındaki diğer her şey gibi toz toprak içinde değildi. Buradan tek bir sonuç çıkarabilirdim.

Biri çok yakın zamanda uyku tulumunu kullanmıştı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Yüreğim ağzımda atarken uyku tulumuyla yastığı bulduğum yere geri koydum. Bu tavan arasından bir an evvel inmem gerekiyordu. Çünkü artık burada yalnız olduğumdan emin değildim.

Hızlı adımlarla kapağa doğru yürüdüm. Ellerim o kadar titriyordu ki kayıp paldır küldür aşağı düşmekten korkuyordum. Sakinleşmek için birkaç kez derin nefes aldım. Bu tavan arasında kimse bana saldırmayacaktı. Ethan sesimi duyabilecek kadar yakındayken bunu kimse yapmazdı.

Mucize eseri düşmeden merdivenden inmeyi başardım. Ayaklarım yere değer değmez kapısı kapalı yatak odasına koşup kapıyı yumruklamaya başladım. Derken muhtemelen kilitli olmadığı aklıma geldi ve topuzu çevirip açtım.

"Tricia?"

Ethan masada oturuyordu, elleri dizüstü bilgisayarının klavyesinin üstündeydi. Beni kapıda gördüğüne şaşırmıştı.

"Tavan arasında biri var!" dedim nefes nefese.

Ethan ayağa fırladı. "*Ne*?"

"Ben..." Dilim damağım kurumuştu. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. Ethan masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma doladı. "Şey gördüm..."

Korumacı bir hareketle bedenimi bedenine bastırdı. "Adam mı?"

Başımı salladım. "Uyku tulumu."

"U..." Omuzlarımdaki kolu hafifçe gevşedi. "Uyku tulumu mu?"

"Evet! Hem de temizdi!"

"Ben... anlamıyorum, Tricia."

Artık endişeli görünmemesine sinirlenerek kolunun altından sıyrıldım. "Biri tavan arasında uyuyor!"

Uzamaya başlayan sakalını kaşıdı. Evdeyken normalde her sabah tıraş olurdu. "Tavan arasında bir uyku tulumunun olması orada birinin uyuduğu anlamına gelmez. İnsanlar uyku tulumlarını tavan arasında saklarlar."

"Ama temiz!" Beni anlaması için çaresizce çırpınıyordum. "Bu evdeki her şey tozluyken uyku tulumu tertemiz. Yakın zamanda kullanılmış."

"Belki tozlanmasına engel olan bir şeyin altında kalmıştır?"

Ona ters ters baktım.

"Kusura bakma, Tricia," dedi içini çekerek. "Ama tavan arasında uyku tulumu buldun diye evde yabancı birinin olduğuna ikna olamam. Burada kimseyi görmedik. Burada başka biri olduğuna işaret edecek tek bir iz bile görmedim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Burada başka biri olduğuna işaret edecek zibilyon tane iz gördük! Üst katta yandığını gördüğümüz ve gizemli biçimde sönen ışığı mı dersin, ağzına kadar dolu buzdolabını mı dersin, yerdeki ayak izlerini mi dersin. Alt kattayken şangırtı duydum. Bir de o portrenin yer değiştirmesi var..."

Sustum çünkü Ethan'ın yüzündeki ifadeden söylediğim hiçbir şeyin onu ikna etmeye yetmediğini görebiliyordum.

"İyi," diye söylendim. "Sen bana inanma."

"İnanmıyor değilim..."

"Hıı. İnandığın için mi böyle konuşuyorsun?"

"Ben sadece..." Yeniden bana uzandığında kolunu omuzlarıma dolamasına gönülsüzce izin verdim. "Şu sıralar yoğun stres altındasın. Baksana, burada mahsur kaldık, üstelik telefonlarımız da çekmiyor. Diğer taraftan vücudun yepyeni bir insan yaratmaya çalışıyor. Gergin olduğun için seni suçlayamam. Ayrıca..." Kolumu sıvazlamaya başladığında tüylerimin diken diken olduğunu fark ettim. "Donuyorsun."

Tavan arasında uyku tulumu bulmanın heyecanıyla buraya aslında neden geldiğimi unutmuştum. "Bu ev buz gibi."

Başıyla onayladı. "Biliyorum. Maalesef pek de ısınacakmış gibi görünmüyor. Yalıtımı berbat. Düzelttirmek için epey bir para harcamamız gerekecek."

Harika. Her an dişlerim takırdamaya başlayabilirdi. "Peki ne yapacağız? Montlarımızı mı giyeceğiz?"

"Eh..." Koridorun sonuna doğru baktı. "Ana yatak odasında kıyafet dolu bir giyinme odası var. Orada seni evin içinde mont giymekten kurtaracak kalın bir şeyler vardır illaki."

Takırdayan dişlerimi sıktım. "Ölmüş bir kadının kıyafetlerini *giymeyeceğim*."

"Tamam ama iki seçeneğin var. Ya onun kıyafetlerini giyersin ya da montunu. Ya da soğuktan donarsın, sana kalmış."

Adrienne Hale'in dolabını karıştırıp oradan kıyafet almayı hiç ama hiç istemiyordum. Fakat evin içinde montla oturmak da zerre rahat değildi. Belki aptalca davranıyordum. Dolabın arka taraflarından bir şey alabilirdim. Nadiren giydiği bir şey. Onun gibi bir kadının etiketi hâlâ üzerinde duran birkaç kıyafeti olduğuna bahse girmeye hazırdım.

"İyi," dedim homurdanarak. "Dolaba bakacağım."

Ethan başımın tepesini öptü. "Güzel. Sen giyecek kalın bir şey bulduktan sonra aşağıya inip öğle yemeğimizi yeriz."

"Yine salamlı sandviç olmasın ama. Lütfen."

Dudaklarının bir kenarını kaldırarak gülümsedi. "Hindi söğüş de görmüştüm."

Anlaşılan buradan çıkana kadar etin her türlüsünden gına gelecekti.

Ethan bilgisayarına geri dönerken ben de koridorun sonundaki yatak odasının yolunu tuttum. Kadının dolabından sadece bir *kazak* alacaktım, o kadar. Ayrıca ödünç alıyordum. Buradan gitmeden önce yerine koyacaktım. Tam olarak bulduğum gibi.

Dr. Hale'in giyinme odasına yeniden girdiğimde hatırladığımdan daha fazla kıyafetle dolu olduğunu gördüm. Yalan söylemeyeceğim, benim de çok kıyafetim vardı ama onunkiler *zarif*ti. Hepsi son modaydı. Sadece bu da değil; günlük tek parça giysisi yoktu. Dün gece çekmecelerinden bazılarına bakmıştım ve görünüşe bakılırsa bir tane bile kot pantolonu bulunmuyordu.

Bu odada iki yüz doların altında tek bir kumaş parçasının olmadığına kalıbımı basardım.

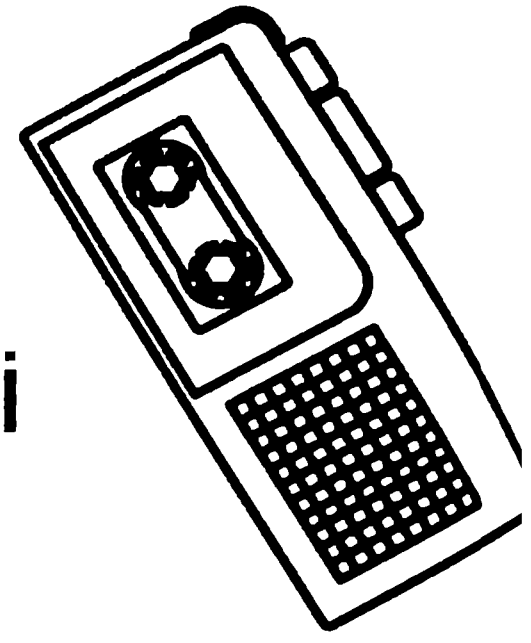
Dolabın arkalarında kalmış bir şey bulma niyetindeydim ama dikkatim yine dün geceden beri salya akıttığım beyaz kaşmir kazağa kaydı. Kaşmire bayılırdım. Gerçi herkes bayılırdı. Hangi değişik kaşmir sevmezdi ki?

Ayrıca kazak bembeyazdı. Bozulmamış kar gibiydi.

Kazağı tutup askısından sıyırdım. Kafamdan geçirdiğimde kumaşın tenimde yarattığı his karşısında neredeyse inleyecektim. Kaşmire bayılıyordum.

Tamam, yapacağımı söylediğim şeyi yapmamıştım. Fakat bunun gibi bir kazağın öylece askıda durması resmen suçtu. Bu bebek giyilmek için *yalvarıyordu*. Giyilmek için *ağlıyordu*.

Hem zaten Adrienne Hale'in buraya geri dönüp kazağı giymek isteyecek hâli yoktu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ADRIENNE

Öncesi

Luke'un mutfağımın tezgâhında sebze doğramasını izliyordum. Ben mutfakta berbat olsam da o harika bir aşçıydı. Hâlâ çoğunlukla dışarıdan söylüyorduk ama burada olduğu akşamlarda benim için yemek yapmayı seviyordu ki burada olduğu akşamlar gitgide sıklaşmaya başlamıştı.

Luke'la dört aydır beraberdik ve bu benim için rekordu. Çıkmaya başladıktan bir ay kadar sonra anksiyetem geceleri kalmasına izin verebileceğim kadar hafiflemişti. Şimdilerde haftada üç dört gece burada kalıyordu.

Elbette temel kurallar vardı. Yatağın kendi tarafında kalmak zorundaydı; gecenin bir yarısı bana sarılamazdı. Ayrıca kendimi biriyle vakit geçirecek havada hissetmiyorsam sorgusuz sualsiz gidecekti. İlk ay sık sık olmuştu bu. Fakat haftalardır ondan gitmesini istememiştim.

Gerçek şu ki onunla aynı yatağı paylaşmak hoşuma gitmeye başlamıştı. Kendi evinde geçirdiği gecelerde, yatağın artık onun tarafı (sol taraf) olan boş yere baktığımda yüreğimde özlem dolu bir sızı duyuyordum.

"Harika kokuyor," dedim.

Luke uzun saplı bir kaşık alıp son yirmi dakikadır ocakta fokurdayan sosu karıştırdı. Yemek yaparken çok seksi görünüyordu, belki de bu konuda son derece yetenekli olduğundandı. "Yeni bir tarif deniyorum. Bayılacaksın."

"Bundan hiç şüphem yok. Yaptığın her şeyi seviyorum."

Seni de seviyorum.

Bu düşünce istemsizce zihnimde belirdi. O iki kelime beklenmedik anlarda baş göstererek beni kızdırıyordu. Bunu ona söyleyemezdim. Öncelikle o bana söylememişti. Hem söyleseydi bile ona karşılık verebileceğimi sanmıyordum. Doğruluğundan emin değildim.

Daha önce hiçbir erkeğe onu sevdiğimi söylememiştim. Yaşım düşünülünce bu tuhaf gelebilir elbette. Erkekler bana beni sevdiklerini söylemişlerdi ama ben hiç karşılık vermemiştim; kadınlara kıyasla erkekler, klişelerin aksine, aşk itirafında bulunmakta istatistiksel olarak daha aceleciydiler. Daha önce bu konuda danışmanlık verdiğim hastalarım olmuştu ve onlara hislerinden emin olmadan başka birine "seni seviyorum" dememelerini tavsiye etmiştim.

Daha önce hiçbir erkeğe onu sevdiğimi söylememiştim çünkü önceki sevgililerimden hiçbirini sevdiğimi hissetmemiştim.

Bunu bir terapistle konuşsam şüphesiz hayatımdaki ilişki eksikliğiyle ilgili çok şey söylerdi. Anne babamla hiç yakın olmamıştım. Babam postacıydı, annem de resepsiyonist olarak çalışırdı. Yüksek öğrenim şöyle dursun, üniversiteye bile gitmemişlerdi. Beni hiçbir zaman anlamamışlardı.

Küçükken doğumda başka bir çocukla karıştırıldığıma inanırdım. Ya da evlat edinildiğime, zira yirmili yaşlarındayken anneme asla hamile kalamayacağını söylemişlerdi, yani ben esasında mucize bebektim. Günün birinde nihayet beni

anlayacak olan öz anne babamla kavuşacağımızın hayalini kurardım.

Ama elbette bunların hepsi çocukça hayallerdi. Ben üniversitedeyken annem yumurtalık kanserine yakalanmıştı. Üniversitenin amacını başından beri anlamamış olan babam, sancılı geçecek kemoterapi sürecinde anneme bakmasına yardım etmem için ısrarla benden okulu bırakmamı istemişti. Kabul etmemiştim ve teşhis konulduktan neredeyse tam bir yıl sonra annem ölmüştü. Hayatının aşkını kaybettikten altı ay sonra da babam kalp krizinden vefat etmişti.

Luke da kayıp yaşamıştı. Bu konuda konuşmaktan hazzetmese de ondan merhum karısı hakkında birkaç ayrıntı koparmıştım. Üniversitede tanışmışlardı. Bir trafik kazası olmuştu. Kadın oracıkta ölmüştü.

Kazayı anlatırken monoton bir tonda konuşmuştu, sanki duygularının önüne set çekermiş gibi. Ona kazadan sonra terapiste gidip gitmediğini sormuştum, gittiğini söylemişti ama sonra konuyu kapatmıştı.

Önceki evliliği hakkında konuşmak istememesi bir bakıma rahatlatıcıydı. Çünkü kendisi bana içini dökerse benden de ailem hakkında aynını yapmamı bekleyebilirdi. Fakat benim öyle bir niyetim yoktu. Ailemin beni hiç önemsemediğini, benim de onları umursamadığımı itiraf etmemeyi tercih ederdim.

"Birkaç dakikalığına ocağa bakabilir misin?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. Birkaç dakika içinde yemeğini mahvetmem işten bile olmazdı. "Neden?"

"Gidip arabamdan birkaç parça kıyafet alacağım. Gecenin bir yarısı dışarı çıkmak istemiyorum."

"Ya."

"Anlarsın işte..." Bana imalı imalı baktı. "Sürekli göçebe gibi yaşamak *zorunda* kalmamak için."

Kalbim hızla çarparken bir adım geri çekildim. Yanıma taşınmak mı istiyordu? Son zamanlarda neredeyse her günü burada geçirse de beraber yaşadığımızı düşünemiyordum bile. Uzun zamandır ondan gitmesini istememiş olabilirdim fakat böyle bir seçeneğimin olduğunu bilmek güzeldi. Kendi alanlarımız vardı. Yanıma taşınırsa sürekli burada olurdu. Evet, burası büyük bir evdi ama birdenbire küçücük gelmeye başlamıştı.

"Sakin ol, Adrienne," dedi hızlıca. "Yanına taşınmak istemiyorum. Sadece bana bir iki çekmece ayırabilirsin belki diyorum. Olmaz mı?"

"Ah." Soluğum yavaşladı. "Evet. Olur tabii. Ben... kusura bakma. Amacım..."

"Önemli değil." Elindeki kaşığı bıraktı ve beni kendine çekip öptü. Vücudumun baştan ayağa karıncalanmasına neden olan uzun öpücüklerinden biriydi. Dört aydır birlikte olmamıza rağmen hâlâ beni bu denli etkileyebiliyordu. "Deli olduğunu biliyorum. En sevdiğim yanlarından biri de bu."

O da yapıyordu. "Seviyorum" kelimesini ortaya atıp duruyordu. *Sosunu seviyorum. Delinin teki olmanı seviyorum.* Beni sevdiğini de söyleyecekti, bakışlarından anlayabiliyordum. An meselesiydi.

O beni öperken kapıdan ses geldi. Zil çalıyordu. Akşamın sekiz buçuğunda.

"Bu da kim şimdi?" diye sordu Luke.

Mutfak tezgâhına bıraktığım telefonumu aldım. Kapıdakinin kim olduğunu görmek için kamera uygulamasını açtım. Açar açmaz elim ayağım kesildi. Gelen EJ'di.

Zil yeniden çaldı.

Luke kapıyı açmaya gidecekken onu kolundan tutup durdurdum. "Açma."

Kaşlarını çattı. "Kim geldi?"

"Hastalarımdan biri. Aldırış etme. Birazdan gider."

Luke'un alnı kırıştı. "Neden hastalarından biri akşamın sekizinde kapını çalıyor?"

"Önemli değil." Yutkundum. "Sınırları zorlama sorunu var. En iyisi aldırış etmemek."

Bu sırada zil yeniden çalınca Luke'un bakışları karardı. "Tabii ki önemli. Gidip ona uygunsuz davrandığını, seni rahat bırakmasını söyleyeceğim."

"Olmaz. *Olmaz.*" Luke mutfaktan çıkamadan koluna yapıştım, diğer elimde de telefonu tutuyordum. Tırnaklarımı tenine batırdım. "Güven bana. Aldırış etmezsek gider. Söz veriyorum."

Rahatlayana kadar kolunu bırakmadım. Ofladı. "İyi. Psikiyatrist olan sensin. En iyisini sen bilirsin."

Zil bir daha çalmadı ama EJ'in gittiğini düşünecek kadar aptal değildim. Luke akşam yemeğimizle ilgilenirken telefonuma baktım. Birkaç saniye sonra ekranda bir mesaj belirdi:

Evde olduğunu biliyorum.

Luke'a göz attıktan sonra cevap yazdım:

Meşgulüm.

Erkek arkadaşınla mı meşgulsün?

Elbette Luke'u biliyordu. Hiçbir ilişkimi ondan saklayamazdım. Gerçi normalde, geç vakitlerde geldiğinde, Luke'un burada olmadığı geceleri seçerdi.

Seninle seansa ihtiyacım var, Dr. Hale.

Şu anda meşgulüm.
Yarın öğleden sonra görüşebiliriz.

Hayır. Sabah.

Alt dudağımı ısırdım. Hep böyle yapıyordu. Bana neler yaptırabileceğini görmek için sınırları zorluyordu. Sırf onunla sabah görüşmeyi reddettim diye o videoyu basına verir miydi? Sanmıyordum. Ama emin olamazdım. O kadar fevri biriydi ki bir anlık öfkeyle her şeyi yapabilirdi. Bu yüzden oyunu kuralına göre oynamalıydım.

Ne derse yapıyordum. Ona haftada bir seans vereceğime söz vermiştim fakat haftada ikiye, sonra da üçe çıkmıştı. Öyle verimli seanslar da değillerdi. Çoğunlukla beni iğrenç detaylarıyla anlattığı cinsel istismarlarını dinlemeye zorlardı. En kötüsü de hep ona katılmak isteyebileceğimi ima etmesiydi. Ama beni buna zorlamamıştı.

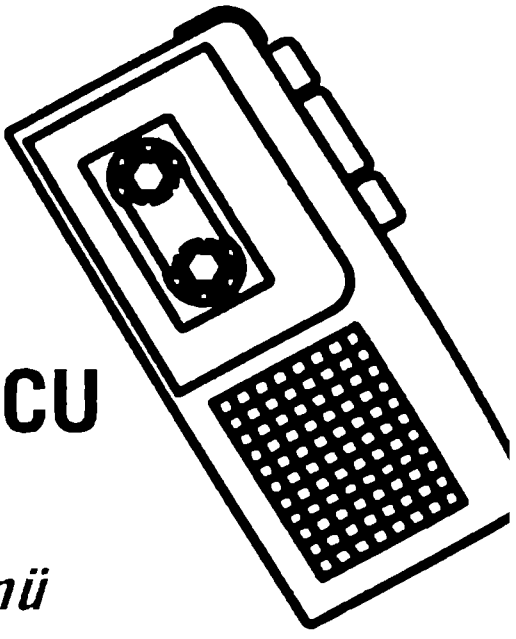
Henüz.

Peki.

Yazdım.

Yarın sabah saat onda. Lütfen dakik ol.

Her zaman öyleyimdir.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Kaset Kaydının Dökümü

Bu, narsistik kişilik bozukluğundan mustarip 29 yaşındaki EJ'le 179. seans.

"Bu acil görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler, doktor."

"Başka seçeneğim yoktu, değil mi?"

"Öyle deme. Seanslarımızı sen de benim kadar seviyorsun."

"Bugün sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şimdi, olay şu. Dün koşuya çıktım. Daha aktif olmamı sen tavsiye etmiştin. Ben de tavsiyene uymaya çalışıyordum."

"Harika."

"Evet ama koşarken dizimi burktum."

"Kötü olmuş."

"Çok acıyor. Acıyı on üzerinden puanlayacak olsam on iki derim."

"Yürürken aksamıyordun."

"Öyle bir acı değil. İnan bana, çok acıyor. Ama acıyı ta derinlerimde hissediyorum."

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Diyorum ki belki sen bana yardımcı olabilirsin. Bilhassa da bu durumda olmam senin suçunken. Sonuçta bana koşuya çıkmamı söyleyen sendin."

"Maalesef diz acısı hakkında pek bilgim yok. Aile hekimine mi görünsen?"

"Aile hekimim yok ki."

"O zaman acile git."

"O kadar da ciddi olduğunu sanmıyorum. Sadece acıyı kesecek bir şeye ihtiyacım var. Sen bana oksikodon yazarsın diye umuyordum."

"Oksi..."

"Otuz tablet işimi görür. Şu on miligramlık tabletlerden bahsediyorum."

"Diz sorunun varsa o konunun uzmanı bir doktora görünmelisin. Ben psikiyatristim. Diz ağrılarıyla ilgilenmek için eğitim almadım."

"Tıp okudun ama, değil mi?"

"Evet ama bu çok uzun zaman önceydi."

"Olsun. Dizim iyi. Acısının geçmesi için biraz oksikodona ihtiyacım var, o kadar. Dediğim gibi, otuz tablet yeterli olur."

"Sana kafama göre uyuşturucu ilaç yazamam. Bu tür ilaçlar denetime tabidir."

"Yeme beni, doktor. Oksikodondan çok daha güçlü ilaçlar yazıyorsun bir kere."

"Onlar psikiyatrik ilaçlar. Uyuşturucu ilaç değil. Sana otuz tablet oksikodon yazamam. Başım derde girebilir."

"Birinin arabasının lastiklerini keserken çekilmiş videonun yayılmasından daha mı çok, yoksa daha mı az derde girer?"

"Ben..."

"Dediğim gibi, otuz tablet yeterli olur. Onları satacak filan değilim. Sadece dizimdeki acıdan kurtulmak istiyorum. Merhamet et bana, doktor."

"Her biri beş miligramdan yirmi tablet vereceğim."

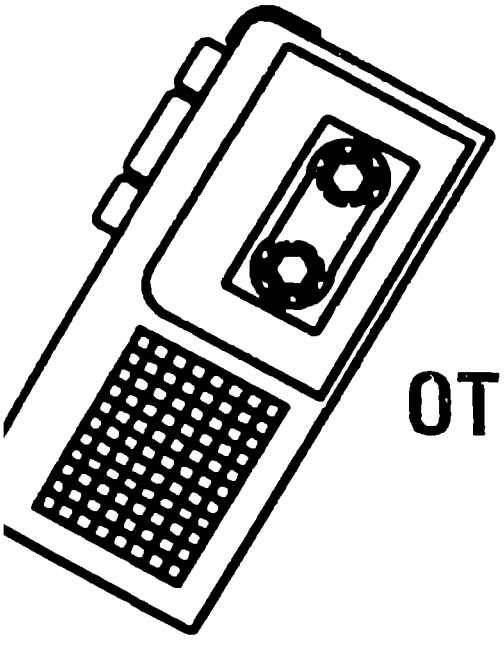
"Pazarlık yaptığımızdan haberim yoktu."

"Lisansımı kaybedebilirim."

"Otuz tablet. Kendini iyi hissetmeni sağlayacaksa beş miligramlık olsun."

"İyi. Ama bu ilk ve son olacak."

"Tamam. Elbette, doktor. Bir daha senden oksikodon istemeyeceğim. Tabii dizimi incitmediğim sürece."

OTUZUNCU BÖLÜM

TRICIA

Günümüz

Ethan bize öğle yemeği hazırlıyordu. Son iki yemeği o yaptığı için bu seferkini ben yapmak istediysem de onu bir türlü ikna edememiştim. "Sen hamilesin. Benim sana bakmam lazım."

Ona bebeği söylemeyi bu kadar uzattığım için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyordu.

Hindi söğüş paketini buzdolabından çıkardı. Fakat dilimleri ekmeğin üzerine yerleştirmek yerine bir tabağa koydu, tabağı da mikrodalga fırına attı ve otuz saniye ısıttı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hamile kadınların çiğ et yemesi yasakmış," diye açıkladı. "Önce etin ısıtılması gerekirmiş. Bakterilerin ölmesi için."

"Gerçekten mi?"

Ciddiyetle başını sallayarak onayladı. "Çok dikkat edilmesi gerektiğini okudum. Yoksa hastalanabilirmişsin."

"Ya..." Daha önce yediğim salamlı sandviç geldi aklıma. Hafta başında da biftekli sandviç yemiş olabilirdim. Tanrım, daha dikkatli olmam gerekiyordu. Bu hamilelik işi amma alengirliydi. "İyi ki bakmışsın. Peki ama nasıl baktın? İnternetimiz yok ki."

Bir anlığına tereddüt etti. "Bugün okumadım tabii ki. Daha önce okumuştum. Bayağı önce. Birden aklıma geliverdi."

"Ah."

Kocamın yıllar önce neden hamile kadınların yapması ve yapmaması gereken şeyler hakkında yazılar okuduğunu bilmiyordum. Ama sormayacaktım. Belki de bir makalede denk gelmişti ve okudukları aklında kalmıştı. Bazen bana öyle olurdu. Ay'ın yüzeyinde deprem olduğunu bu şekilde öğrenmiştim mesela. Bunlara Ay depremi deniyordu.

Luke hindi dilimlerini mikrodalga fırından çıkarırken dalgın bir edayla, "Acaba bebek kız mı, erkek mi?" dedi.

"İçimden bir ses kız diyor."

"Neye dayanarak?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Bilmem. İçimde öyle bir his var işte."

Hoşgörüyle gülümsedi. Ethan iyi adamdı ama spiritüalizme karşıydı. Bilime ve somut gerçeklere inanırdı, çocuğumuzun cinsiyeti hakkında içimdeki *hisse* dayanarak fikir beyan etmeme gözlerini devirecek türde biriydi.

"Kızsa," dedim, "ona annenin adını veririz. Erkekse de babanın adını koyarız."

Sanki Ethan'ın yüzüne perde indi. Sandviçlerden birine sıktığı mayonezi dağıtmaya bile zahmet etmedi. "Anne babamla pek yakın değildik."

Sesine yayılan sertliği duyunca kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Değildik işte."

"Kavga mı ederdiniz?"

Bıçaklıktan bir bıçak alıp sandviçleri ortadan kesti. "Zaman zaman. Ne bileyim işte."

"Neden kavga ederdiniz?"

"Hatırlamıyorum."

"*Bir şeyler* hatırlıyorsundur illaki..."

Ethan bıçağı tezgâha öyle sert vurdu ki yerimden sıçradım. "Hatırlamıyorum dedim, Tricia."

Gerisin geri tezgâhtan uzaklaştım. "Özür dilerim. Seni sinirlendirmek istemedim."

Bana bakarken kristal berraklığındaki mavi gözleri âdeta ateş saçıyordu. "Neden her konuda bu kadar *meraklısın*? Neden herkesin her şeyini bilmek istiyorsun?"

"Ben sadece..." Gerginlikle ellerimi ovuşturdum. "Herkesin her şeyini bilmek istemiyorum. Sadece *seninle* ilgili şeyleri bilmek istiyorum. Çünkü sen benim kocamsın ve seni seviyorum."

Bunu kavraması neden bu kadar zordu anlamıyordum. Kendisi benim bütün akrabalarımla, hatta düğünümüze gelen doksan dokuz yaşındaki büyük teyzem Bertha'yla bile tanışmıştı. Bense onun *hiçbir* akrabasıyla tanışmamıştım. Biriyle bile.

Nasıl bir aileden geldiğini merak etmem çok mu yanlıştı? Nihayetinde çocuğumun babası olacaktı.

"Ailem hakkında konuşmak istemiyorum." Sesi şimdi daha sakin olsa da hâlâ katiydi. "Bana... bana kötü anılarımı hatırlatıyor, tamam mı? Ben artık yeni anılar biriktirmek istiyorum... seninle birlikte. Geçmişe sünger çekmek istiyorum."

"Tamam," dedim. "Anlıyorum."

Ethan sandviçlerimizin olduğu tabakları mutfak masasına götürdü. Peşinden gittiysem de az önceki çıkışı yüzünden hâlâ temkinliydim. Sandviçlerimizi yerken normalde yaptığımız gibi sohbet etmedik, bu sefer sessizdik. Belli ki Ethan benimle konuşamayacağı konular olduğunu düşünüyordu. Ama yanılıyordu. Bana her şeyi anlatabileceğini görmesini istiyordum. *Her şeyi.*

Gerçi şu anda, yakın zamanda kurtulamayacağımız ıssız bir evde mahsur kalmışken anlatmasa da olurdu.

Birden, "Buradan nasıl çıkacağız," deyiverdim.

"Güzel soru." Büyük pencereden dışarı baktı. Kar hâlâ beyaz çarşaf gibiydi. "Judy şimdiye kadar bizim için birilerini gönderir sanıyordum."

"Ya burada olduğumuzun farkında değilse?" Hindili sandviçimden bir lokma ısırıp çiğnedim. Mikrodalga hindiyi kurutmuştu, mayonez de tadını iyice bozuyordu. "Belki de mesaj atıp gelemeyeceğini söylemiş, bizim de aynısını yapacağımızı sanmıştır?"

Ethan elini altın sarısı saçlarının arasından geçirdi. "Yani, olabilir. Ama en geç pazartesi günü yokluğumuzu fark ederler. Senin ailen, benim iş arkadaşlarım... Ortalıkta olmadığımızı anlayacaklardır."

"Pazartesi mi!" diye cırladım. "Burada bir gece daha mı kalacağız yani?"

"Bu kadar dert edilecek bir şey mi bu?"

Dün gece hepi topu üç saat uyumuş, onda da yarım saatte bir uyanmıştım. Yani burada bir gece daha geçirmeyi dört gözle beklediğim söylenemezdi.

Derken Ethan sonraki sözleriyle moralimi daha da bozdu: "Ne de olsa yakında burada yaşamaya başlayacağız."

Boştaki elimi ağzıma götürerek öksürdüm. "Konusu açılmışken..."

Kaşları kalktı. "Ne?"

Ona nasıl söyleyebilirdim? Onu hayallerinin evinden nasıl mahrum edebilirdim? Ama burada *yaşayamazdım* ki, yaşayabilir miydim? Sonunda uykumda öldürülene kadar her gece kâbus görürdüm; beyaz kaşmir bir kazak beni boğarak öldürürdü.

"Bakabileceğimiz daha bir sürü ev var," dedim. "Hemen buna atlayarak daha iyisinden olmak istemiyorum."

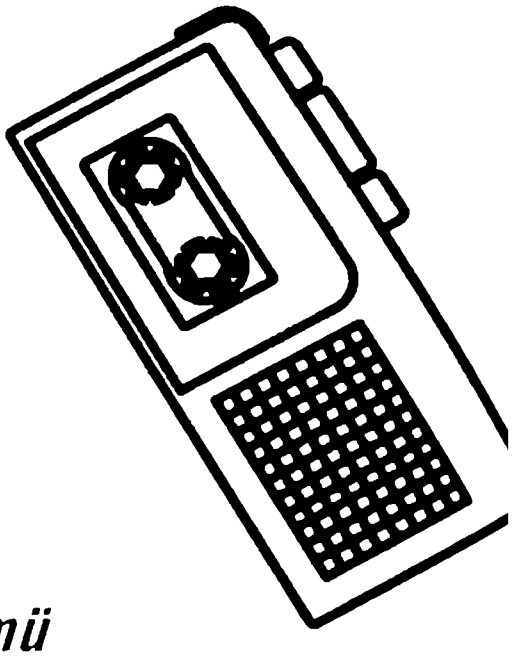
"Daha iyisi mi? Tricia, aylardır ev arıyoruz. Bundan daha iyisi filan *yok*. Hepsi birbirinden berbat."

Tamamen haksız sayılmazdı. Burası şimdiye kadar gördüğümüz en iyi evdi ve fiyatı da hayli uygundu. Ama burada yaşayamazdım. Yaşayamazdım işte.

"Düşüneceğim," diye mırıldandım.

"Bence burası mükemmel ötesi." İnci gibi dizilmiş beyaz dişlerini göstererek sırıttı. Yıllarca diş teli kullanmış olmalıydı. Ama bunu ona soramazdım çünkü bu geçmişini sormak olurdu ve belli ki buna iznim yoktu. "Burada yaşlandığımızı, çocuklarımızı burada büyüttüğümüzü hayal edebiliyorum. Sen edemiyor musun?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Edebiliyorum."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kaset Kaydının Dökümü

Bu, son derece travmatik bir olaydan sağ kurtulduktan sonra TSSB yaşayan fakat büyük oranda iyileşmiş olan yirmi yedi yaşındaki kadın hastam PL'le 183. seans.

"Dr. Hale, umarım uygunsuz değildir ama size küçük bir hediye getirdim. Şey, aslında büyük bir hediye."

"Ah. Yapma."

"Annemin fikriydi. İnsanın alarak değil, ancak vererek mutlu olabileceğini söyler her zaman."

"Ah. Evet."

"Kitabınızın arkasındaki resmi kullanarak bir ressama sipariş verdi. Umarım çok büyük değildir! Şömine rafınızın üstünde harika duracağını düşündü."

"Şey. Hayır, çok... hoş."

"Beğendiğinize emin misiniz? Asmak zorunda değilsiniz. İsterseniz bodrumunuza kaldırabilirsiniz."

"Hayır, beğendim. Asacağım."

"Sizin için bir şey yapmak istedik. Sizinle görüşmeye başladığımda berbat hâldeydim. Uyuyamıyordum. Doğru düşünemiyordum. Bana çok yardımcı oldunuz."

"Yaşadığın şey son derece travmatikti. En yakınındaki insanlardan üçünün öldürülmesine şahit oldun. Bu olayı atlatman ne kadar güçlü olduğunu gösterir."

"Artık güçlü hissediyorum ama hep öyle değildim. Sayenizde oldu, teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Ayrıca yeni kitabınızda bana yer verdiğiniz için de çok mutlu oldum. Gurur duydum. Umarım benim hikâyem başkalarına ilham olur."

"Evet..."

"Bunca zaman sonra nihayet atlattım. Biriyle çıkmaya başladım. Rahat uyuyorum. Ben hayatımı yaşamaya devam ederken diğerleri edemediği için hâlâ biraz vicdan azabı duyuyorum. Bu normal mi? Bu his bir gün geçecek mi?"

"Hımm."

"Dr. Hale?"

"Ah. Şey, evet. Sanırım... Evet, iyi fikir. Hı hı. Eee... rahat uyuyabiliyorsun o zaman?"

"Dr. Hale?"

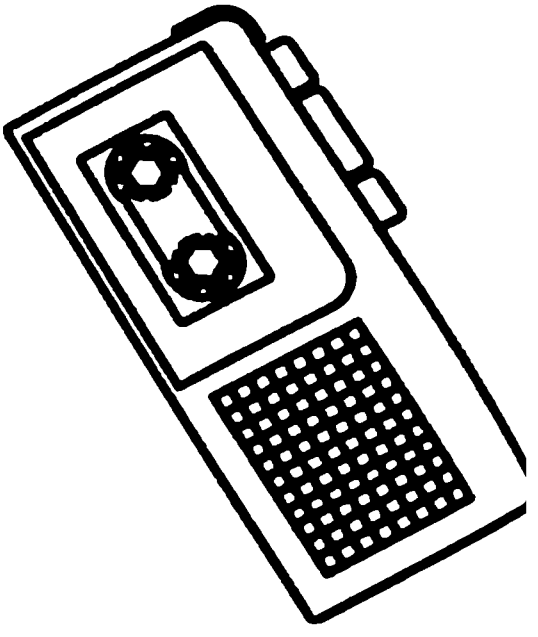
"Efendim?"

"Bunu benim sormamın kulağa tuhaf geleceğini biliyorum ama iyi misiniz?"

"Ben mi? Evet, iyiyim."

"Biraz... Kusura bakmayın ama biraz solgun görünüyorsunuz. Ayrıca az önce dalıp gittiniz. Normalde hiç böyle yapmazsınız. Söylediğim her şeyi can kulağıyla dinlersiniz."

"İyiyim. Gerçekten. Sadece biraz... İyiyim. İnan bana. Portreye de bayıldım. Hatta sen gider gitmez şömine rafımın üstüne asacağım."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

ADRIENNE

Öncesi

Luke'un kollarında yatarken EJ'e yazdığım reçeteyi aklımdan çıkaramıyordum.

Akşamı Luke'la geçirmek kafamı dağıtır diye düşünmüştüm. Bir süreliğine dağıtmıştı da. Luke beni güldürmekte çok iyiydi, moralim bozukken bile. Ama bu gece işe yaramayacaktı. EJ benden başka ilaç istemeyeceğini söylemişti ama yalandı. Sağ gözünün altındaki seğirmeyi görmeden bile bunu anlamıştım.

Daha fazlasını istemeye devam edecekti. Beni daha da zorlayacaktı.

Onu durdurmak zorundaydım.

Luke omuzlarımı sıkarak beni sıcak bedenine daha da bastırdı. EJ'e dair düşünceleri aklımdan atıp Luke'un yanında yatmanın keyfini çıkarmaya çalıştım. Birkaç gün önce çekmecelerimden birini onun için boşaltmıştım ve Luke çekmeceye kendi giysilerini yerleştirirken benimle yaşamasının çok fena bir şey olmayacağını düşünmüştüm. Aksine sürekli, her daim yanımda olması güzel olurdu.

Şimdi değil. Ama belki günün birinde.

"Portren harika olmuş," dedi. "Tıpatıp sana benziyor."

Şömine rafının üstüne astığım neredeyse gülünç derecede büyük portreyi gördüğünde Luke'un yüzünde beliren şaşkın ifade çok komikti. Portreyi oraya asarken biraz da onu güldürmeyi planlıyordum. Ama asıl hastam için asmıştım. Onun başına gelen travmatik olay son kitabımın özüydü. Hastam benimle birlikte hayli yol katetmişti ve yakın zamanda seanslarımızı sonlandıracağımızı düşünüyordum.

"Sence fazla büyük değil mi?" diye sordum.

"Hiç de bile!" Bana yine sıkıca sarıldı. "Olağanüstü. Tıpkı senin gibi."

"Beğenmene sevindim."

"Çok sevdim." Bana sarılmayı sürdürürken dudaklarını alnıma bastırdı. "Ayrıca seni de... seviyorum."

İşte, haftalardır söylemekten kaçındığımız o iki kelime. Tam da tahmin ettiğim gibi, sonunda daha fazla dayanamayıp söylemişti. Bu kelimeleri daha önce defalarca kez duymuştum fakat bu sefer hiç beklenmedik, hiç yakışık almayan ve hiç benlik olmayan bir şey yaptım.

Ağlamaya başladım.

Luke tepkime şaşırdı. Beni bıraktı ve çift kişilik yatağımda doğrulup oturdu. "Hişşş," dedi. "Hişşş. Ağlama."

"Ağlamıyorum," dedim manasızca, gözlerimden akan yaşları silerken. "İyiyim."

"Bunu seni..." Elimi tuttu. "Bak, Adrienne. Bunu seni üzmek için söylemedim. Karşılık vermeni de beklemiyorum. O an öyle hissettim ve söyledim. Söylediğim için pişman değilim ama bu itirafım hiçbir şeyi değiştirmez. Sadece... bilmeni istedim. Karşılık vermemene üzülmem. Gerçekten bak."

Luke çok iyiydi. Çok tatlıydı. Keşke onunla mutlu olabilseydim. Keşke hayatım bu kadar karmaşık olmasaydı.

"O... o yüzden ağlamıyorum." Elimin tersiyle burnumu silerken yanımda peçete olmasını diledim. Derken Luke sihirli bir biçimde peçete çıkarıp uzatıverdi, ben de memnuniyetle aldım. "Mesele başka. Bir sorunum var. Ama seninle ilgili değil."

"Yakınlık meselesi mi?"

Ona şaşkınlıkla baktım. "*Hayır.* Öyle bir sorun değil."

Çenesini ovuşturdu. Sakalsız hâlini daha çok sevdiğimi bildiğinden artık her sabah tıraş oluyordu fakat şu anda neredeyse yatma vaktiydi ve sakalları hafiften çıkmaya başlamıştı. "Tamam, affedersin. Ben sadece... ne tür bir sorun bu?"

"Biri... Biri bana şantaj yapıyor. Bir hastam."

Luke'un ağzı bir karış açıldı. Şömine rafının üstündeki dev portreye şaşırdığından daha şaşkın görünüyordu. "*Şantaj* mı?"

Başımla onayladım.

"Tanrım." Başını salladı. "Gece yarıları kapına dayanan, sürekli sana mesaj atıp duran adam mı?"

Yine başımla onayladım.

Titreyen elini kısa saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım," dedi yeniden. "İnanamıyorum... Sana neyle şantaj yapıyor?"

"Elinde bir videom var. Kariyerimi mahvedebilecek bir video."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Video mu?"

"Cinsel içerikli değil," dedim hayal gücü devreye girmeden önce. "Ama gurur duymadığım bir şey."

"Gerçekten o kadar kötü mü?"

Yutkundum. "Evet. Kötü. İşte o videoyu bana karşı koz olarak kullanıyor. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama..."

"Ama ne?"

"Eh..." Avuçlarım terlemişti. Yanımda duran örtüye sildim. "Lisedeyken bilgisayar hackleme konusunda çok iyi olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Luke bana gözlerini kısarak bakarken bir müddet sessiz kaldı. "Evet..."

"Acaba diyorum, benim için o videoyu bulup... silsen, olmaz mı?"

Benden uzaklaşırken bakışları hâlâ temkinliydi. "Yapamam."

"Neden? Nasıl yapılacağını bildiğini söylemiştin."

"O kadar basit değil. Öyle canımın istediği gibi elin adamının şahsi bilgisayarını hackleyip içinden video silemem. Evinde olsaydım belki ama..."

"Ya ben seni evine sokarsam?"

İçini çekti. "Adrienne, o videoda ne var?"

"Kötü bir şey, tamam mı?" Gözlerim yeniden yaşardı. "Bana güvenip yardım etsen olmaz mı? Sana *ihtiyacım* var, Luke. Bu meselede bana yardım edebilecek tek kişi sensin."

Oturduğu yerde öne doğru eğilip şakaklarını ovuşturdu. Ondan yapmasını istediğim şey hiç hoşuna gitmese de kabul edeceğine şüphem yoktu. Şimdiye kadar hiçbir isteğimi geri çevirmemişti. Ona âşık olmaya başlamış olabilirdim ama o çoktan bana körkütük tutulmuştu.

"Tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" dedi sonunda.

Daha dik oturdum. "Sana onun evinin anahtarını vereceğim. Sen de eve girip bilgisayarından videoyu sileceksin."

"Peki anahtarı nasıl alacaksın?"

"Sen orasını bana bırak."

"Bak..." Gözlerime baktı. "Hadi diyelim videoyu telefonundan sildik, ben de bir şekilde evine girip bilgisayarından temizledim, yine de başka bir yerde bir kopyasını saklamış olabilir."

"Sanmıyorum." EJ'i tanıyordum, böyle bir şeyi akıl edecek kadar titiz değildi.

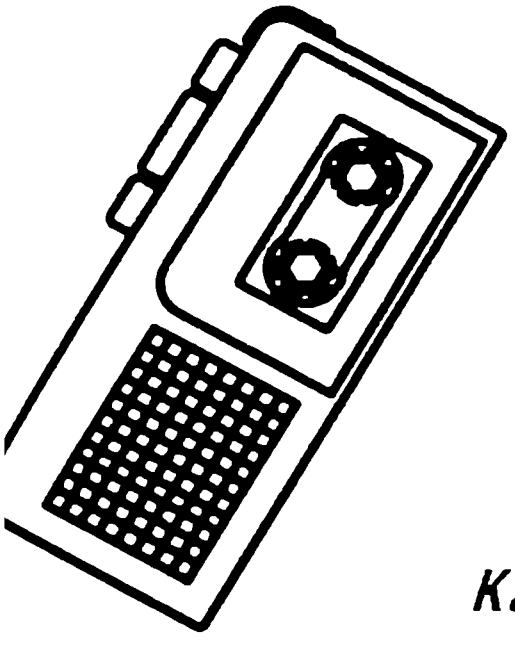
Luke kendini yeniden yatağa bıraktı. "Bilemiyorum, Adrienne. Başımız büyük derde girebilir..."

"Lütfen bana yardım et, Luke." Eline uzanıp parmaklarımı avucuna sardım. Onun eli benimkinden çok daha büyük ve sıcaktı. "Bana yardım edebilecek tek kişi sensin. Sana ihtiyacım var. Seni... Seni seviyorum."

Bu ucuz bir numaraydı. O bana beni sevdiğini söylemişti, ben de şimdi sırf ondan bir şey istediğim için söylüyordum. Onu seviyordum, gerçekten seviyordum ama itirafımın zamanlaması ziyadesiyle şüpheliydi.

İnanılmazdı ama edepsiz taktiğim işe yaradı. Luke'un yüzü yumuşadı ve gözlerindeki ihtiyatlı bakış kayboldu. Elimi sıktı.

"Tamam," dedi. "Yapacağım."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kaset Kaydının Dökümü

Bu, narsistik kişilik bozukluğundan mustarip 29 yaşındaki EJ'le 181. seans.

"Bugün seni beklettiğim için çok özür dilerim."

"Önemli değil, doktor. Sehpaya bir şişe Cheval Blanc bıraktığın için minnettarım. Onun en sevdiğim şarap olduğunu biliyorsun, değil mi? Dünyanın en iyi doktor bekleme odası."

"Seveceğini biliyordum."

"Ne diyebilirim ki? İyi şarap severim. Hangi yılın mahsulü?"

"1948."

"Vay canına. Masraftan kaçınmıyorsun."

"Burada olmak için iyi para ödüyorsun. Eh, *sen* artık ödemiyorsun gerçi. Ama başkaları ödüyor."

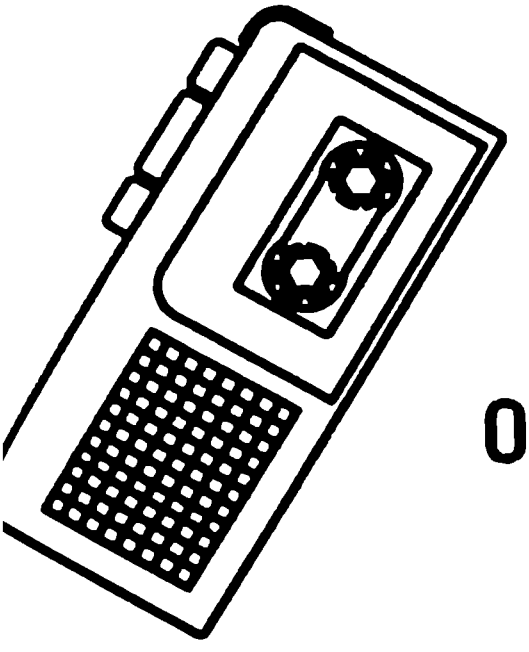
"Evet. Ne kötü..."

"Efendim?"

"Affedersin. Ben... Her nedense kendimi sersemlemiş gibi hissediyorum. Sanki bütün oda dönüyormuş gibi."

"Kaç kadeh şarap içtin?"

"Bilmem. Doğrudan şişeden içtim."
"Hepsini mi?"
"Evet..."
"Güzel."
"Ne?"
"Hiç. Yok bir şey. İyi misin?"
"Şey... Doktor, ben galiba..."
"İyi misin?"
"..."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ADRIENNE

Öncesi

EJ bayılmıştı.

Çok hızlı olmuştu. Öyle ki ezip Cheval Blanc'a karıştırdığım Ativan'dan çok fazla aldığından korktum. Şişeye tam olarak ne kadar koyacağımı bilememiştim çünkü ne kadar içeceğini bilmiyordum, bu yüzden tek kadehin bile onu bayıltmasına yetecek kadar koymuştum. Fakat EJ bütün şişeyi içmişti.

Masamdan kalkıp ona baktım. Neredeyse fazla yakışıklı çehresi gevşemiş, ağzının kenarından salyası akmıştı, güneşte rengi açılmış saçları jöleden kaskatıydı. Masamın çekmecesinde makas vardı, bir an için neredeyse bastırılamaz bir arzuyla o makası alıp göğsüne saplayasım geldi. Bu, bitmek bilmez şantajlarına ebediyen son verirdi.

Tabii bir yandan da son derece aptalca olurdu. Polislerin, seans için buraya geldiğini ve hiç gitmediğini öğreneceklerinden şüphem yoktu. Kurbanın başına gelenleri sonuna kadar hak etmiş olması, dünyanın onsuz çok daha iyi bir yer olacak olması önemli değildi.

Fakat bunu yapmak yerine telefonumu alıp bir mesaj gönderdim:

Aşağıya gel.

Masamın etrafından dolaştım. EJ'in cebinden telefonunun ucu görünüyordu. Usulca çekip aldım, gerçi o kadar derin uyuyordu ki istesem bile onu uyandıramazdım. Modeli benimkinden yeni olan bir iPhone'u vardı. Sağ elini alıp başparmağını ana ekran tuşuna bastırdım. Parmak izini okumasıyla ekran kilidi ânında açıldı. Elini bıraktığımda kolu gevşekçe kanepeye düştü.

Galerisine girdim. Çok fazla fotoğrafı yoktu. İçimden bir ses EJ'in biraz yalnız biri olduğunu söylüyordu; arkadaşlarından hemen hemen hiç bahsetmezdi. Birkaç tane aynanın önünde üstsüz poz verdiği, birkaç tane de pazularını sıktığı fotoğrafı vardı. Birkaçında da çırılçıplaktı. Onları hızlıca geçtim.

Çıplak fotoğraflardan sonra birkaç tane de benim fotoğrafım vardı. İznim olmadan çekilmiş fotoğraflardı bunlar. Birinde evimden çıkıyordum. Diğerinde arabama biniyordum. Biri de yatak odamın penceresine benzeyen bir yerin bulanık fotoğrafıydı. Tanrı'ya şükürler olsun ki perdeler çekili olduğundan pek bir şey görünmüyordu.

Hele şu aptal videodan bir kurtulayım, bu herif bir daha evime adım atamayacaktı. Gerekirse uzaklaştırma kararı aldırırdım.

Sonunda aradığımı buldum. Otoparkta çekilen video. Son kez izlerken midem ekşidi. Düşündüğüm kadar kötü olmadığını umuyordum ama kötüydü. Hayli şüpheli bir tavırla önce kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafa bakınıyor, ardından lastiği kesiyordum. Yüzümdeki ifade âdeta şeytaniydi.

Çalışma odamın kapısı çalınınca yerimden sıçradım. Kapıyı usulca açtığımda Luke kaşlarının ortasında derin bir çizgiyle karşımda duruyordu.

"Tamamdır," dedi. "Geldim."

Telefonu ona uzattım. "Video bu. Telefondan bütün izlerini silmeni istiyorum."

Gözlerindeki onaylamaz bakışa engel olamasa da telefonu elimden aldı. İşaret parmağıyla ekrana tıklayacakken kolunu tutup, "Sakın videoyu izleme," dedim.

"İzlemeyecektim zaten."

Dudaklarımı büzdüm. "Oynat tuşuna basacak gibiydin."

Ofladı. "Ekrana dokunmama izin vermezsen videoyu telefondan silemem, Adrienne."

Peki. Saygılı biçimde bir adım geri çekilip telefonla işini görmesine izin verdim. O uğraşırken ben de EJ'in hâlâ kanepemde yattığı çalışma odama geri döndüm. Kaşlarımı çatarak göğsü alçalıp yükseliyor mu diye baktım. Çok ama çok hareketsizdi.

Tanrım, onu öldürmemiştim, değil mi?

Son derece yavaşça parmaklarımı sol bileğine, radyal arterinin hemen üzerine koydum. Nefesimi tutarak nabzını bulmaya çalıştım.

Ama hiçbir şey bulamadım. *Olamaz.*

Ben paniklemeye başlayamadan EJ titredi ve kanepede kıpırdanarak kolunu elimden çekti. Çok şükür yaşıyordu. Fakat hiç şüphesiz eve gitmesine yardım etmek zorunda kalacaktım.

Elimi yavaşça cebine sokup anahtarlığını çıkardım. Anahtarlıkta Porsche'sinin anahtarının yanı sıra birkaç anahtar daha vardı. Hangisinin evinin kapısını açtığını bilmiyordum ama o kadar çok seçenek yoktu. Luke eve gittiğinde bulurdu.

Çalışma odasından çıktığımda Luke kolları iki yanında, EJ'in telefonu sağ elinde öylece duruyordu. "Oldu," dedi.

"Videoyu izlemedin değil mi?"

"İzlemedim."

"Yemin et."

"Yemin ederim."

O bana telefonu verirken ben de anahtarlığı avucuna bıraktım. Anahtarları görünce içini çekti. "Adrienne," dedi usulca. "Bunu yapmayı gerçekten hiç istemiyorum."

Yine başlıyorduk. Buraya geldiğine göre itiraz etmekten vazgeçtiğini sanmıştım. "O kadar büyütülecek bir şey değil."

"*Tam da* büyütülecek bir şey." Gözlüğünün ardındaki gözleri iri iri bakıyordu. "Adamı ilaçla bayılttık, şimdi de evine girip bilgisayarını hackleyeceğiz. Gerçekten de büyütülecek bir şey."

Stanley Milgram adında, Yale Üniversitesi'nden bir psikoloğun yürüttüğü ünlü bir deney vardı; daha doğrusu *rezil* mi demeliydim? Deneyde, otorite sahibi biri tarafından talimat verildiğinde deneklerin korkunç eylemler gerçekleştirmeye ne derece istekli oldukları ölçülüyordu. Denekler sorulan soruya verdiği her yanlış cevapta başka bir deneğe, yani "öğrenciye" elektrik şoku uygulayan "öğretmenler" oldukları bir deneyde yer aldıklarına inanıyorlardı.

Esasında "öğrenci" bir aktördü. Elektrik şokları da gerçekte uygulanmıyordu.

Deney sırasında öğrenci merhamet diliyordu. Deneyi durdurmaları için yalvarıyordu. Kalp rahatsızlığı olduğundan şikâyet ediyordu. Fakat deney gözlemcisi, deneğe, şiddeti gittikçe artan elektrik şoklarını uygulamaya devam etmesini söylüyordu. Deney ilerledikçe denekler giderek daha fazla huzursuzlanmaya başlıyordu ama asıl şaşırtıcı kısmı şuydu:

Deneklerin her biri en az 300 volt elektrik uygulamıştı. Dahası, yarısından fazlası 450 volta kadar çıkmıştı ki bu volt gerçek olsa ölümcül sonuçlara yol açabilirdi.

Bu deneyin amacı soykırım psikolojisini açıklamaktı. Nazilerin sırf öyle yapmaları istendiği için korkunç şeyler yaptıklarını. Fakat benim yorumum bundan farklıydı.

Ben, yeterince zorlarsanız her insanın korkunç şeyler yapabileceğine inanıyordum.

Luke da yapabilirdi.

"Lütfen benim için yap bunu, Luke." Gözlerime dolan yaşların gerçek mi, yoksa sahte mi olduğundan emin değildim. "Bana yardım edebilecek tek kişi sensin. EJ korkunç biri. Videoyu bilgisayarından silemezsem beni mahvedecek."

Luke başını salladı. "O videoda her ne varsa... Belki altından kalkarsın."

"*Kalkamam.*"

"Benden istediğin şeyi yapabileceğimi sanmıyorum."

Bir adım geri çekildim. "Bu mudur yani? Bu adamı durdurma şansın varken bütün hayatımı mahvetmesine izin mi vereceksin?"

"Adrienne..."

Gözyaşları şimdi yanaklarımdan birbiri ardına süzülüyordu. "Bana güvenmiyorsun. Bunca zamandır birlikte olmamıza rağmen hem de."

"Güveniyorum..."

"O zaman neden bana yardım etmiyorsun?"

Luke avucundaki anahtarlara uzun uzun baktıktan sonra iç geçirdi. "Tamam. Elimden geleni yapacağım. Ama sana hiçbir söz veremem."

"Teşekkür ederim, Luke."

Mizacıma ters düşen bir sevgi gösterisiyle kollarımı boynuna doladım. Normalde böyle eylemlerde bulunan Luke'tu. Fakat bu sefer kollarımın arasında kaskatı duruyordu.

EJ'in ev adresini navigasyonuna girdikten sonra işi bittiğinde bana mesaj atacağına söz vererek yola koyuldu. Bilgisa-

yarı açamazsa ne yapacağımı bilmiyordum. Henüz B planım yoktu. Ama Luke'a inanıyordum. Bunu yapabilirdi.

Luke gideli bir saatten fazla oluyordu.

O zamandan beri kanepemde uyuyan EJ'e göz kulak oluyordum. Fazla sessizleştiğinde başına gidip nefes alıyor mu diye kontrol ediyordum. Ama iyiydi. Fazla erken uyanmasından korkmuştum ama artık korkmuyordum. Tamamen kendinden geçmiş hâldeydi. Şu anki en büyük endişem onu evine nasıl götüreceğimdi. Luke bana yardım etmek için can atmayacaktı ama kendi başıma halledebileceğimi sanmıyordum.

Luke... Nerede kalmıştı?

Başparmağımı çiğneyerek ters gidebilecek şeyleri düşündüm. Belki de Luke hiç kuşkusuz şifreyle korunan bilgisayarı açamamıştı. Belki de komşulardan biri onu eve girerken görüp polisi aramıştı. Ya da en olası ihtimalle vazgeçmişti ve onu bir daha görmeyecektim.

Derken telefonum titredi. Ekranda Luke'un ismi vardı.

Hemen alıp açtım. "Alo? Luke?"

"Oldu."

Vücudumdaki bütün gerginlik akıp giderken bayılacak gibi oldum. "Gerçekten mi? Videoyu bilgisayardan sildin mi?"

"Evet."

"Aman Tanrım," dedim rahatlayarak. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Zor... zor oldu mu?"

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. "Konuşmak istemiyorum."

"Peki..." Boğazımı temizledim. "Bana geliyorsun, değil mi?"

Sesi tekdüzeydi. "Evet."

"Tamam." Parmaklarım karıncalanana kadar telefonu sıktım. "Beni kırmadığın için çok teşekkür ederim, Luke."

"Hı hı."

"Seni... seni seviyorum."

"Birazdan görüşürüz," dedi. Ardından yüzüme kapadı.

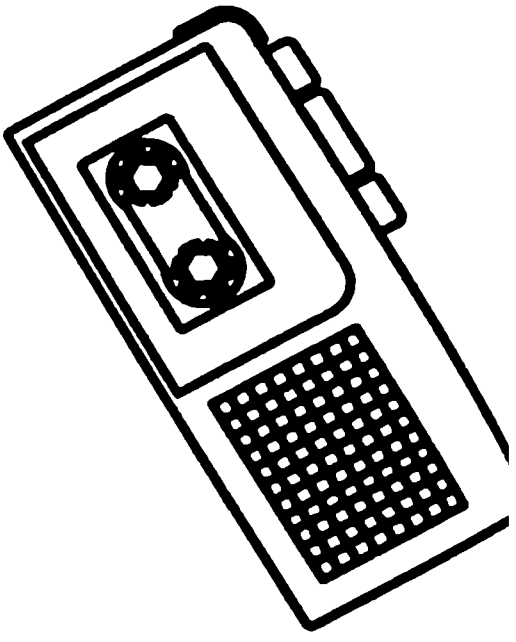
Telefonu kulağımdan indirip boş ekrana bakakaldım, baktıkça da içim kötü bir hisle doldu. Luke bana kızgındı. Bana duyduğu saygıyı kaybetmişti. Videoyu izleyip izlemediğinden emin değildim ama bunun bir önemi olup olmadığını bilmiyordum. Ona yaptırdığım şey yüzünden kızgındı.

Bunu EJ'i hayatımdan çıkarmak için yapmıştım. Fakat istemeden Luke'u da çıkarmış olabilirdim.

Gözlerim gerçek yaşlarla doldu. Luke'u kaybetmek istemiyordum. Ondan yardım istediğime pişman değildim çünkü başka çarem yoktu. Onunla görüşmeyi kesmek istemiyordum. Yatak odamda ona verdiğim çekmeceyi boşaltmasını istemiyordum. Ona *daha fazla* çekmece vermek istiyordum.

Yanıma taşınmasını istiyordum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ama artık anlamıştım. Her geceyi burada geçirmesini istiyordum. Ömrümün sonuna kadar.

Bu olay yüzünden onu kaybedemezdim. *Kaybedemezdim.*

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

TRICIA

Günümüz

Son EJ kaseti de bitti. Öğle yemeğinden sonra gizli odadaki diğer EJ kasetlerini de almıştım ve artık hepsi bitmişti. Bu kaset diğer son kasetlerin aksine kırmızı değil, siyahtı ama bundan sonra başka kaset yoktu. Dahası sadece yirmi dakika sürmüştü.

En tuhafı da sona doğru EJ'in sesinin aldığı hâldi. Konuşurken sanki dili dolaşıyordu ama Dr. Hale hiç de endişelenmişe benzemiyordu. Nihayetinde kadın doktordu. Hastasının dilinin dolaşmasından endişelenmesi gerekmez miydi?

EJ şarap içtiğinden bahsetmişti, evet. Ama eğer bünyesi Ethan'ınki gibiyse bir şişe şarap bile dilinin dolaşmasına sebep olmazdı.

Çok tuhaftı.

EJ kasetleri bitmişken ara vermeye karar verdim. Sabahtan beri burada kaset dinliyordum, öyle ki güneş batmıştı bile. Burada bir gece daha geçireceğimiz artık kesindi.

Ethan'a ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu evi satın almak istiyordu ama ben bunu hayal bile edemiyordum. Onu seviyordum ama *burada* yaşayacak kadar değil.

Altın alyansımı parmağımdan çıkardım, çıkarırken de aklıma Ethan'ın onu parmağıma taktığı gün geldi. Yıllar önce, henüz Ethan'la tanışmamışken, başka bir adamla nişanlıydım ve büyük bir düğün yapmayı planlıyorduk ama olmamıştı. Ethan'la evlenirken ise tek istediğim küçük, mükemmel bir törendi. O kadar sadeydi ki mihrapta karşı karşıya durmuş, birbirimizin gözlerine bakarken bir an için dünyada yalnızca ikimiz varmışız gibi hissetmiştim.

Ethan'la ben birbirimiz için yaratılmıştık. Bunu biliyordum. Ona istediği her şeyi vermek istiyordum ama bunu, yani bu *evi* verebileceğimden emin değildim.

İçindeki yazıyı okuyabilmek için yüzüğü hafifçe eğdim. *Ethan + Tricia Sonsuza Kadar.* Bu yazıya bayılıyordum... Bazen rahatlamak için okurdum. Doğruluğuna bütün kalbimle inanıyordum. Ethan'la ben birbirimiz için yaratılmıştık ve sonsuza kadar birlikte olacaktık. Ölüm bizi ayırıncaya dek.

Çalışma odasının dışından gelen bir sesle irkilince yüzük parmaklarımın arasından kaydı. Maalesef yan düşüp yuvarlanmaya başladı. Masanın öbür ucuna kadar yuvarlanıp oradan yere düştü ve yakalamama kalmadan deri kanepenin altına girdi.

Harika. Şansıma tüküreyim.

Dizlerimin ve dirseklerimin üzerine çöktüm. Kanepenin altı yere yakındı, aralarında iki santim ya vardı ya yoktu. Ayrıca duvara dayanmıştı. Gözlerimi kısarak altına baktım ama kapkaranlıktı. Yüzüğümün ne tarafa gitmiş olabileceğini bile kestiremiyordum.

Çantam masanın üzerindeydi, içinden telefonumu alıp el fenerini açtım. Birazcık görebiliyordum ama gördüklerim

de toz topaklarından ibaretti. Telefonumun ışığını yansıtan bir yüzük göremiyordum.

Hay aksi.

Elimi kanepenin altına sokmaya çalıştım ama yeterince boşluk yoktu. Bileğimden ötesi girmiyordu.

Doğruldum, hemen sonra da yere uzanmadan önce beyaz kaşmir kazağı çıkarmam gerektiğini fark ettim. Kazağa bulaşan tozları elimden geldiğince silkeledikten sonra seçeneklerimi düşündüm.

Kanepeyi çekmeden yüzüğe ulaşmam mümkün değildi. Kendi başıma çekmeyi deneyebilirdim ama hamileyken bunu yapmanın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum. Ağır kaldırmamak gerektiğini duymuştum.

O zaman geriye tek seçenek kalıyordu. Ethan'dan kanepeyi çekmeme yardım etmesini isteyecektim.

Muhtemelen hâlâ yukarıda çalışıyordu. Ya da az önce beni ürküten gürültüyü akşam yemeği için aşağıya inerken o çıkarmıştı. Ne olursa olsun bana yardım etmekten mutluluk duyardı. Böyle şeyler yapmayı seviyordu. Erkeğin yardımına muhtaç kadın klişesine bayılırdı.

Dr. Hale'in çalışma odasından çıktığımda alt kat sessizdi. Ethan burada değildi. Burada hiç ses yoktu. O zaman hâlâ yukarıda çalışıyor olmalıydı.

Derken yukarıdan bir gıcırtı geldi, peşi sıra kapı çarpma sesine benzer bir ses duydum.

Ethan olmalıydı. Orada çalıştığını biliyordum zaten. Muhtemelen tuvalete filan gitmişti. Endişelenmek için hiçbir sebep yoktu.

Sarmal merdiveni çıkarken üst kat koridorunun ışığının yanmamasına sinir oldum. Bu evde çok fazla elektrik düğmesi vardı. Gerçi Ethan bunun da kolayı olduğunu söylerdi kesin. Alt kata üst katın koridorunun ışığını kontrol eden

bir elektrik düğmesi koydurabilirdik. Ya da biz merdiveni çıkarken lambanın otomatik yanmasını sağlayacak bir sensör taktırabilirdik.

En üst basamağa ulaştığımda yaptığım ilk şey ışığı açmak oldu. Koridor loş da olsa aydınlanınca derin bir oh çektim. Karanlıkken bu evden nefret ediyordum. Işıklar açıkken kendimi çok daha rahat hissediyordum.

Derken tavandan sarkan kordonun sallandığını fark ettim. Sanki tavan arasının kapağı yakın zamanda açılmış gibi.

Rüzgâr yüzünden olabilirdi. Ama eve hiçbir yerden rüzgâr girmiyordu. Girseydi bile sebebi o olamazdı çünkü kordon hayli hızlı sallanıyordu.

Şu anda bunu düşünemezdim. Ethan'a yüzüğü söyleyecektim, el birliğiyle onu kanepenin altından alacaktık, sonra da ona tavan arasını kontrol ettirecektim. Aksi tartışmaya kapalıydı. Orayı kontrol etmeden bu eve taşınmayacaktım.

Ethan'ın kullandığı odanın kapısını tıklatırken yüzüğüm olmadan elim gözüme tuhaf biçimde çıplak göründü. Onu daha altı aydır takıyordum ama çoktan bir parçam hâline gelivermişti. Yüzüğümü şimdiden özlemiştim.

Ethan, "İçeri gel!" diye seslendi.

Kapıyı araladığımda Ethan'ı yine masada, sabahkiyle aynı pozisyonda bilgisayarının başında otururken buldum. Sanki hiç kıpırdamamıştı.

"Acıktın mı?" diye sordu.

"Aslında," dedim, "yardımına ihtiyacım var."

Tek kaşını kaldırdı. "Ya?"

Sol elimi kaldırdım. "Alyansım kanepenin altına yuvarlandı. Geri alabilmem için kanepeyi çekmen lazım."

Başını yana yatırdı. "Neden çıkardın ki zaten? Bekârmışsın gibi davranmaya mı çalışıyordun?"

Burnumdan güldüm. "Hayır. İçindeki yazıya bakıyordum."

Dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Ethan ve Tricia Sonsuza Kadar."

"Evet."

Ethan sandalyesinden kalkarken gerinince karnındaki sarı tüyler meydana çıktı. Dizüstü bilgisayarının kapağını kapadıysa da yanına almadı. Belli ki daha çalışacaktı. Yeni kurduğu şirketi için gecesini gündüzüne katıyordu. Bundan evvel yürütemediği bir şirketi olmuştu ama bu seferki son derece başarılıydı.

"Bu arada," dedim, "ben buraya gelmeden hemen önce başka bir odada olma ihtimalin var mı? Banyoda filan?"

N'olur evet de. N'olur.

Kaşlarını çattı. "Yoo, en az bir saattir hiç kalkmadan burada çalışıyorum."

Tabii ki öyleydi. Hiç şaşırmamıştım.

Ben önde, o arkada Dr. Hale'in çalışma odasına indik. Odadan çıkmadan önce kasetleri çekmeceye geri koyup koymadığımı hatırlamaya çalışırken bir an için nefesim kesildi. Odaya girip de onları ortadan kaldırmayı akıl edebildiğimi görünce rahatladım. Burada ne yaptığımı öğrenirse Ethan'ın vereceği tepkiyi hayal edemiyordum.

Kanepeye bakarken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yüzüğü burada mı kaybettin?"

Başımla onayladım. "Evet. Altına yuvarlandığını gördüm."

"Peki o zaman."

Öne eğilip kanepeyi kenarından tuttu. Sanırım düşündüğüm kadar ağır değildi çünkü kolayca yana çekiverdi. O çeker çekmez de küçük altın halkayı gördüm.

"İşte orada!" diye ciyakladım.

Yüzüğü almak için yere eğildiğimde orada başka bir şey daha olduğunu fark ettim. Bir çeşit kulptu. Peki ama yerde neden kulp vardı?

İçgüdüsel olarak çıplak ayağımın topuğunu döşeme tahtalarına vurdum. Ve işte o zaman fark ettim.

Döşemelerin altı boştu.

"Ne oldu?" diye sordu Ethan.

Yerden yüzüğümü aldığım gibi parmağıma taktım. Ayağa kalktığımda ayağımı yeniden yere vurdum. "Aşağıda bölme gibi bir şey var sanki. Altı boş."

"Gerçekten mi?"

Ethan bana katılarak ayağını yere vurdu. Bu sesi başka bir sesle karıştırmak imkânsızdı.

"Aşağıda bir şey var," dedim döşeme tahtalarına bakarak.

"Galiba haklısın."

Ethan kanepeyi yeniden tutup odanın öbür ucuna sürükledi. Artık önümü kapamadığından yerdeki dikdörtgeni rahatça görebiliyordum. Döşemelerin altında büyükçe bir bölme vardı.

Orada ne olabilirdi? Daha fazla kaset mi? Olasıydı ama içimden bir ses aşağıda başka bir şey olduğunu söylüyordu. Aynı ses, Dr. Hale burada yaşadığından beri bu bölmeyi keşfeden ilk insanlar olduğumuzu da söylüyordu.

"Sence orada ne var?" Ethan bana sırıtarak bakıyordu. "Gizli hazine mi?"

"Bilmem..."

"Eh," dedi. "Hadi açıp bakalım."

Kulpu tutmak için eğildi fakat ondan önce davranarak kolunu yakaladım. "Bence açmayalım. Polise haber verelim, onlar baksınlar."

"Şaka mı yapıyorsun? Gerçekten bakmak istemiyor musun? Sen *kimsin* ve karıma ne yaptın?"

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Ben sadece... oranın suç mahalli olup olmadığını bilmiyoruz. Bozmasak daha iyi. Ya korumamız gereken parmak izleri varsa?"

"Sanmam. Bence en fazla doktorun mücevherlerini filan zulaladığı yerdir." Bana göz kırptı. "Aralarından istediğini seçebilirsin."

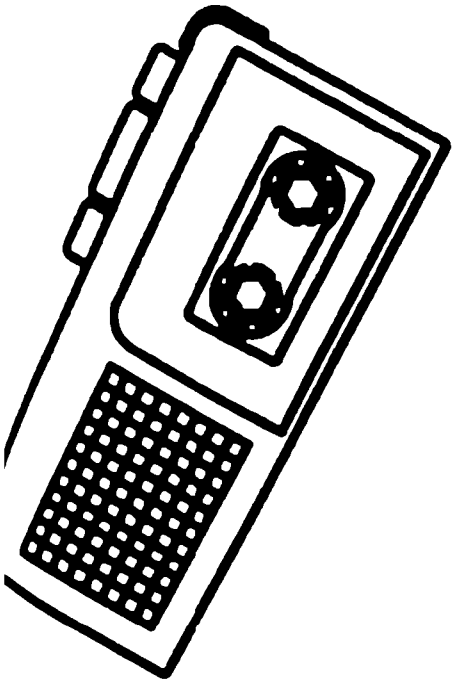
Kadının mücevherlerine dokunacağıma sahiden inanıyor muydu? Asla dokunmazdım. O kadar üşümeme rağmen kazağını aldığım için bile vicdan azabı duyuyordum. Âdeta tenimi yakıyordu.

"O kadar da abartılacak bir şey değil." Omzunu silkti. "Açalım gitsin işte."

"Olmaz, lütfen–"

Ama Ethan beni dinlemiyordu. Yere uzanıp kulpu tuttu ve gizli bölmenin kapağını çekerek açtı.

Aşağıda ne olduğunu görünce yüreğim ağzıma geldi.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ADRIENNE

Öncesi

Luke anahtarlarla birlikte döndüğünde onu kapıda bekliyordum. Kapıyı çalmasına kalmadan açtım. Eli havada, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Merhaba," dedim.

Bugün tıraş olmadığını yeni fark ediyordum. Klinikte çalıştığı zamanlarda yüzünde görmeye alıştığım kirli sakalı vardı. Çıkmaya başladığımızdan beri tıraşlı hâlini daha çok sevdiğimi bildiğinden her gün tıraş oluyordu.

"Selam." Elini cebine sokup anahtarlığı çıkardı. İğrenç bir şeymişçesine avucuma bıraktı. "Al."

"Tekrar teşekkür ederim."

"Hı hı."

"Sen, şey..." Boynumu kaşıdım. "Bilgisayardaki her şeyi sildin mi?"

"Sildim dedim, değil mi?" Sesinde hiç alışık olmadığım bir asabiyet vardı. Her zaman o kadar kibar ve sakindi ki benimle böyle konuştuğunu duymak gücüme gitmişti. "Ama

daha önce de söylediğim gibi, evinde videonun başka bir kopyası olmadığından emin olamam."

"Etrafa baktın mı?"

"*Hayır.*" Bana ters ters baktı. "Bakmadım."

"Ah." Öksürdüm. "Peki, şey, videoyu... izlemedin, değil mi?"

"Hayır, izledim."

Yüzümü ateş bastı. "Luke, izlemeyeceğine söz vermiştin!"

"Eh, artık çok geç. İzledim bir kere." Kaşlarını çattı. "Kurtulmak için bunca zahmete girmeyi göze alacağın kadar kötü olan şeyin ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu."

Başımı eğdim. "Görmeni istemedim."

"Aklından neler geçiyordu?" Normalde şefkatle bakan kahverengi gözleri şimdi alev saçıyordu. "Adamın tekinin lastiğini kesmişsin. Neden öyle bir şey yaptın?"

"Kötü bir gün geçiriyordum." Yüzüne bakamadığımdan gözlerimi kaçırdım. Artık ne söylediğimin bir önemi yoktu. Onu kaybetmiştim. "Hiç başına gelmedi mi? Kötü bir gün geçirirken aptalca bir şey yaptığın hiç olmadı mı?"

"El âlemin lastiğini kestiğim hiç olmadı."

"Eh, sen benden daha iyi bir insansın demek ki."

Gözlerini ayakkabılarına dikerek bir müddet sessiz kaldı. Sonunda, "Jetta'daki adam sana ne yaptı ki?" diye sordu.

"Park yerimi çaldı. Kliniğe zamanında varabilmek için acele ediyordum."

Dudakları aralanırken bir an için bana bakakaldı. "*Dalga* mı geçiyorsun?"

Usulca başımı salladım. "Hastamla randevum vardı. Geç kalmak istemiyordum."

Yüksek sesle söyleyince kulağıma son derece yetersiz bir bahane gibi geldi.

"Tanrım." Parmak eklemlerini kütletti. "İnanılmaz birisin ya. Bunca şeyin sebebi birinin park yerini çalması yani. Sana inanamıyorum gerçekten."

Başka bir şey söylemeye korkuyordum. Normalde kendini daha iyi hissetmesi için karşımdakine ne söylemem gerektiğini çok iyi bilirdim. Nihayetinde benim işim buydu. Ama bu yeteneğim şimdiye dek hiç bu kadar önemli olmamıştı. Çenemi tutmaya çalıştıysam da kendime engel olamayarak, "Benden nefret mi ediyorsun?" diye sordum.

Kaşları kalktı. "Senden nefret etmek mi?"

"Eh..." Terli avuçlarımı birbirine bastırdım. "Bana kızgın gibisin. Doğru dürüst yüzüme bakmıyorsun."

"Evet..." İç çekti. "Yalan söylemeyeceğim, şu anda sana acayip sinirliyim. Ama o videodan kurtulmak istemeni anlıyorum. Ve... sana yardım edebildiğim için mutluyum." Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hem o kadar da kusursuz olmadığını bilmek güzelmiş."

Ben de ona aynı şekilde gülümsedim. "Öyle olduğumu hiç iddia etmedim."

"Pekâlâ, madem bu konuda hemfikiriz..." Bakışları çalışma odamın olduğu tarafa kaydı. "Hadi şu pisliği arabasına bindirelim."

Yolcu koltuğunda Luke'un oturduğu Lexus'umla EJ'in evinden dönerken keyfim hayli yerindeydi. Yaklaşık yarım saat önce EJ'i Porsche'sinin yolcu koltuğuna bindirmeme yardım etmişti. EJ'in olduğu arabayı kendisi kullanmakta ısrar etmişti çünkü yarım saatlik yolculuk esnasında EJ'in uyanması ihtimaline karşı benim o arabada olmamı istemiyordu. İçimden bir ses

sırf Porsche'yi kullanmak için beni bahane ettiğini söylüyordu ama neyse.

EJ'in (ailesinin aldığı) evine vardığımızda Luke Porsche'yi garaj yoluna park etmişti. EJ'i yolcu koltuğunda baygın hâlde bırakıp benim arabama binmişti, şimdi de eve dönüyorduk.

Müzik çalıyordu –geçenlerde gittiğim operanın şarkısıydı–, camı indirmiştim, rüzgârı yüzümde hissetmek müthişti. Dört aydır EJ o videoyu kullanarak bana şantaj yapıyordu. Ama artık bu sorundan kurtulmuştum. Luke'un sayesinde.

Opera İngilizce olsaydı ve sözlerini biliyor olsaydım eşlik ederdim.

Yolcu koltuğunda emniyet kemeri bağlı oturan Luke dalgın dalgın yan camdan dışarıyı seyrediyordu. Ondan istediğim her şeyi yapmış, izlediğim yoldan pek memnun olmasa da sorunumu çözmüştü. Kırmızı ışıkta durduğumda profiline bakarken içimin sevgiyle dolduğunu hissettim.

"Seni seviyorum," dedim yeniden.

Başını camdan çevirerek bana baktı. Elimi uzattığımda tuttu. Sıkarken pek de gönüllü değildi ama geçirdiğimiz günden sonra onu suçlayamazdım. "Ben de seni seviyorum."

"Acaba diyorum," dedim, "yanıma taşınmanı konuşsak mı artık? Ne dersin?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sahi mi?"

Midemde kelebekler uçuşuyordu. "Sahi."

Onu videoyu silmeye ikna ettiğimden beri ilk defa yüzünde içten bir gülümseme belirdi. "Tamam," dedi.

Evime giden daracık yola saptım. Yol asfalttı ama pek iyi durumda sayılmazdı. Issız krallığımın yalnızlığını hep sevmiştim ancak artık o krallığı paylaşmaya hazırdım. Sonuçta yalnızca birini kullanacaksam altı odamın olmasının ne önemi vardı, öyle değil mi?

Arabayı park ederken cebimdeki telefonum titreşti. Mesaj gelmişti. EJ bana şantaj yapmaya başladığından beri telefonum ne zaman bir mesajla titreşse içim korkuyla dolardı. Fakat şimdi, telefonu cebimden çıkarıp ekrana bakarken benliğime tuhaf bir sakinlik hâkimdi.

Kaltak karı. Evime zorla girmişsin.

Bu ifade teknik olarak iki açıdan yanlıştı. Birincisi, evine giren ben değildim, Luke'tu. İkincisi, anahtarımız olduğu için zorla girmiş sayılmazdık. Fakat ben ne kadar istesem de EJ bunları duymaktan hoşlanmazdı.

Derken ekranda ikinci bir mesaj belirdi:

Seni geberteceğim.

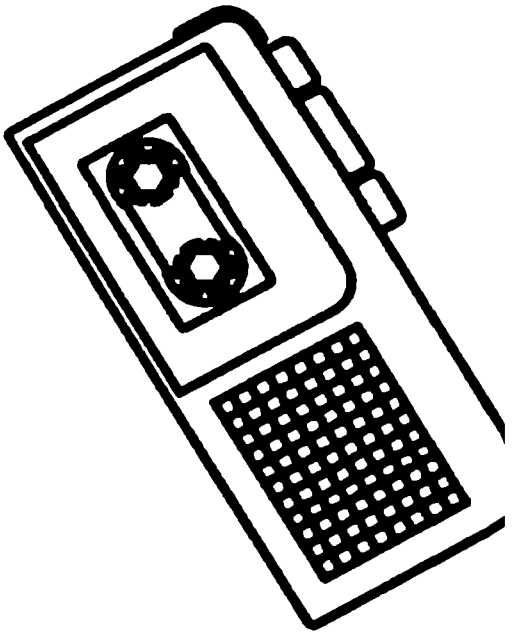
"Ne oldu?" diye sordu Luke. Ben hâlâ şoför koltuğunda otururken o arabadan inmişti. Eğilmiş, açık pencereden bana bakıyordu.

EJ canıma kastetmiyordu. Bu sefer ben onu alt ettiğim için kızgındı sadece, o kadar. Beni öldürmeyi gerçekten isteseydi bunu dile getirmezdi. Gerçekten suç işlemeyi planlıyorsanız kalkıp birine niyetinizi bildiren bir mesaj atmazsınız.

Ama Luke mesajı görürse olaya bu açıdan bakmazdı. Hiç şüphesiz endişeye kapılır, korkunç bir hata yaptığımızı düşünürdü. O, EJ gibi adamları tanımıyordu; ben tanıyordum.

"Hiç," dedim. "Hiçbir şey olmadı."

EJ'in numarasına tıklayıp telefonumdan engelledim. Sonra arabadan inip Luke'un peşinden eve girdim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

TRICIA

Günümüz

Kusacaktım.

Elimi ağzıma kapadıysam da faydası olmadı. Ethan'ı kenara ittiğim gibi mutfak lavabosuna koştum ve midemde ne var ne yoksa çıkardım. Görüşüm bulanıklaşırken mutfak tezgâhının kenarlarına sıkıca tutundum.

"Tricia?"

Ethan elini sırtıma koyunca ürperdim ama bu iyi bir ürperti değildi. Gözlerimi sıkıca yumarak az önce döşeme tahtalarının altındaki bölmede gördüğüm şeyi zihnimden silmeye çalıştım. Ama yapamadım. O görüntü ömrümün sonuna kadar gözümün önünden gitmeyecekti.

Buraya geldiğimiz için çok üzgündüm. Bütün bunları yaşadığımız için çok üzgündüm.

Ethan, "Sanırım artık Dr. Hale'e ne olduğunu biliyoruz," derken sesi boğuktu.

Bense güçlükle konuşabildim. "Sanırım."

Ethan o bölmenin kapağını açarken neyle karşılaşacağımızı bilmiyordum. Ama daha önce öylesini hiç görmemiştim.

Döşeme tahtalarının altına saklanmış, günbegün çürüyen bir ceset. Bir insanın öldükten sonra tamamen iskelete dönüşmesi ne kadar sürüyordu bilmiyordum ama bu ceset henüz o evreye ulaşmamıştı. Kemiklerin üzeri hâlâ kupkuru siyah deriyle kaplıydı.

Bir de giysi parçaları vardı. Kuvvetle muhtemel mavi gömlek ve kot pantolondan kalma parçalar. O kurumuş cesedin bir zamanlar kanlı canlı bir insan olduğuna dair kanıtlar. O sabah pantolonunu ve gömleğini giyerken gününün nasıl sonlanacağından tamamen bihaberdi.

"Benim hava almam lazım," dedim nefes nefese.

İtiraz etmesine fırsat vermeden Ethan'ı kenara itip kapıya doğru yalpaladım. Kilidi açmam biraz uzun sürdü ama nihayet açtığımda o kadar rahatladım ki neredeyse ağlayacaktım. Kendimi verandaya atmamla çoraplarım gece biriken kara gömüldü.

Güneş battığından sıcaklık şimdi kesinlikle sıfırın altındaydı. Benimse üzerimde yalnızca kot pantolon, incecik bir bluz, o beyaz kaşmir kazak ve de çoraplarım vardı. İşin doğrusu şu anda donuyor olmalıydım. Oysa soğuk hava çok iyi gelmişti. Zihnimden asla silemeyeceğim o korkunç görüntüyü düşünmememi sağlıyordu.

"Tanrım, Tricia, dışarısı buz gibi."

Ethan doğal olarak peşimden verandaya gelmişti. En azından o botlarını giyip montunu sırtına geçirecek kadar zekiydi. Dahası benim montumu da getirmişti.

"Giy şunu," diye emretti.

Montu kollarıma geçirmesine izin verdim, gerçi muhtemelen kukla giydiriyor gibi hissediyordu. İşi bitince kolunu omuzlarıma sardı ama onu ittim, şu anda bana dokunmasını istemiyordum.

"Çizmelerini de giymelisin," dedi usulca. "Ayakların donacak."

Uzaklara doğru baktım. Alabildiğine kar... Buradan nasıl kurtulacaktık? Üstelik bu evde *bir cesetle* mahsur kalmıştık.

"Tricia? İyi misin?"

"*Hayır.*"

Ethan yüzünü buruşturdu. "Bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Bölmeyi hiç açmamalıydım."

"Daha önce hiç ceset görmemiştim." Göz ucuyla ona baktım. "Sen gördün mü?"

Biraz fazla duraksadı. "Hayır."

"*Gördün* mü?"

"Şey..." Ellerini montunun ceplerine soktu. "Cenazelerde bazen tabutları açık tutarlar ya. Öyle gördüm..."

Yutkundum. "Gerçekten geceyi burada geçirmek zorunda mıyız?"

Ethan karşıya baktı. "Yürüyerek ana yola çıkabilirim aslında. Bir araba durdurup kar küreme aracı çağırmaya çalışırım."

"Beni burada cesetle yalnız bırakacaksın yani?"

İç geçirdi. "Pek fazla seçeneğimiz yok. Ben hâlâ sabahı bekleyelim diyorum. En azından hava bu kadar soğuk olmaz."

O soğuktan bahsedince ayaklarımın tamamen hissizleştiğini fark ettim. Burada biraz daha durursam sahiden donacaklardı. "Hadi içeri girelim."

"İyi fikir."

Ethan elini belime koyup beni nazikçe eve geri götürdü ama oturma odasına girer girmez yine midem çalkalandı. Çoraplarım kardan sırılsıklam olmuştu ve ayaklarımı hâlâ hissedemiyordum. Ethan beni kanepe götürüp yavaşça oturttu.

"Isınman lazım," dedi kararlılıkla.

"Evet," diye mırıldandım.

Titrememe engel olamıyordum. Ethan buz gibi çoraplarımı çıkarırken zangır zangır titriyordum. Ayaklarım kıpkırmızı kesmişti. Ethan *cık cık*ladı. "Bir kaba ılık su koyup getireceğim."

Olan biten her şeye rağmen çok sakindi. Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? O bölmede karşılaştığımız manzara hayatımda gördüğüm en dehşet verici şeylerden biriydi. Âdeta bir korku filmi sahnesi gibiydi. Fakat Ethan hiç de etkilenmişe benzemiyordu. Oysa *altüst olması* gerekmez miydi?

Bununla beraber sakinliğine minnettardım. Harika bir koca olacaktı. Ve de harika bir baba. Kriz ânında aklıselim davranabilen insanlara ihtiyacınız vardır. Ethan tam da öyle biriydi.

Gözlerimi yumup mutfaktan gelen su sesine kulak kesildim. Derin bir nefes alarak titrememi durdurmaya çalıştım. Ayak sesleri duyup da gözlerimi açtığımda Ethan büyük bir cam kâseye doldurduğu suyla karşımda duruyordu.

"Ayaklarını içine sok," dedi.

Ben de dediğini yaptım. Ayak parmaklarımın uyuşukluğu yavaş yavaş geçiyordu, ılık suya soktuğumda yanıyorlarmış gibi hissettim. Ama biraz rahatladım da. Titrememem yavaşladı.

Ethan, "Daha iyi misin?" diye sordu.

Bir şey demeden başımla onayladım.

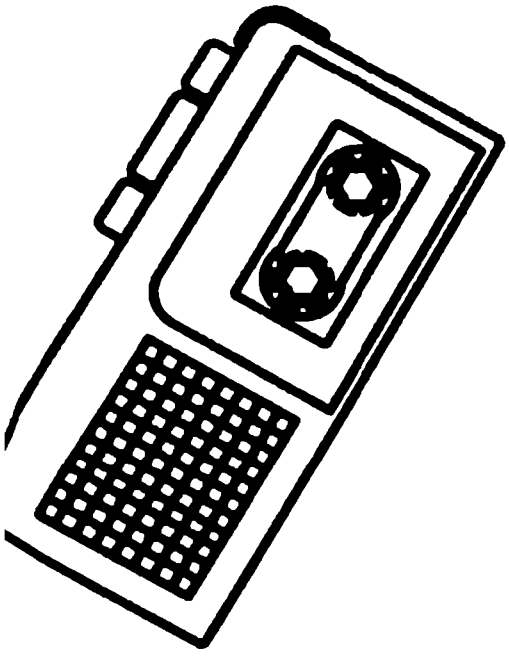
Kanepede yanıma oturdu. Kolunu yeniden omuzlarıma doladığında bu sefer onu itmedim. Vücudumu sarsan titremeler peyderpey son bulurken başımı göğsüne yasladım. Fakat tam manasıyla rahatlayamadan bir şey yerimden sıçramama neden oldu.

Bu bir şangırtıydı. Dr. Hale'in çalışma odasından gelmişti.

Ethan da duymuştu. Oturduğu yerde doğrulurken vücudu kaskatı kesildi. Buraya geldiğimizden beri inkâr ediyor, delirdiğimi söylüyordu ama şimdi haklı olduğumu anlamıştı.

Bu evde başka biri daha vardı. Dr. Hale'in çalışma odasında kesinlikle biri vardı.

Ya da ceset canlanmıştı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ADRIENNE

Öncesi

Luke'la birlikte market alışverişi yapıyorduk.

Marketler tam bir psikolojik manipülasyon yuvasıydı. Bir markete yarım litre süt almak niyetiyle girip de yalnızca yarım litre süt alıp çıkmak neredeyse imkânsızdı. Öncelikle girişi ele alalım. Bir markete girdiğinizde, kasaya ulaşmak için bütün reyonları dolaşmanız gerekirdi.

Peki marketlerin girişlerinde genellikle ne olurdu? Manav reyonu. Bir anda kendinizi endorfin artışına neden olan kokular, dokular ve canlı renklerin ortasında bulurdunuz. Marketin aydınlatması, meyve ve sebzelerin rengârenk ve taptaze görünmesini sağlayacak şekilde ayarlanırdı. Ve elbette, bir marketin en uğrak yerlerden biri olan süt ürünleri reyonu, oraya ulaşmadan evvel birçok farklı cezbedici ürünün önünden geçin diye mağazanın en arka tarafına gizlenirdi.

Rafların düzenlenme biçimi bile bir tür psikolojik tuzaktı. Pahalı ürünler her zaman yetişkinlerin göz hizasına yerleştirilirken jenerik markalara ait ürünler diz hizasına yerleştirilirdi. Şekerli kahvaltılık gevrekler ve de çocuklara

hitap eden diğer ürünler, çocukların göz hizasına dizilirdi. Alışveriş arabalarının kocaman olması bile insanları daha fazla ürün satın almaya teşvik etmek içindi.

"Müzik bile bizi manipüle etmek içindir," dedim Luke'a. "Süpermarket müşterileri üstünde yapılan bir araştırma, marketlerde müzik çaldığında insanların daha uzun süre alışveriş yaptığını ortaya koymuştur. Etrafında zamanın akışını fark etmeni sağlayacak pencere, saat ya da tepe camı olmadığı dikkatini çekmiştir."

Bu sırada alışveriş arabamıza bir kutu mısır gevreği atmakla meşgul olan Luke, "Ne kadar ilginç," dedi. "Süpermarketlerin bu kadar kurnaz olduklarını bilmiyordum."

"Yani önemli olan onların ustaca taktiklerine kanmamak." Alışveriş arabasının sapını tutup mısır gevreği reyonundan uzaklaştım. "Elimizde alışveriş listemiz var. Listeye sadık kalacağız. Anlık dürtüyle alışveriş yapmak yok."

Bana sırıtarak baktı. "Çok zekisin."

"Ciddiyim. Markette ne kadar çok vakit geçirirsek o kadar çok gereksiz ürün alırız."

Dalgın bir hâlde başıyla onayladı. "O zaman... bunu asla yapmamalıyız."

Lafı biter bitmez beni tutup dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Süpermarketin orta yerinde. Bense burada oyalanmama kararıma rağmen ona zerre karşı koymadım.

Videoyu EJ'in telefonundan ve evindeki bilgisayardan sildiğimizden bu yana geçen bir haftada Luke ve ben hiç olmadığımız kadar yakınlaşmıştık. Luke, EJ'in misilleme yapmasından korktuğu için sonraki birkaç gece bende kalmakta ısrar etmişti. Fakat EJ benimle iletişime geçmeye çalışmamıştı; numarasını engellemiştim, yapmasından endişelendiğim gibi kapıma da dayanmamıştı. Ama o birkaç geceden sonra bile

Luke kendi evine dönmemişti. Tamam, bir kere birkaç parça kıyafet almaya gitmişti ama sonra hemen geri dönmüştü.

Marketin altıncı reyonunun ortasında beni öpmesine izin verirken şimdiye dek hiç bu kadar mutlu olmadığımı fark ettim. Hayatımda muhteşem bir adam vardı, kitabım çıkmak üzereydi ve EJ meselesini kökünden çözmüştüm. Ve içimden bir ses yakında daha da güzel şeylerin olacağını söylüyordu.

"Dr. Hale!"

Halka açık alanda sevgi gösterisinde bulunduğum için utanarak Luke'tan uzaklaştım. Bu son derece amatörce bir davranıştı. Öte yandan Luke hiç de pişman görünmüyordu. Yüzünde sersem bir sırıtış vardı.

Arkama döndüğümde hastalarımdan biriyle karşı karşıya geldim. GW. İlkin postacının, sonra eczacısının ve son olarak da oğlunun onu öldürmeye çalıştığına inanan kadın. Çalışma odamda hastalarımın en karanlık düşüncelerini dinlerken bazen günlük hayatlarını nasıl idame ettirdiklerini merak ederdim. Fakat göz alıcı pembe kazağı, bej rengi kumaş pantolonu ve Luke beni öperek rujumu dağıttıktan sonra benimkinden çok daha iyi görünen kusursuz makyajıyla Gail karşımdaydı. Acaba ilaçlarını alıyor muydu?

"Merhaba, Gail." Yanaklarımın yanmasına aldırış etmeden utangaçça dudaklarımı sildim. "Seni görmek ne güzel."

"Hay aksi," diye mırıldandı. "Sizi ve arkadaşınızı bölmek istememiştim. Sizi görünce birden heyecanlanıverdim."

"Hiç sorun değil." Bluzumun yakasını çekiştirerek Luke'a baktığımda o da beklentiyle bana bakıyordu. "Luke, bu Gail, hastalarımdan biri. Gail, bu da Luke. Benim, şey, arkadaşım."

Luke onu "arkadaşım" diye tanıtmama sırıtırken Gail de eğlenir gibi görünüyordu. Fakat otuzlarımda erkek arkadaş kelimesini kullanmayı kendime yakıştıramıyordum. Ne de olsa Luke da *koskoca adamdı.*

Konuyu değiştirme çabasıyla, "Ne zamandır görüşmemiştik, Gail," dedim. "Her şey yolunda mı?"

"Hem de nasıl!" Gülümserken gıdısı sallandı. "Tavsiyenizi dinleyip oğlumla konuştum, harika bir konuşma oldu. İnsanlarla ilgili o paranoyakça düşüncelerim hakkında ne kadar haklı olduğunuzu fark etmemi sağladı. Bakış açım tamamen değişti." Mutlulukla gülümsedi. "Bana çok yardımcı oldunuz."

Sahiden de çok daha iyi *görünüyordu*. Bazen seanslara üstü başı hafif dağınık, biraz da alkol kokarak gelirdi; bu meseleyi ne zaman kibarca dile getirmeye çalışsam gülüp geçer, konuyu değiştirmeye çalışırdı. Ama bugün parfüm kokuyordu. Sanırım leylak kokusuydu bu.

"İyi olmana çok sevindim." Çantamın içindeki telefonum titredi. Mesaj gelmişti. "Benim için bir zevkti."

Gail bakışlarını Luke'a çevirdi. "Arkadaşınız harika bir doktor. *Muazzam* bir zekâsı var."

Luke bana bakarak sırıttı. "Biliyorum."

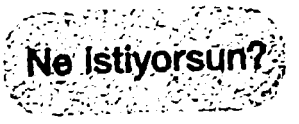
Gail meziyetlerimi övmeye devam ederken hastalarımdan biriyle ilgili acil durum mesajı almadığımdan emin olmak için çantamın içinde cep telefonumu aradım. Bulup çıkardığımda, tanımadığım bir numaradan mesaj geldiğini gördüm.

Bir videoydu.

Ne videosu olduğunu anlamak için izlememe gerek yoktu. Kırmızı Jetta'nın hemen yanındaki görüntümü tanımıştım. Bu videoyu o kadar çok izlemiştim ki artık rüyalarımda görüyordum. Fakat ondan sonsuza dek kurtulduğumu sanıyordum.

Luke'u bu videoyu EJ'in bilgisayarından silmesi için göndermiştim. Ama anlaşılan kopyasını saklamıştı.

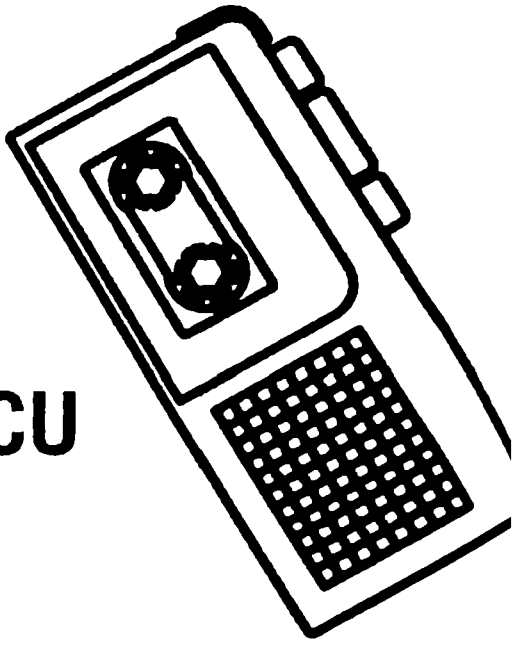
Luke'la Gail'e göz attığımda hâlâ konuşuyorlardı. Titreyen parmaklarla ona cevap yazdım:

Bakışlarımı ekrandan ayırmadan cevabını bekledim. Üç nokta belirdiğinde, telefonundaki harflere basışını gözümde canlandırdım. Sonunda ekranda üç kelime belirdi:

Kaş yapayım derken göz çıkarmıştım.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Marketten aldıklarımızı yerleştirdikten sonra başımın ağrıdığını bahane ederek Luke'u evine yolladım. Ona videoyu söylememiştim. Söyleseydim bana çok kızardı. EJ'in bilgisayarını hacklemeyi en başından beri istememiş, videonun başka yerde kopyaları olabileceğine dair beni uyarmıştı.

EJ'in bu gece benimle görüşmek istediğini öğrenmesine müsaade edemezdim. O zaman burada kalmak isterdi. İçten içe yanımda olmasını delicesine istesem de bu derdi başımıza saran bendim. Şimdi de benim kurtulmam gerekiyordu.

Planım EJ'e para teklif etmekti. *Yüklü miktarda* para. Beni rahat bırakmasını sağlamaya yeteceğine inandığım bir meblağ belirlemiştim fakat gerekirse o miktarın iki katını vermeye hazırdım. Hayatımdan temelli çıkacağına emin olabilirsem daha fazlasını bile verirdim.

Buzdolabım ağzına kadar yiyecek doluydu ama benim hiç iştahım yoktu. Ne gariptir ki akşam yemeği niyetine yiyebildiğim tek şey Luke'un güvenlik sistemini kurmaya geldiği gece yediğim tuzlu krakerler oldu. Fakat onlar bile midemi altüst etti.

Derken, saat dokuzu biraz geçe kapımın zili çaldı.

Ses evin içinde yankılandığında L koltukta oturmuş, tırnaklarımı yiyordum ve zili duymamla midemin çalkalanması bir oldu. Keşke Luke'tan kalmasını isteseydim. EJ'le tek başıma yüzleşmek istemiyordum.

Ama başka seçeneğim yoktu. EJ istediğini alana kadar beni rahat bırakmayacaktı.

Telefonumdaki kamera uygulamasını açtığımda kapımın önünde dikildiğini gördüm. Sarı saçları veranda ışığında parlıyordu, ellerini ceplerine sokmuştu. Surat ifadesini okumaya çalıştıysam da kameranın açısından ötürü yüzünü göremedim. Derin bir nefes aldım ve isteksizce koltuktan kalktım. Kapıya vardığımda terli avuçlarımı kumaş pantolonuma sildim.

Yavaşça kilitleri açtım. Kapıyı araladığımda tam karşımdaydı, yayvan yayvan sırıtarak verandamda dikiliyordu. Birdenbire içim, geriye iki boş yuva kalıncaya dek gözlerini oyma arzusuyla doldu. Sağ elimi yumruk yaptım.

"Beni içeri davet etmeyecek misin, doktor?"

Kenara çekilip kapıyı ardına kadar açtım. EJ evime girdiği an midem düğüm düğüm oldu. Onu bir daha asla görmeyeceğimi sanıyordum. Görmeyeceğimden emindim.

"Pek iyi görünmüyorsun, doktor," dedi. "Üşüttün mü yoksa?"

"Benden ne istiyorsun?" diye tersledim.

Başını geriye atarak güldü. "Benden pek hoşlanmıyormuşsun gibi davranıyorsun."

Bütün narsistler gibi EJ de istediğinde son derece cezbedici olabiliyordu. Çoğu insan onunla ilk tanıştığında onu severdi ama sonra gerçek yüzünü görmeye başlarlardı. Oysa ben onu görür görmez sevmemiştim. Sırf annesi yalvardığı için seanslara devam etmiştim. Şimdi bin pişmandım.

"Hadi şu meseleyi halledelim artık." Tir tir titrediğimi belli etmemek için kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sana hemen şimdi çek yazacağım. Ne kadar istiyorsun?"

"Ah, artık para sorunum kalmadı," dedi elini sallayarak. "Duydun mu bilmiyorum ama annemle babam geçen ay korkunç bir trafik kazası geçirdi. İkisi de kurtulamadı." Abartılı bir tavırla suratını astı. "Ben de onların tek oğlu olduğum için... bilirsin işte."

Kollarımı gövdeme doladım. Anne babasının ölümünü hayal ederken bana anlattığı şey tam da buydu. *Annem berbat bir şofördür. Günün birinde babam da arabadayken bir Mack kamyonuna çarpması ve birlikte can vermeleri işten bile olmaz.* Tam da öyle olmuştu.

EJ'den hiçbir zaman hoşlanmadıysam da hep zararsız olduğunu düşünmüştüm. Bir psikiyatrist olarak ona yanlış tanı koyduğum için kendimden utanıyordum ki bu, kariyerimin en büyük hatası olabilirdi. Ama artık gerçeği biliyordum.

Bu adam psikopattı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum güçlükle konuşarak.

Dudaklarına yayılan gülümsemeyi görünce suratına bir tane patlatasım geldi. "Ah, işte bunu uzun uzun düşündüm, Dr. Hale."

Yutkundum. "Sana bir kez daha oksikodon yazacağım. Son kez."

Burnundan güldü. "Üzgünüm, doktor. O kadarcıkla kurtulamazsın. Yediğin halttan sonra olmaz."

"Ne istiyorsan söyle artık."

"Ne istiyorum?" Üzerime yürüdü, ben de hâlâ kendime sarılır vaziyette geri çekildim. "*Seni* istiyorum, Adrienne."

Bayılacak gibi oldum. "Seanslara devam etmemizi mi kastediyorsun?"

"Adına ne dersen de." Dudaklarında hâlâ o iç ürpertici gülümsemeyle bana bir adım daha yaklaştı. "Çırılçıplak so-

yunmanı ve sana istediğim her şeyi yapmama izin vermeni istiyorum. *Her şeyi.*"

Dizlerimin bağı çözüldü. "Hayır. Hayatta olmaz."

"O kadar çabuk reddetme." Bana dokunmak için uzandığında geri kaçtım. "Belki hoşuna gider, hatta gideceğinden eminim. O inek sevgilinden sıkılmışsındır. Kesin yatakta berbattır."

"Evimden defol," diye tersledim. "Yoksa polis çağırırım."

Tek kaşını kaldırdı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Evet." Çenemi kaldırdım. "O videoyla beni mahvetmek istiyorsan hiç durma. Artık şantajlarına boyun eğmeyeceğim. Oyunlarına gelmeyeceğim."

"Ah, Adrienne," dedi içini çekerek. "Maalesef mesele artık sadece sen değilsin."

Cebinden telefonunu çıkardı. Ekrana tıklarken onu izledim. Birkaç saniye sonra telefonu bana uzattı. Kafamı iki yana salladım.

"Al." Telefonu göğsüme bastırdı. "Bunu görmek isteyeceksin. Güven bana."

Tanrım. Neler oluyordu?

Ellerim o kadar titriyordu ki az kalsın telefonu düşürecektim. Ekranda bir video oynuyordu. Fakat bu otoparktaki videom değildi. Bu seferki farklıydı.

EJ'in evinin önünün görüntüsüydü. Birkaç saniye sonra kadraja tanıdık bir silüet girdi. Luke'tu. Elini cebine atıp anahtarı çıkardı ve kapının kilidini açtı. Ardından video evin içini göstermeye başladı. Luke odaları dolaşarak EJ'in dizüstü bilgisayarını arıyordu. Bir mektup açacağıyla masanın çekmecesini açıp bilgisayarı çıkardı. Ondan istediğimi yapmak üzere bilgisayarın başına oturdu.

Hepsi videoda kayıtlıydı.

"Bu videonun gün yüzüne çıkması sevgilinin kariyeri için hiç de iyi olmaz, değil mi?"

Kusacaktım. Öne eğilip öğürdüm ama midemde çıkarabileceğim bir şey yoktu. Beni eğlenerek izleyen EJ birden kahkaha attı. "Vay be, benimle yatmayı hiç istemiyorsun, değil mi?"

"Lütfen ona bunu yapma," dedim nefes nefese.

"Hepsi senin suçun. Onu bu işe sen bulaştırdın." Başını salladı. "En başından beri istediğim buydu. Çalışma odana girip de seni o seksi döpiyesin içinde gördüğümden beri hem de. Geriye taradığın saçlarınla nasıl da havalı görünüyordun. Herkesten daha iyi biliyormuşsun gibi davranıyordun, en azından benden daha iyi biliyormuşsun gibi. Hem ben kızıllardan hep hoşlanmışımdır." Hâlâ elimde duran telefona imalı bir bakış attı. "Ama o ilk video yeterli değildi. Kabul etmeyeceğini biliyordum. Daha büyük bir koza ihtiyacım vardı. Yani... yardımın için teşekkürler."

"Lütfen," diye fısıldadım. "Başka ne istersen veririm. İlaç, para..."

"Bir adam buldum, bana ilaçları artık o ayarlıyor." Telefonunu elimden çekip aldı. "Tek istediğim sensin."

Başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım.

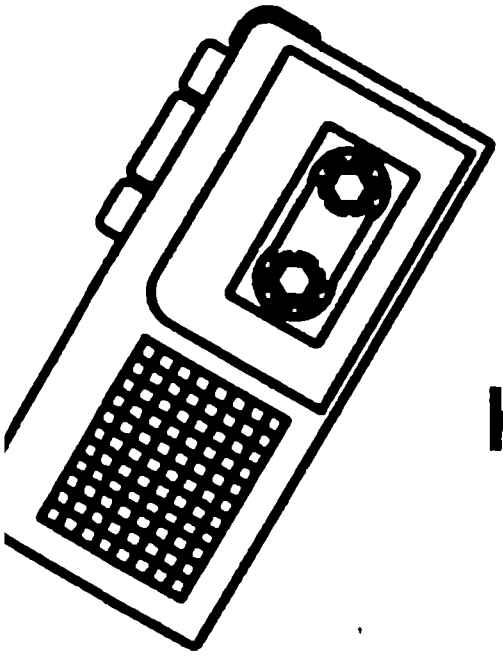
"Bak sana ne diyeceğim." Telefonunu cebine geri koydu. "Sen bunu birkaç gün düşün, tamam mı? Benimle zevkli bir gece geçirmeyi reddetmenin ikinizin de hayatını mahvetmene değip değmeyeceğini iyice bir düşün."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," diye fısıldadım.

Başını yana yatırdı. "Ben o kadar emin değilim."

Bunun üzerine döndü ve evimden çıktı. Kapı arkasından çarparak kapandığında kendimi koltuğa attım, bütün vücudum yaprak gibi titriyordu.

Şimdi ne yapacaktım?

KIRKINCI BÖLÜM

TRICIA

Günümüz

"Burada bekle," dedi Ethan.

Mutfağa koştu, arkasından başımı uzatıp baktığımda bıçaklıktan bıçak aldığını gördüm. İçlerinden en büyük olanı almıştı üstelik, yirmi santim civarında bir et bıçağıydı. Mutfağın ışığında parlıyor, buradan bir hayli korkutucu görünüyordu. Gerçi içerideki kişinin elinde ne olduğunu bilmiyorduk; silahı varsa bıçak pek de işimize yaramazdı.

Bana burada beklememi söylemişti ama kocam muhtemelen vurularak öldürülürken koltukta oturacak hâlim yoktu. Ayaklarımı ılık su dolu kâseden çıkarıp ardımda ıslak ayak izleri bırakarak arkasından koştum.

Ethan çalışma odasının kapısına benden bir saniye önce vardı. İçeride ne gördüyse gözleri fal taşı gibi açıldı ve bıçağın sapını tutan parmakları bembeyaz kesildi. "Kıpırdama," dediğini duydum. "Ellerini kaldır!"

Omzunun üstünden içeriye baktım. Bir yanım bunu bekliyor olsa da titreyen ellerini havaya kaldırmış hâlde odanın ortasında dikilen adamı görünce şok oldum. Kestirme vakti

çoktan geçmiş darmadağınık koyu saçları, birkaç haftalık gibi görünen bir sakalı vardı. Rengi solmuş bir kot pantolon, kolu delik bir svetşört giyiyordu. Dilenciye benzediğini söylerdim ama gözlüğü bu denklemde tuhaf duruyordu.

Ethan ters bir sesle, "Kimsin sen?" diye sordu.

"Ben..." Adamın sesi uzun zamandır konuşmamış gibi çatallandı. "Ben..."

"*Kimsin sen?*"

"Bu gecelik kalacak bir yere ihtiyacım vardı," dedi adam boğuk bir sesle. "Evim yok ve... burada birinin olduğunu bilmiyordum."

Ethan ile yabancı temkinli bakışlarla birbirlerini süzseler de benim korkum yavaş yavaş dindi. Tam da tahmin ettiğim gibiydi. Serserinin teki boş olduğunu sandığı için evi mesken tutmuştu. Ayrıca silahlı, sarhoş ya da tehlikeli görünmüyordu. Ethan'dan uzun olsa da kaslı ya da korkutucu değildi; aksine, yıllardır doğru düzgün yemek yememişçesine sıskaydı.

Ama sesinde bir şey vardı. Tuhaf biçimde tanıdık bir şey...

"Özür dilerim." Adam sesini boğan balgamdan kurtulmak için boğazını temizledi. "Dışarısı çok soğuktu, o yüzden ben de... Neyse, izinsiz girdiğim için özür dilerim. He–hemen gideceğim."

Birdenbire adamın hâline üzüldüm. Kışın ortasında evsizlik kolay olmasa gerekti. Bir yanım onu soğuğa atmaktansa burada kalmasına izin vermek istiyordu. Fakat anlattıklarında inandırıcı gelmeyen bir şeyler vardı.

Ethan da aynını düşünüyor gibiydi. Et bıçağını tutan eli bir nebze olsun gevşememişti. "O zaman bu odada ne işin var?"

Çok doğru bir noktaya değinmişti. Bu adam buraya çöreklendiyse neden gizlenmiyordu? Neden kolayca bulunabileceği bir yerde dolanıyordu? Derken bölmenin kapağına ne kadar

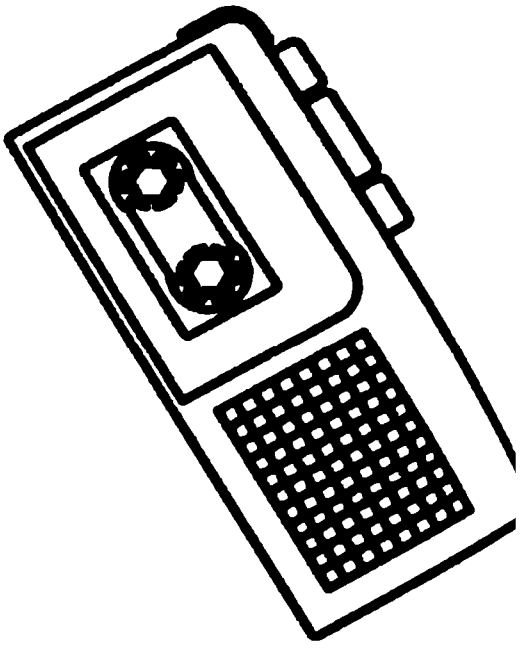
yakın durduğunu fark ettim, neyse ki kapak şu anda kapalıydı. İşte o anda duyduğumuz sesin ne olduğunu anladım.

Bölmenin kapağının kapanma sesiydi.

"Ben... gürültünün ne olduğuna bakmaya gelmiştim," diye kekeledi.

Belki bu neden çalışma odasında olduğunu açıklardı. Fakat Adrienne Hale'in portresinin neden dün gece birdenbire duvarda belirdiğini açıklamazdı. Bunun sadece bir anlamı olabilirdi.

"Sen Luke'sun," dedim. "Adrienne Hale'in erkek arkadaşısın."

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ADRIENNE

Öncesi

Bu akşam yemeği Luke yapmıştı. Marsala soslu tavuk. Sicilya şarabı, tereyağı ve sarımsakla harmanlanarak ağır ateşte pişirilmiş tavuk göğsü dilimleri. Muhteşem kokuyordu fakat ben tek lokma yememiştim. Son on beş dakikadır yemeğimle oynayarak yiyormuş gibi yapıyordum, oysa hiç iştahım yoktu.

"Tavuğun fazla mı pişmiş?" Luke başını uzatarak tavuktan kestiğim küçük parçaya baktı. "Benimki tam ayarında ama seninki biraz daha inceydi. Fazla mı kurumuş?"

"Hiç de bile." Zoraki gülümsedim. "Çok lezzetli. Gerçekten."

"O zaman neden tek lokma bile yemedin?" Kaşlarını çattı. "Hasta mısın? Migrenin mi tuttu yoksa?"

EJ benden istediği şeyi söyleyeli iki gün oluyordu. Baş ağrımın geçmediğini bahane ederek dün gece Luke'un gelmesine izin vermemiştim ama onu sonsuza dek kendimden uzak tutamazdım, nitekim şimdi buradaydı.

EJ'i aklımdan çıkarmaya çalışsam da olmuyordu. Tek düşünebildiğim, istediği şeyi yapmazsam beni de Luke'u da

mahvedeceğiydi. Ama bunu nasıl yapardım? O adamın bana dokunmasına izin verdiğimi düşünmek midemi bulandırıyordu. Luke dışında biriyle birlikte olma fikrine katlanamıyordum bile. Daha birkaç gün önce Luke'un hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim insan olabileceğini düşünüyordum...

Son iki gündür aklımda yalnızca bu ikilem vardı. Ve nihayetinde, bu sorunun ancak tek bir şekilde çözülebileceği sonucuna vardım.

Çatalımı bırakıp tabağımı önümden ittim ve masada karşımda oturan Luke'a baktım. Yüzünde meraklı bir ifadeyle kadehini dudaklarına götürdü. Ellerimi masanın üstünde birleştirdim.

"Bir sorunumuz var," dedim.

Dalgın bir tavırla başıyla onayladı. "Yanına taşınmamı istemiyorsun."

Tanrım, bunu mu düşünüyordu? "Luke–"

"Önemli değil," diye ekledi hızlıca. "Acele ettiğimizin farkındayım. Anlıyorum. Seni zorlamak istememiştim. Yani seninle yaşamayı çok isterim ama beklemek istersen de sorun etmem."

Duyduklarım kalbimi kırıyordu çünkü tek istediğim bu adamla yaşamaktı. Ömrümü onunla geçirmekti. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim –hissedebileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi– ve şimdi kindar bir canavarın hayatım boyunca değer verdiğim tek ilişkiyi mahvetmesi beni öldürüyordu. "Luke..."

Masanın üstünden uzanıp bir elimi tutarak diğerinden ayırdı. "Sana söylemem gerek, Adrienne. Darcy öldükten sonra doğrusu bir daha birine âşık olabileceğimi sanmıyordum. Ama sonra seninle tanıştım ve... ve hemen anladım." Elimi sıktı. "Dediğim gibi, ağırdan almak istersen hiç sorun değil. Ne kadar gerekirse o kadar beklerim."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Meselenin bununla alakası yok. Yanıma taşınmanı ben de istiyorum. Ama..."

Alnı kırıştı. "Ama ne?"

"Videonun başka bir kopyası varmış," deyiverdim.

Bir an için mutfağa öyle derin bir sessizlik çöktü ki klimanın vızıltısını duydum. Sözlerimi kavramaya çalışan Luke'un çenesi kasıldı. "Ne?"

"Başka bir yere saklamış olmalı." Alt dudağımı ısırdım. "Bana gönderdi. Ve... çok kızgın."

Elini elimden çekerken yüzündeki sevgi dolu ifade de siliniverdi. "Sana bunun olabileceğini söylemiştim, değil mi? Tek yapabildiğimiz bilgisayarındaki ve telefonundaki kopyadan kurtulmaktı."

Luke'un tek yaptığı bu değildi. Bana başka kopya aramadığını söylemişti ama aramıştı. EJ'in bana gösterdiği kayıtta masanın çekmecelerini karıştırdığını görmüştüm.

"Neyse," dedim, "yine istekler yağdırmaya başladı. Bana şantaj yapıyor." Ne istediğini Luke'a söylemeye dilim varmıyordu. Çok utanç vericiydi. Bu yüzden para istediğini düşünmesine izin verecektim. "Asla sonu gelmeyecek."

Derinden iç çekti. "Ne... ne diyeceğimi bilmiyorum. Bence ona boyun eğmemelisin."

"O video beni mahveder."

"Seni asıl mahveden *o adam*. Hayatını kontrol ediyor. Sana bunu yapmasına izin verme."

Ofladım. "Biliyorum. Haklısın. Bana sonsuza kadar şantaj yapacak. Yaşadığı sürece..."

Son sözlerimin havada asılı kalmasına izin verdim. Luke'un yüzü şaşkınlıkla gölgelendi. "Ne... ne demek istiyorsun, Adrienne?"

"Bence biliyorsun."

"Yoksa?.." Başını salladı. "Bak, istiyorsa videoyu yayımlamasına izin ver gitsin. Sonuçlarını kabul et."

"Hayatımı mahvetmesine izin mi vereyim yani?"

"Hayır... Demek istediğim, o video hayatını mahvetmez." Oturduğu yerde kıpırdandı. "Durumu onun aleyhine çevirebilirsin."

"Hayır, yapamam."

Yüzünü buruşturdu. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Başka çaren yok. Başka seçeneğin yok."

"Bir seçenek var aslında." Buradan dönüş olmadığını bilerek omuzlarımı dikleştirdim. "Elinde bir video daha var."

Uzun kirpikleri titredi. "Bir video daha derken?.."

"Senin videon."

"*Benim* mi?"

"Evine girip bilgisayarını kurcalarken çekilmiş görüntülerin." Sözcükler dilimden birbiri ardına dökülüyordu. Bir an evvel söyleyip kurtulmak istiyordum. "Mektup açacağıyla çekmecesinin kilidini açtığın bile görünüyor."

Luke'un benzi attı. "Hassik..."

"Çok üzgünüm, Luke."

"*Üzgün* müsün?" Yüzünden çekilen renk yanaklarında iki nokta hâlinde geri döndü. "Sana bunu yapmak istemediğimi *söyledim*. Yanlış olduğunu *söyledim*. Başımızın büyük derde girebileceğini söyledim. Söylemedim mi?"

"Söyledin," dedim kısık sesle.

Başını ellerinin arasına alıp şakaklarına masaj yaptı. "İnanamıyorum ya. Bu olanlara inanamıyorum."

"Haklısın. Çok özür dilerim." Sandalyemi onunkine yaklaştırdım. "Bu adam berbat biri. Bize yaşattıklarından nefret ediyorum."

Cevap olarak homurdandı.

Sesimi alçaltırım. "Eğer ondan kurtulursak..."

Luke'un ifadesini inceledim. Kabul edecek miydi? Milgram'ın deneyinde, deneklerin yarısından çoğu 450 volt elektrik şoku uygulamıştı; gerçek olsaydı ölümcül sonuçlar doğurabilecek bir voltajdı bu. Yapmak istememelerine rağmen yapmışlardı. Sırf öyle söylendiği için.

Luke başını ellerinin arasından kaldırdı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bence anlıyorsun." Bilerek duraksadım. "Başka çaremiz yok, Luke."

"Vardır. İllaki başka bir çaresi vardır."

"Yaşadığı sürece elindeki videolarla bize şantaj yapmaya devam edecek," dedim. "Bunu istemezsin, öyle değil mi? Bizi bitiremeyeceğinden emin olmanın tek bir yolu var."

"Olmaz. Hayatta olmaz."

"Hemen kestirip atma. Başka ne yapabiliriz ki?"

Bayılacak gibiydi. "Lütfen sus."

"Başka çaremiz yok."

Ellerini masaya vurmasıyla tabaklar titredi. "Ben kimseyi öldürmeyeceğim, Adrienne, tamam mı?"

Yerimden sıçradım. Dört aylık birlikteliğimiz boyunca sesini bir kez olsun bu kadar yükseltmemişti. Onu böylesine sinirli gördüğümü hiç hatırlamıyordum ama sinirlenmekte haklıydı.

Sandalyenin ayaklarını gıcırdatarak yerinden kalktı. Yüzü kıpkırmızı olmuş, şakağındaki damar şişmişti. Yüzüme bakmıyordu bile. "Buradan çıkmam lazım."

"Luke..."

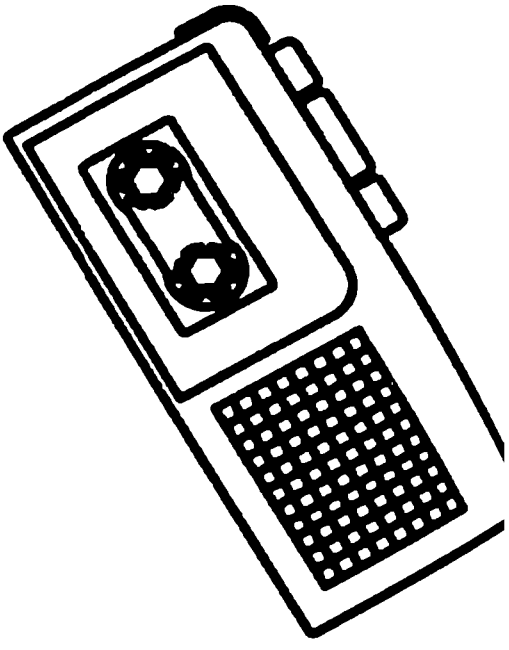
Elini tutmaya çalıştım ama beni sertçe itti. Uzun adımlarla kapıya yürüdü ve kapıyı çarparak kapadığında bütün ev sallandı. Koşarak peşinden giderken arabasını çalıştırdığını duydum. Kapıyı araladım ve arabasının arka farlarının ışığının uzakta gözden kaybolmasını izledim.

Buraya kadardı. EJ'in bilgisayarını hacklemesini istediğim için beni affedebilirdi ama bunun için affetmeyecekti. Gözlerinde görmüştüm; bu seferki isteğim bardağı taşıran son damla olmuştu. Luke'u bir daha görebileceğimi sanmıyordum. Üstelik bunun için onu suçlayamazdım.

Onu kaybetmiştim. Âşık olduğum ilk adamdı ve ben kendi ellerimle her şeyi berbat etmiştim.

Kapıyı kapayıp sırtımı kapıya yasladım. Gözyaşlarımı koyuverirken EJ'i gördüğüm güne lanet ettim. Annesine hayır demeliydim. Onun başıma bela olacağını biliyordum. Görür görmez anlamıştım.

Luke'la ilişkimi mahvetmiştim ama onun, o canavar herifin kurbanı olmasına izin vermeyecektim. Bu sorunu çözecektim. Ve bunu kendi başıma yapacaktım.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

TRICIA

Günümüz

Karşımdaki usta bir yalancı olsaydı belki inkâr edebilirdi. Ama bu adam usta yalancı değildi. Bunu yüzündeki çizgilerin derinleşmesinden, yanaklarında kalan azıcık rengin de çekilmesinden anlayabiliyordum. Tam üstüne basmıştım. Bu adam kasetini dinlediğim, Adrienne Hale'i öpmek isteyen adamdı.

"O deli doktorunun sevgilisi sen misin?" Ethan sıkıca tuttuğu bıçağı salladı. "Onu öldüren adam sen misin?"

Adam, yani Luke başını şiddetle salladı. "Hayır, ben... yani evet, Adrienne benim sevgilimdi. Ama onu ben öldürmedim. Onu *seviyordum*. Asla..."

Ethan gözlerini kıstı. "O zaman burada ne aradığını söyle."

Luke ellerini kotuna sildi. "Söyledim ya. Gidecek yerim yok, bu ev boş olduğu için de burada kalıyorum."

"Neden gidecek yerin yok?"

"Çünkü gazeteler beni katil ilan ettikten sonra hayatım boka sardı." Bakışlarını yerden kaldırıp bize baktığında gözlerinin ne kadar kanlı olduğunu fark ettim. "Haysiyetimi iki paralık ettiler. Hem de *boş yere*. Adrienne'i ben öldürmedim.

Ama çalıştığım şirket beni işten çıkardı, başka yerde iş bulamadım. Ailem de yardım etmedi. Onlar bile Adrienne'i..." Sesi çatallandı. "Yani işsiz ve parasızım. Hayatımın özeti bu işte."

Ethan, Luke'u izlerken dudaklarını büzdü. "Sana inanmıyorum."

Luke kollarını indirdi. "Bana inanmıyorsun öyle mi? Peki ne sanıyor–"

"*Ellerini kaldır.*"

Luke cümlesinin ortasında donakaldı. Ethan'ın sesinde duyar duymaz ellerini kaldırmasına neden olan bir şey vardı. "Tamam. Affedersin. Ama size gerçeği söylüyorum."

"Ya da..." Ethan'ın şakağındaki damar attı. "Dün gece buraya gelirken bir amacın vardı. Evin satışa çıkarıldığını öğrendiğinde, kimse bulmadan önce Adrienne Hale'in cesedinden kurtulmak istedin."

Luke'un ağzı bir karış açıldı. "Ne? Hayır. Neden bahsettiğini–"

"Biz kapının önüne çıktığımızda," diye devam etti Ethan, "içeri girmeden önce hızlıca cesetten kurtulmayı umuyordun."

Luke kusacakmış gibi görünüyordu. "Hayır. Öyle de... bak, ben cesedin burada olduğunu bile bilmiyordum."

"Eminim öyledir."

"Bilmiyordum!" Luke tam ellerini indirecekken Ethan'ın yüzündeki ifadeyi görmesiyle yeniden kaldırdı. "Hiçbir fikrim yoktu. Ama bağrışları duyunca sandım ki... Görmem gerekiyordu. Adrienne... Birdenbire ortadan kayboldu. O gece görüşecektik. Ben... Adrienne bir şey demeden çekip gitmezdi. Öyle biri değildi." Yüzü kederle buruşurken bakışlarını yere indirdi. "Onu seviyordum. Başına ne geldiğini hiç öğrenemedim."

Gözlerim yaşlarla doldu. Doğruyu söylüyordu – ya da son on dakikada oyunculuğu gözle görülür biçimde gelişmişti.

Fakat kocam ona hâlâ aynı kayıtsız ifadeyle bakıyordu. "Saçmalık. Söylediğin tek kelimeye inanmıyorum."

"Ethan," dedim. "Ben ona inanıyorum."

"Gerçekten mi?" Sesine küçümser bir ton hâkimdi. Bu, kocamın yalnızca birkaç kez gördüğüm bir yanıydı ve bu tarafını sevdiğimi pek söyleyemezdim. "Hadi bütün yalanlarını yedik diyelim. Şimdi ne olacak peki? Bizi uykumuzda öldürmeyecek kadar iyi bir adam olduğuna inanarak evde başıboş dolaşmasına izin mi vereceğiz?"

Haklıydı. Luke'un zararsız olduğunu düşünüyordum ama buna hayatımın üzerine bahse girer miydim?

Hayır, girmezdim.

"O zaman ne yapacağız?" diye sordum.

Ethan karşımızda dikilen adamı baştan ayağa süzdü. "Onu bağlayacağız."

Bunu duyar duymaz gözleri panikle açılan Luke geriye doğru sendeledi. Acaba kaçmayı mı düşünüyordu? Kaçabileceğini sanmıyordum. Ethan'ın elinde bıçak vardı, bıçak olmasaydı bile onu kolaylıkla alt edebilirdi. Kocam spor yapardı. Yankees tişörtünün yenleri altından görünen pazuları amma iriydi.

"Masanın çekmecesinde koli bandı var," dedim hatırlayınca. "Almamı ister misin?" Ethan'ın çekmeceleri karıştırıp kasetleri bulmasını istemiyordum.

"Olur." Ethan, Luke'a bıçağı salladı. "Kanepeye uzan. *Hemen.*"

Kocamın kontrolü ele alış şekli sırtımdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu. Ethan'ın bunun gibi gergin durumlarda nasıl davranacağını hiç düşünmemiştim. Etkilendiğimi söylemeliydim.

Luke, Ethan'ın şakası olmadığını görebiliyordu. Sendeleyerek kanepeye gidip sırtüstü uzandı. Çekmeceden koli bandını alıp ayaklarını yan yana getirdim. Bandı bileklerine, vaktiyle

beyazmış da eskiye eskiye pislik grisine dönmüş gibi görünen Nike ayakkabılarının hemen üstüne dolamaya başladım.

Ethan ona, "Şimdi de kollarını uzat," diye bağırdı.

Luke'un bakışları korkuyla doldu. "Lütfen yapmayın."

"*Kollarını uzat.*" Ethan bana döndü. "Tricia, bandı kurtulamayacağı kadar sıkı sar."

Luke'un başına çömelip koli bandını el bileklerinin etrafına sarmaya başladım. Yüzüne şöyle bir baktığımda bir an için göz göze geldik. Belli belirsiz başını salladı. *Lütfen yapma.*

Bakışlarımı kaçırdım. Başka seçeneğim yoktu. Ethan haklıydı; burada mahsur kalmışken ortalıkta başıboş dolaşmasına izin veremezdik.

Luke'u bağlama işi bittikten sonra rahatladım. Artık evin içinden gizemli şangırtılar gelmeyecekti. Birinin tavan arasından inip bizi öldüreceğinden korkmama gerek kalmamıştı.

"Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu Luke. Uzanıyor olmasına rağmen son derece rahatsız görünüyordu; elleri ve ayakları koli bandıyla bağlanmış birinin hissedeceği gibi. Rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak kıpırdandı fakat hareketleri kısıtlıydı.

"Orası seni hiç ilgilendirmez," dedi Ethan. "Hadi, Tricia. Gidelim."

Ethan'ın peşinden çalışma odasından çıktığımda kapıyı arkamızdan kapadı. Ancak o zaman bıçağı tutan elini indirdi ve bıçağı yakındaki kitaplığa koydu. Bütün gerginliği bir anda çekilmiş gibiydi.

"Buradan çıkmamız lazım," dedi. "Yani hemen, bu gece. Sabaha kadar beklemek istemiyorum. O adamla aynı çatı altında uyumak istemiyorum."

"Ben de." Altımızdaki odada bantla zapt edilmiş bir adam olduğunu bilmek son derece tedirgin edici olacaktı. Hâl böyleyken hayatta uyuyamazdım. "Ama ne yapabiliriz ki?"

"Yardım çağırmaya gidebilirim."

Yüreğim ağzıma geldi. "Ethan, olmaz..."

"Beni bir dinle." Tek parmağını kaldırdı. "Ana yol altı üstü bir kilometre ötede. Oraya yürüyerek gidebilirim, sonra da yoldan geçen bir arabayı durdururum. Belki de orada telefonum çeker. Telefon çekerse ana yola kadar yürümeme bile gerek kalmaz."

Büyük pencereden dışarıya kuşkuyla baktım. *Çok* kar vardı. Dahası son bir saatte hava iyice kararmıştı. Hatta zifiri karanlıktı. Evin arazisinin ötesinde ne sokak lambası ne yakındaki evlerin ışıkları ne de herhangi bir aydınlatma vardı. Ya kaybolursa?

Ya donarak ölürse?

Ethan'ın koluna yapıştığım gibi tırnaklarımı derisine geçirdim. "Yalvarırım gitme."

"Bir şey olmayacak," diye yatıştırdı beni, bende olmayan bir özgüvenle. "Kalın bir montum, sıcak tutan botlarım var. Ana yola ulaşmam en fazla yarım saatimi alır."

"Beni burada yalnız mı bırakacaksın?" Boğazıma bir yumru oturdu. "*Onunla*?"

"Herif bağlı. Şimdilik."

Başımı salladıysam da Ethan'ın ne kadar kararlı olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Onu vazgeçirmem imkânsızdı.

"Bir saate, taş çatlasın iki saate dönerim," dedi. "Söz veriyorum."

Elimi karnıma koydum. Hâlâ dümdüzdü, henüz hamileliğime dair hiçbir belirti yoktu. Önümüzdeki aylarda, içimde yeşerttiğimiz yepyeni hayatla günbegün büyüyecekti. Bu yolculuk için sabırsızlansam da yalnız başıma yapmak istemiyordum. Onsuz bir hayatı hayal bile edemiyordum.

"Lütfen dikkatli ol," diye mırıldandım.

"Merak etme," dedi. "Bir saate döneceğim."

Beni öpmek için eğildi, sıcak nefesini tenimde hissettiğimde sessiz bir dua ettim. *Lütfen bunun onu son görüşüm olmasına izin verme.* Eğer ona bir şey olursa ömrümün sonuna kadar kendimi suçlardım.

"Ne olursa olsun o odaya girme." Ethan'ın sesi sertti. "Ne olursa olsun. Tamam mı, Tricia?"

"Tamam," dedim.

"Adam bağlı. Sana yalnızca ellerini ve ayaklarını çözersen zarar verebilir."

"Biliyorum."

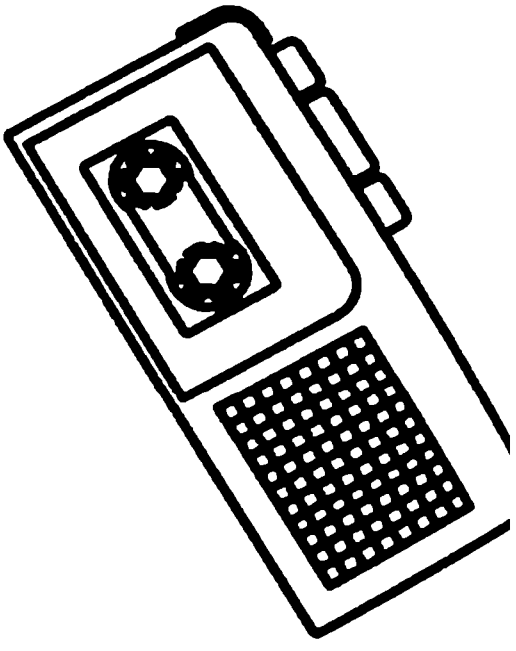
Bir an için yüzü kararsızlıkla gölgelense de sonra başını salladı. "Tamam, yakında görüşürüz."

Tam yanımdan geçip gidecekti ki olduğu yerde kalakaldı. Bir şey dikkatini çekmişti. Merdivenin yanındaki bir şey.

Başımı çevirip bakışlarını takip ettiğimde neye baktığını gördüm. Merdivenin yanındaki kitaplığa bakıyordu. Arkasında gizli odanın bulunduğu kitaplığa.

O kitaplık şimdi aralıktı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ethan'ın dikkatini gizli odadan başka yere çekmeye çalıştıysam da doğruca oraya bakıyordu.

"*O* da ne?" diye sordu.

"Bil–bilmem. Dolap filandır herhâlde."

Ama beni dinlemiyordu. Kitaplığa doğru yürümeye başlayınca kalbimin yerinden çıkacağını sandım. Nasıl kapıyı açık bırakacak kadar aptal olabilmiştim? Geçen sefer birkaç kaset daha almaya girdiğimde arkamdan kapadığımdan emindim ama mandalın her zaman oturmadığını fark etmiştim. Ben kapıyı kapadıktan sonra gerisin geri açılmış olmalıydı.

Derken Ethan'ın kapıyı çekerek açtığını gördüm. En azından ışığı kapamayı akıl edebilmiştim, kordonu araması onu beş saniye kadar oyaladı. Nihayet bulmasıyla oda aydınlandığında soluğunun kesildiğini duydum. "Bu da nesi?.."

Gerginlikle ellerimi ovuşturarak odanın girişinde dikiliyordum. Buradan hiç haberim yokmuş gibi davranmak isterdim ama öyle olmadığını hemen anlardı.

Ethan raflardan birinden bir kaset alıp sırtındaki yazıyı okudu. "Hastalarının seanslarını kaydetmiş..."

"Evet..." dedim.

"Bunlardan binlerce olmalı..." Bakışları kaset dolu raflarda gezindi. "Burayı ne zaman keşfettin?"

Yanaklarım yanıyordu. "Şey..."

"Tricia..."

"Dün. Dün keşfettim."

"Ve bana söylemedin, öyle mi?"

Besbelli söylememiştim. "Çalışıyordun. Umursayacağını düşünmedim."

"Saçmaladığının sen de farkındasın, Tricia." Boynundan yukarısı yavaş yavaş kızarmaya başladı. "Bu kasetleri dinliyordun, değil mi?"

"Hayır," dedim hızlıca.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu sefer doğruyu söylemeyi denesen?"

"Belki birkaçını dinlemiş olabilirim..."

"*Yalan söyleme.*" Sesi şimdi sertti, bağırmıyordu ama bağırmasına ramak kalmıştı. Gözlerinde, bir adım geri çekilmeme sebep olan bir parıltı vardı. "Bu kasetleri dinliyordun, değil mi?"

"Çok dinlemedim, sadece beş altı tanesini."

Hâlâ yalan söylüyordum. Çok daha fazlasını dinlemiştim. Ethan, Dr. Hale'in çalışma odasına geri dönüp çekmeceye bakarsa beş altıdan çok daha fazla kaset bulurdu. Bunu yapmayacağına güvenmek istiyordum.

"Başka kaset dinlemek yok," dedi evlendiğim adamınkine hiç benzemeyen bir sesle. "Söz ver bana."

"Söz," dedim nefes nefese.

Bir müddet kıpırdamadan beni izledi. Dikkatli bakışlarının altında kıpırdanmamaya çalıştım. Bu olanlar bana karşımdaki adamı hepi topu bir yıldır tanıdığımı yeniden hatırlattı. Ha-

yatımı onunla geçireceğime yemin etmeme, karnımda onun çocuğunu taşımama rağmen hâlâ onun hakkında bilmediğim bir sürü şey vardı. Geçmişini benimle paylaşmak istemiyor, ne zaman konusunu açsam beni susturuyordu.

Ben onun karısıydım. Bana her şeyi rahatlıkla anlatabilmeliydi. Bana söyleyemeyeceği şeyler olduğunu düşünmesi beni üzüyordu. Bu durumun değişmesi lazımdı. Belki şu an değildi ama bu meseleyi açık açık konuşmalıydık. *Bir an evvel.* Birlikte bir aile kuracaksak aramızda sırlar olmamalıydı.

Sonunda Ethan dikkatli bakışlarını benden ayırdı. Arkasına dönüp gizli odanın kapısını kapadı. Kapı yerine otururken çıkan sesi duydum. Ethan yeniden bana döndüğünde yüzünün rengi geri gelmişti.

"Ben şimdi gidip yardım bulmaya çalışacağım," dedi. "Çabuk dönerim, tamam mı?"

Başımla onaylasam da gitmesini istemiyordum, gelgelelim başka seçeneğimizin olmadığının da farkındaydım.

Kolumu tutup acıtacak fakat morartmayacak kadar sıktı. "Bir daha sakın o odaya girme."

"Girmeyeceğim..."

"Çok ciddiyim." Kolumu biraz daha sıktı. "O kasetlerde Dr. Hale'in hastalarına ait özel bilgiler var. Dinlediğimiz için başımız derde girebilir. Hepsini polise vermeliyiz."

"Evet, elbette." Fakat gözlerinde, kasetleri dinlememi istememesinin asıl sebebinin bu olmadığını söyleyen bir şey vardı. Bana karşı tamamen dürüst değildi.

Dudaklarını ıslattı. "Hem sen bu kapıyı nasıl açtın ki?"

"*Medyum.* O kitabı okuyacaktım ama yerinden almaya çalıştığımda kapı açılıverdi."

Bir müddet düşündükten sonra başıyla onayladı. Montunun cebinden siyah beresini çıkarıp altın sarısı saçlarının üzerine geçirdi. Siyah botlarını hâlihazırda giymişti, ayaklarını yere

vura vura oturma odasından geçip kapıya gitti. Bana son kez baktıktan sonra arkasından kapıyı kapadı.

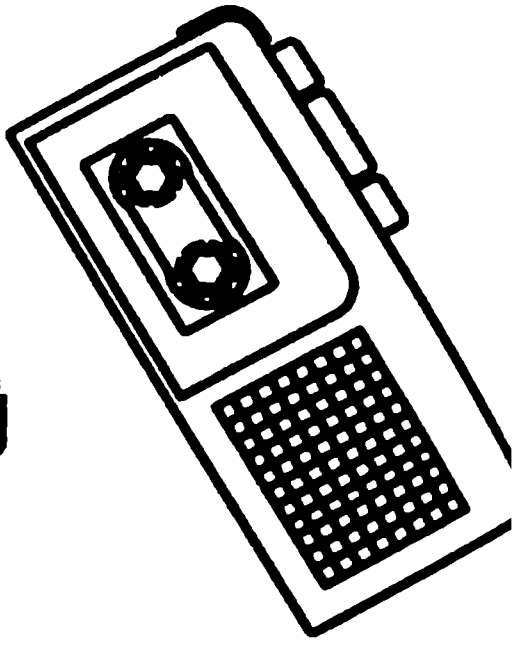
Kapının kapanma sesi devasa oturma odasında yankılandı. O gittikten sonra tam bir dakika boyunca olduğum yerde dikildim. Şimdi ne yapacağımı düşünüyordum.

Ethan içinde kasetlerin olduğu gizli odayı öğrenmişti. Polise haber vermek konusunda ciddi olup olmadığını bilmiyordum ama böyle bir ihtimal varsa odadan aldığım bütün kasetleri yerine koymalıydım. Delil karartmayla suçlanmak istemiyordum.

Fakat bir sorun vardı:

O kasetleri almak istiyorsam Dr. Hale'in çalışma odasına girmem gerekiyordu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Büyütülecek bir şey yoktu. Odaya girecek, kasetleri masanın çekmesinden alıp montumun cebine koyacak, sonra da odadan çıkacaktım, hepsi buydu.

Luke'la konuşmama gerek yoktu. Onunla etkileşimde bulunmama gerek yoktu. Elleri ayakları bağlıyken bana zarar veremezdi.

Ethan yokken bunu yapma fikrinden nefret ediyordum. Üstelik öyle üst katta filan da değildi. Evde yoktu. Ona telefonla ulaşamazdım. Luke bana saldırmaya kalkışırsa evde onunla tek başıma olacaktım.

Ama bana saldırmayacaktı. Koli bandını kullanırken elimi korkak alıştırmamıştım. Muhtemelen hâlâ bıraktığım gibiydi, çaresiz hâlde kanepede yatıyordu. Öyle olduğuna kalıbımı basardım.

Hem Ethan'ın dönmesini bekleyemezdim zaten. Ya polislerle dönerse? İçimden bir ses yalnız döneceğini söylüyordu ama öyle olmazsa yanardım.

Çalışma odasının kapısına yaklaştım. Kulağımı kapıya dayayıp içeriden gelecek kaygı verici seslere dikkat kesildim. Fakat hiçbir şey duyamadım. Yine de bu bir sorunla karşılaşmayacağım anlamına gelmezdi.

Ethan bıçağı kitaplıklardan birinin üzerine koymuştu. Yanıma alsam mı diye düşündüm ama sonra vazgeçtim. Luke bağlıydı. Bana bir şey yapamazdı.

Elimi kapının topuzuna koyduysam da cesaretimi toplayıp çeviremiyordum. Nihayetinde üçe kadar sayıp derin bir nefes aldım ve topuzu çevirdim. Ardından kapıyı iterek açtım.

Oda çoğunlukla bıraktığımız gibiydi. Yerdeki kapak hâlâ kapalıydı. Kanepe hâlâ odanın öbür ucunda yamuk duruyordu. Ve Luke da hâlâ elleri ayakları koli bandıyla bağlanmış hâlde kanepedeydi. Tek fark, kendini oturur pozisyona getirmeyi başarmış olmasıydı.

Bunu görünce tedirgin oldum. Yatarken doğrulup oturmayı başardıysa otururken ayağa kalkmayı da başarabilirdi. Sonra ne olacaktı? Ethan yardım çağırmaya gitmekle iyi yapmıştı. Geceyi bu adamla aynı çatı altında geçirmek istemiyordum.

Ben odaya girince başını kaldırdı. Altlarında mor halkalar olan kan çanağına dönmüş gözleriyle bana uzun uzun baktı.

"Bir şey almaya geldim," diye mırıldandım. Neden ona açıklama yapma gereği duyduğumu bilmiyordum.

"Ayağına dolanmam," dedi.

Cevap olarak homurdanmakla yetindim.

Odanın düzeni tuhaftı. Kanepenin yerini değiştirdiğimizden masaya gitmek için Luke'un önünden geçmem gerekiyordu. Luke'un bakışları üstümdeydi, ona yaklaşmamı izliyordu.

"Adın Tricia, değil mi?" diye sordu.

Ne yüzüne baktım ne de sorusuna cevap verdim.

"Dinle, Tricia." Sesi çatallanınca boğazını temizledi. "Parmaklarım karıncalanmaya başladı. Acaba diyorum, bana bir iyilik yapıp bandı biraz gevşetemez misin?"

Hıhladım. "Evrenin en aptal insanı olduğumu sanıyorsun herhâlde?"

İçinde bulunduğu duruma rağmen kısa bir kahkaha attı. "Denemeye değerdi."

Onun bulunduğu tarafa şöyle bir baktığımda çarpık çarpık gülümsediğini gördüm. Kocam kadar yakışıklı değildi ama saçını sakalını kestirse –bir de uzun bir banyo yapsa– sevimli olabilirdi. Bir an için kasette dinlediğim Luke'u görür gibi oldum. Adrienne Hale'in âşık olduğu Luke'u.

Eğer ona âşık olmasaydı belki de her şey çok farklı olabilirdi.

Masaya ulaşmak için Luke'un önündeki daracık alandan geçtim. Kasetleri koyduğum çekmeceyi açtığımda hâlâ orada olduklarını gördüm. Onları montumun cebine doldurmak istiyordum ama Luke'un bakışları üstümdeydi, gözünü ayırmadan beni izliyordu.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" diye çıkıştım.

"Aslına bakarsan var."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bantları çıkarmayacağım. Boşuna nefesini tüketme. Polisler gelene kadar orada öylece oturacaksın, onlar gelince de Adrienne Hale'in cesedinin çalışma odasının zemininin altında ne aradığını açıklayacaksın."

"Mesele de o zaten." Luke kanepeye yaslandı. "Döşemenin altındaki cesedin Adrienne olduğunu sanmıyorum... daha doğrusu o olmadığından eminim."

Donakaldım. "Ne?"

"Beni duydun."

Neden bahsettiğini bilmiyordu. Aklınca beni korkutmaya çalışıyordu. Evde yalnız olduğumuzu bildiğinden beni manipüle etmeye çalışıyordu. Evet, yaptığı buydu. Onu kale bile almamalıydım.

"Başta o sandım," dedi. "Yani başka kim olacaktı ki? Bakmak bile istemedim çünkü... yüreğim el vermedi işte. Gazetelerin hakkımda ne yazdığı umurumda bile değil; ben Adrienne'i *seviyordum*. Onunla evlenmek istiyordum ama sonra..."

"Peki neden o olmadığını düşünüyorsun?"

Bunu anlamak mümkün müydü? Aşağıdaki ceset... bırakın kimliğini, kadın mı, yoksa erkek mi olduğu bile anlaşılmıyordu.

"Üzerinde hâlâ kıyafetleri var." Yüzünü buruşturdu. "Daha doğrusu kıyafetlerinden kalan parçalar... Kumaşın büyük kısmının parçalanıp ayrıştığını düşünüyorum. Geriye kalanlardan o giysinin kot pantolon olduğu anlaşılıyor. Ama Adrienne hiç kot giymezdi. Kottan nefret ederdi. Onu üzerinde kotla... neyse işte. Bu yüzden o cesedin Adrienne olduğunu hiç sanmıyorum."

Yutkundum. "Belki o gün çamaşır yıkama günüydü ve kot pantolon giymeye karar vermişti."

"Onun *hiç* kot pantolonu yoktu." Başını salladı. "Gömlek de bana hiç tanıdık gelmedi. Döşemenin altındaki Adrienne değil. Her iddiasına varım."

İkimizin de bakışları yerdeki dikdörtgen şekle kaydı. Kot pantolon konusunda haklıydı. Adrienne Hale'in çekmecelerini karıştırırken bir tane bile kot pantolon görmemiştim.

"O zaman kim olduğunu biliyor musun?"

Luke duraksadı. "Evet. Sanırım biliyorum."

Sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı. Artık Luke'un ne yaptığımı görüp görmemesi umurumda değildi; bu odadan bir an evvel çıkmak istiyordum. Çekmeceyi açıp ka-

setleri ceplerime doldurmaya başladım. Luke beni izlese de yorumda bulunmadı.

"Onu öldürmedim, Tricia," dedi usulca. "Böyle bir şeyi asla yapmam."

Çekmeceyi sertçe kapadım. "Buna polisler karar verecek, ben değil."

Gizli odadan çaldığım kasetlerle dolu ceplerimle yanından geçip gittim. Ethan'ın dönmesine daha çok vardı ama risk almak istemiyordum. O geri dönene kadar oda tam olarak bulduğum gibi olmalıydı.

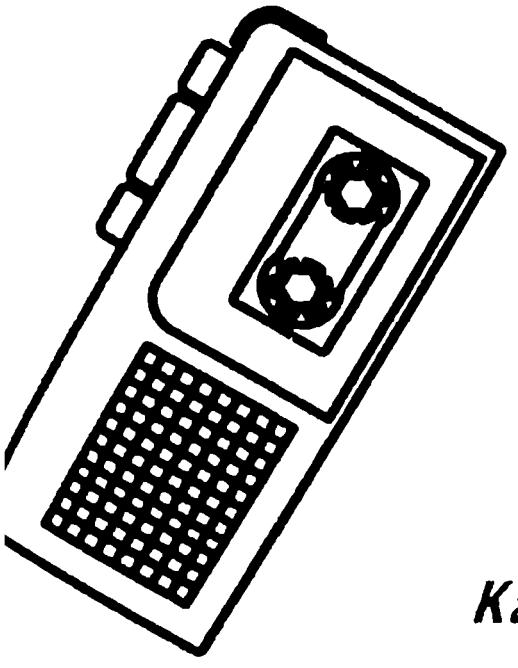
Ne yapacağımı ezberlemiştim artık. *Medyum*'u öne doğru çekmemle kapının kilidinin açılma sesini duydum. Kapıyı açtım ve kordonu çekerek ışığı yaktım.

Kasetleri teker teker yerlerine yerleştirdim. Elimde bir sürü EJ kaseti vardı ve hepsini bulduğum sıraya göre dizmem gerekiyordu. Rastgele aldığım diğer kasetleri de yerlerine koydum. İşim bittiğinde cebimde yalnızca bir kaset kalmıştı.

Elimi cebime sokup dikdörtgen objeyi yokladım. Sonra avucumun içine alıp öyle bir sıktım ki kutusu kırıldı.

Bu odayı tam olarak bulduğum gibi bırakacaktım. Bütün kasetler buraya ilk girdiğimdeki yerindeydi.

Biri hariç.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Kaset Kaydının Dökümü

Bu, son derece travmatik bir olaydan sağ kurtulduktan sonra TSSB yaşayan yirmi yedi yaşındaki kadın hastam PL'le 185. seans.

"Dr. Hale, size yakında buradan taşınacağımı haber vermek istedim."

"Ah, öyle mi? Nereye taşınıyorsun?"

"Manhattan'da iş buldum."

"Vay canına. İş aradığını bile bilmiyordum."

"Eh, annem hep, *şans kapını çalmazsa kendine kapı yap*, der."

"Annenin harika söylemleri var doğrusu."

"Gerçekten öyle! Neyse, Manhattan'da ev bakıyorum şimdi, umarım tek odalı düzgün bir yer bulurum."

"Harika. Tebrik ederim."

"Teşekkürler. Size haber vermek istedim çünkü ben taşındıktan sonra seanslarımıza devam edemeyeceğiz."

"Elbette, anlıyorum. Bu senin için büyük bir hamle."

"Gerçekten öyle. Ama siz olmasaydınız yapamazdım. En başından beri harikaydınız, Dr. Hale."

"Yardımcı olabilmeme sevindim."

"Olmaz olur musunuz? Sizinle ilk tanıştığımda evden çıkmaya bile cesaret edemiyordum, şimdiyse Manhattan'a taşınıyorum. Nihayet her şeyi arkamda bırakabileceğim."

"Evet. Böylesi son derece sağlıklı."

"Hem belki bir gün nişanlımla arkadaşlarımı öldüren pisliği yakalarlar."

"Hımm. Sanmıyorum."

"Haklı olabilirsiniz. Yani, üzerinden onca zaman geçmişken..."

"Hayır, onu yakalayamayacak olmalarının sebebi bu değil."

"Öyle mi? Nedir peki?"

"Onu yakalayamayacaklar çünkü öyle biri yok."

"Ne?"

"Tamamen kurgusal birini yakalamak imkânsızdır, öyle değil mi?"

"*Efendim*?"

"Beni duydun."

"Siz... ne demeye çalışıyorsunuz, Dr. Hale?"

"Bence gayet iyi biliyorsun."

"Maalesef bilmiyorum."

"Her şeyi uydurduğunu söylüyorum. Kulübede adam filan yoktu. Nişanlını da arkadaşlarını da sen öldürdün, sonra da bir saldırı uydurdun."

"Ben de *bıçaklandım*!"

"Ona bıçaklanmak denirse. Hikâyenin gerçek görünmesi için kendi kendini yaraladın. Adamın tekinin kulübeye girip senin dışında herkesi bıçakladığına kimse inanmazdı, o yüzden başka çaren yoktu."

"De–delilik bu. Her şeyi benim uydurduğumu nasıl düşünürsünüz?"

"Çünkü sen uydurdun. Yalancı gördüm mü bir kilometre öteden tanırım."

"İyi ama neden öyle bir şey yapayım?"

"Onu henüz tam olarak çözemedim. Cody'nin seni Alexis'le aldattığını, senin de onlardan intikam almaya karar verdiğini düşünüyorum. Megan muhtemelen arada kaynadı. İkisinden daha çabuk ölmesi bu konudaki şüphelerimi güçlendiriyor."

"Ben..."

"Doğru tahmin ettim, değil mi?"

"Ama... Buraya *üç yıldır* geliyorum. Kitabınızda bana yer verdiniz..."

"Eh, iyi hikâyeydi. İnanılmaz merak uyandırıcıydı. *İstesen uyduramazsın*, diyeceğim ama besbelli sen uydurmuşsun."

"Delilik bu."

"Bana öyle bakma. Senden şüphelenen tek kişi ben değilim. Dedektif Gardner da senin yaptığını düşünüyordu ama kanıtlayamadı. Çünkü o zihnini benim gördüğüm gibi göremiyordu. Son üç yıldır benim gibi küçük tutarsızlıklar biriktirmiyordu."

"Saçmalıyorsunuz. Gidiyorum ben."

"Evet, gitmelisin. Git ki ben de dedektifi rahat rahat arayabileyim."

"Bir dakika. Durun."

"Gidiyorsun sanıyordum?"

"Tamam. *Tamam.*"

"İtiraf ediyorsun yani?"

"Ne istiyorsunuz, Dr. Hale?"

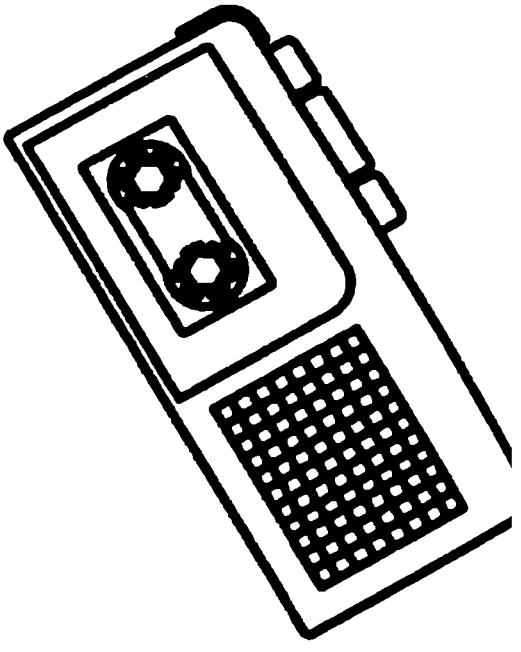
"Küçük bir sorunum var. Bu sorunu çözmeme yardım etmeni istiyorum."

"Nasıl bir sorun?"

"Bana sıkıntı çıkarıp duran biri var. İcabına bakmak istiyorum ama tek başıma yapamam."

"Peki *benim* ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Ah, bence gayet iyi biliyorsun, Patricia."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

(PA)TRICIA

Günümüz

Ben katil değildim.

Tamam, teknik olarak öyleydim. Ama bir katil hayal ettiğimde zihnimde farklı şeyler canlanıyordu. İyi insanları sebepsiz yere öldüren kötü biri canlanıyordu mesela.

Ben nişanlım Cody'yi öldürmüştüm fakat o iyi bir insan değildi.

İki aya evlenecektik. İki! Davetiyeler dağıtılmıştı bile. Tek taşımı gururla sergilediğim fotoğrafları Instagram'da paylaşmıştım. Onlarca yere kayıt yaptırmıştık ve hatta düğün hediyelerinin bazıları gelmişti.

Ama sonra Cody'nin en yakın arkadaşım Alexis'le yattığını öğrenmiştim.

Birinin size bu şekilde ihanet ettiğini öğrenmek nasıl bir histir, bilir misiniz? Bir yanda hayatımın aşkı, diğer yanda en yakın arkadaşım. Buldukları her fırsatta sevişiyorlardı. Hem de burnumun dibinde çünkü ne işler çevirdiklerini anlamayacak kadar aptal olduğumu düşünüyorlardı. Gerçi

Cody banyodayken telefonuna Alexis'ten o mesaj gelmeseydi anlamayabilirdim. Evet, o kadar umursamazlardı.

Cody'nin telefonunun şifresini biliyordum, ertesi gece o uyurken gizlice şifreyi girdim. Alexis'le onun nişandan kısa süre sonra birlikte olmaya başladıklarını öğrendim. İlişkileri ciddiydi. Cody onunla olabilmek için nişanı atmayı planlıyordu ama tepkimden çekiniyordu.

Biliyorsun, biraz dengesiz, yazmıştı Alexis'e.

Bu haksızlıktı. Ben gayet aklı başında biriydim. Ama kim olsa nişanlısının, düğüne iki ay kala en yakın arkadaşıyla birlikte olmak için nişanı atmayı planladığını öğrense kafayı sıyırırdı. Bundan daha onur kırıcı bir şey düşünemiyordum. Bütün davetlileri arayıp düğünün iptal olduğunu açıklamak zorunda kalacaktım, elbette çoğu sebebini soracaktı, ben de yalan uydurmak zorunda kalıp onlara birbirimize uygun olmadığımızı söyleyecektim. Ama tabii ki internette başka dedikodular dönecekti.

Dolayısıyla kimse beni yaptığım şey yüzünden suçlayamazdı. Doğruyu söylemek gerekirse benimle benzer durumda olan herkes aynını yapmış olmayı *dilerdi.*

Alexis'e Cody'yle kiraladığımız, fazladan iki odası olan kulübeden bahsettiğimde içten içe sırıtmıştı muhtemelen. *Sen ve Megan da gelsenize*, diye önermiştim.

Teknik olarak yanlış bir şey yapmamış olsa da Megan'ı da davet etmem gerekiyordu. Sadece Alexis'i davet etmem şüphe uyandırırdı. Gerçi dürüst olmak gerekirse Megan'ı hiçbir zaman sevmemiştim. Her fırsatta karşısındakine laf sokan tiplerdendi. Dünya onsuz çok daha iyi bir yer olurdu. Bana inanın.

Bir şişe tekila, biraz misket limonu, bir de tuzluk almıştım. Bir torba da esrar. Odadaki herkesin iyice sarhoş olup

bir güzel kafayı bulmasını beklemiştim. Diğer türlü hepsini birden alt edemezdim. Ne de olsa üçe karşı birdik.

Yağmur yağacağını bildiğim bir geceyi seçmiştim. Beşinci bir ayak izi görmezlerse kimsenin hikâyeme inanmayacağından korkuyordum. Ama yağmur yağarsa kulübenin çevresindeki toprak çamura dönerdi.

Teker teker icaplarına bakmam gerekiyordu. Önce Megan'ı halledip verandada işini bitirdim çünkü onunla fazla oyalanmak istemiyordum. Ona dışarıda konuşmamız gerektiğini söyledim, ormana adım atar atmaz da ceketimin cebinden bıçağı çıkarıp boğazını kestim.

Sırada Cody vardı. Onun işini yattığımız yatakta gördüm. Üç kere bıçakladıktan sonra, tam bilincini kaybetmek üzereyken kulağına eğilip, *Arkamdan iş çevirirsen sonun böyle olur*, diye fısıldadım. Bunu neden yaptığımı bilmesini istiyordum; ölmeden önceki son düşüncesi olmak istiyordum.

Sonra sıra Alexis'e geldi. En çok ona kızgındım. *Beş yaşından* beri arkadaştık. Bana bunu nasıl yapardı? Kanı ahşap döşemeye yayılırken yardım çığlıkları atarak yavaş yavaş ölmesine izin verdim.

En sonunda sıra bana gelmişti. Hiç yaram olmazsa hikâyeme kimse inanmazdı, sırf bu yüzden ciddi yaralanmadan kaçınmak için bıçağı nereye saplayacağımı araştırmıştım. Sırılsıklam olmuş hâlde karakola gidip kulübeye giren adamı ağlaya ağlaya ihbar ettiğimde, üzerimdeki kanın çoğu bana ait değildi.

Rolümü çok iyi oynamıştım. Bence o performansım için Oscar'ı hak ediyordum. Ebeveynlerim de kız kardeşim de ormanda bir psikopatın vahşi saldırısının kurbanları olduğumuzdan bir an şüphe etmediler. Sadece o uyuz dedektif yalan söylediğimden kuşkulandı ama kanıtlayamadı. Herkes beni kurban sanıyordu.

Hayır, ben kahramandım. Çünkü hayatta kalmayı başarmıştım.

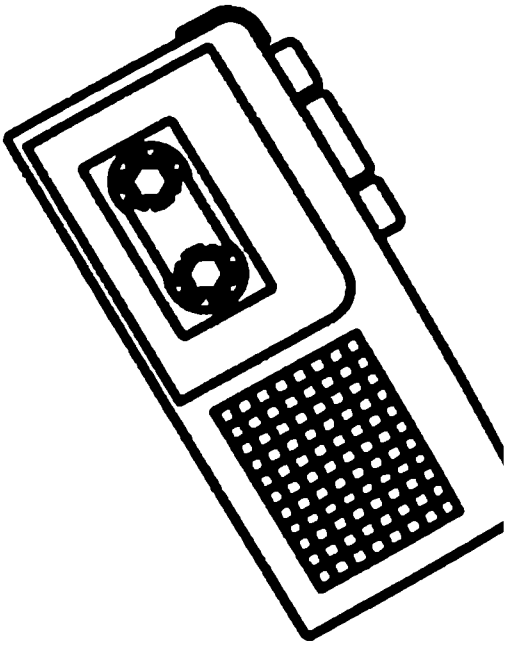
Dr. Hale'den terapi almam için ısrar eden annemdi. *Dr. Hale en iyisidir.* Ayrıca her zaman akıl sağlığının her şeyden önemli olduğunu söylerdi.

Böylece ona gitmeyi kabul ettim. Eğlenceliydi de. Ormandan çıkagelen bir psikopatın saldırısının kurbanı olmasam da yaşananlar yüzünden travma geçirmiştim. Bana başka çare bırakmamış olsalar da sevgilimi ve en yakın arkadaşımı öldürmek zorunda kalmam akıl sağlığıma zarar vermişti elbette. Fakat Dr. Hale ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Ayrıca oynadığım oyun, bu kandırmaca hoşuma gitmeye başlamıştı.

Bütün saçmalıklarımı fark ettiğini hiç anlamamıştım.

Dolayısıyla çevirdiğim dolapları bildiğini söylediğinde nasıl hissettiğimi tahmin edebilirsiniz. Terapinin başında seanslarımı kaydedeceğini söylemişti ve sanırım onam formu gibi bir şey imzalamıştım. O zamanlar çok da mühim gelmemişti. Ama Dr. Hale ne yaptığımı bildiğini söylediğinde, bütün seanslarımızı tek tek hatırlayarak ağzımdan kaçırdığım şeyleri zihnimde gözden geçirdim.

Benden istediği şeyi yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

ADRIENNE

Öncesi

Audi evimin önüne park ettiğinde saat gece yarısını çoktan geçmişti.

Eski temsilcim Paige'in kullandığıyla aynıydı ama bu araba Patricia'ya aitti. Anne babası almıştı kesin; o kulübeden sırılsıklam ve kanlar içinde döndüğünden beri onu yarınlar yokmuşçasına şımartıyorlardı. Penceremden Patricia'nın, iç çamaşırını güç bela örten kısacık, daracık kırmızı elbisesiyle arabadan inmesini izledim. Kapısını gereğinden fazla güç kullanarak sertçe kapadı. Kapının önünü gören kamerayı temelli sökmüştüm, böylece bu gece eve kimin girip çıktığına dair hiçbir kayıt olmayacaktı.

Patricia'nın bana yalan söylediğini daha ilk seansta anlamıştım. Fakat bu, onun usta bir yalancı olmadığı anlamına gelmiyordu çünkü öyleydi. Harika performans sergilemişti. Ne var ki ben, birinin gerçeği söylemediğini gösteren ipuçlarını yakalamakta çok daha ustaydım. EJ gibi Patricia'nın da onu ele veren huyları vardı. Yalan söyleyeceği zaman sağ bacağını sol bacağının üstüne atardı.

Davaya bakan dedektifin de onun yalan söylediğini bildiğinden şüpheleniyordum. Ama içten içe öyle hissetmek farklı, doğruluğunu kanıtlamak farklıydı. Dedektif Gardner, Patricia'nın nişanlısını ve iki yakın arkadaşını öldürdüğünü kanıtlayamamıştı. Böylece Patricia ceza almadan kurtulmuş, üstüne bir de hayatta kalmayı başaran kurban olarak övgü toplamıştı.

Fakat Patricia Lawton kurban değildi. En yakın arkadaşının nişanlısıyla yattığını öğrenince ikisinin de cezasını kesmişti. Son üç yıl içinde ona başkalarıyla empati kuramaması, saldırgan ve canice davranışlar sergilemesi, yalan söyleme ve kandırma eğiliminde olması sebebiyle gayriresmî olarak antisosyal kişilik bozukluğu tanısı koymuştum. Antisosyal kişilik bozukluğu olan diğer pek çok insan gibi Patricia da cazibeli ve çekiciydi, zekâsı ortalamanın üstündeydi. Zaten öyle olmasaydı yakayı ele vermeden kurtulamazdı.

Yıllar içinde hastalığına dair birçok ipucu görmüştüm. Geçen yıl anneannesi kalp krizinden öldüğünde, seansımız sırasında son derece gerçekçi gözyaşları dökmüştü fakat anneannesinin kalp ilaçlarını almasına yardımcı olan kişinin kendisi olduğundan bahsetmemişti; bunu, başsağlığı dilemek için Bayan Lawton'ı aradığımda öğrenmiştim. Dahası ona miras kalan hatırı sayılır mülkten bahsetmeyi de atlamıştı. Sonraki seansımızda sorduğumda, sağ bacağını sol bacağının üstüne atıp anneannesinin ilaçlarını karıştırmış olabileceğinden ötürü ne kadar kötü hissettiğini söylemişti.

Bayan Lawton kızının sorunlu geçmişine dair bol bol bilgi vermekten çekinmezdi. Vücutlarında gizemli yaralar beliren oyun arkadaşları. Birdenbire ölen evcil hayvanlar. *Zavallı Patricia pek şanssızdı.*

Bazı bakımlardan Bayan Lawton'ın kızının ne olduğunu bildiğinden emindim. Aptal bir kadın değildi. Fakat inkâr, güçlü bir savunma mekanizmasıydı. Bana bu olayları anlatır-

ken sesine işleyen rahatlamayı duymamak imkânsızdı; nihayet içini dökerek yükünden kurtuluyor, onu benim omuzlarıma yüklüyordu.

Ama ben bu bilgiyle ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Patricia'yı karşılamak için kapıyı açtığımda hiç mutlu görünmüyordu. Elbisesinin fazla kısa eteğini çekiştirerek veranda ışığının altında bana ters ters baktı. "Arabada."

"Hâlâ baygın mı?"

"Evet ama yavaş yavaş ayılıyor."

"Herhangi bir sorunla karşılaştın mı?"

"Hayır. Kolay oldu."

Patricia bana ne kadar sinirli olsa da bir yanının ona verdiğim görevden keyif aldığını düşünüyordum. Süslenip püslenerek kumarhaneye gitmiş, poker masasında EJ'in yanına sokulmuştu. Tıpkı EJ'in fantezisinde olduğu gibi ona adını bile söylememişti. Ardından evine gitme vaadiyle onu arabasına bindirmişti. EJ'e söyleyeceklerini Patricia'ya tek tek tembihlemiştim.

Arabada EJ, Patricia'nın kumarhanede gizlice içkisine attığı ilaç sayesinde gitgide mayışmış, en sonunda da kendinden geçmiş olmalıydı. EJ'e ilaç vermek her seferinde daha da kolay oluyordu. Artık daha dikkatli olacağını sanırdınız ama hiç de öyle değildi.

"EJ'in otelden çıkışını yaptırdın mı?" diye sordum.

"Evet. Onun telefonunu kullandım." Kırmızı ojeli tırnaklarına baktı. "Porsche'sini de uzun süreli park yapılabilen bir otoparka çektim. Bir aylık park ücretini peşin ödedi."

EJ'in ne arkadaşı ne de işi vardı. Ebeveynleri de ölmüştü. Ortalıkta olmadığını haftalarca, hatta belki aylarca kimse fark etmezdi.

Patricia'nın peşi sıra Audi'sine gittim. Arka koltukta karanlık bir erkek silüeti vardı. EJ'di. Patricia yapmıştı. Sahiden

yapmıştı. Luke'un yapamayacağı –yapmayacağı– şeyi tek başına halletmişti.

"Ellerini koli bandıyla bağladım," dedi. "Ayaklarını da bağladım ama yürüyebileceği kadar gevşek bıraktım. Ağzına da bir parça bant yapıştırdım, gerçi başına kese kâğıdı geçirdiğim için onu göremezsiniz."

Hakkını vermeliyim ki cesur kızdı. Arka koltuğunda eli ayağı bağlı bir adamla ta Connecticut'tan buraya kadar direksiyon sallamıştı. Evet, gecenin bir yarısıydı ama yolda polis çevirmesine takılsaydı hapı yutardı.

Aklımı okumuş gibi, "Onu daha yirmi dakika önce bağladım," dedi. "Uyanmaya başlıyordu, risk almak istemedim."

"Telefonu?"

Patricia elini çantasına atıp telefonu çıkardı ve onu uzattığım elime koydu. Siyah ekrana karanlıkta gözlerimi kısarak baktım. "Kapadın mı?"

"Evet. Ama bataryası yerinde olduğu sürece telefonların izini sürebildiklerini duymuştum. O yüzden dikkatli olun."

Dikkatli olacaktım. Telefonu un ufak etmeyi planlıyordum.

Arabanın arka tarafına yaklaşınca EJ'in başındaki kese kâğıdını gördüm. O oturduğu yerde kıpırdanırken kâğıt hafif hafif buruşuyordu. Bağlı olduğu için ne kadar kendinde olduğunu kestirmesi zordu. Ama planımın bir sonraki adımında uyanık olmasını istiyordum.

Patricia arka kapıyı açtı. Artık EJ'in ellerini birbirine bağlayan koli bandını görebiliyordum. Patricia topuklu ayakkabısıyla EJ'in baldırını morartacak kadar sert tekmeledi.

"İn arabadan!" diye bağırdı ona.

EJ başını sesin geldiği yöne çevirdi ama yardım almadan arabadan inemezdi. Patricia ona bir tekme daha attığında acıyla inlediyse de yerinden kıpırdamadı.

Sonunda bacaklarını tutup arabadan dışarı çıkardım. Yine de biz el birliğiyle onu ayağa kaldırmadan kendi başına doğrulamadı. Kese kâğıdının altından boğuk sesler geliyordu. Gri tişörtünün koltuk atlarında ter lekeleri vardı.

Onu önce evime, sonra da çalışma odama götürdük. Ayak bilekleri gevşekçe de olsa bağlı olduğundan dengede durmakta zorlanıyor, ancak küçük adımlar atabiliyordu. Çalışma odama vardığımızda Patricia birden durdu. Odaya göz gezdirdi. "Burada değişiklik mi yaptınız?"

"Hayır," dedim.

Başını yana yatırdı. Bir değişiklik olduğundan emindi ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Ben biliyordum elbette. Kanepenin yerini değiştirmiştim. Fakat Patricia'nın bunu bilmesine gerek yoktu. Bilmemesi daha iyiydi.

Odaya girdikten sonra EJ'i kanepeye oturtmaya çalıştım ama elleri ayakları bağlı, başındaki kese kâğıdı yüzünden gözleri de kapalı olduğundan paldır küldür yere düştü. Patricia kaşlarını çattı.

"Kaldırmanıza yardım etmemi ister misiniz?" diye sordu.

Başımı salladım. EJ'in yerde olması daha iyiydi. "Ben hallederim. Sen artık gidebilirsin."

Gözlerini kıstı. "Ona ne yapacaksınız?"

"Orası seni ilgilendirmez."

Topuklu ayakkabılarından birini ahşap zemine pat pat vurdu. Aşağı yukarı bir metre solda olsaydı döşemenin çıkardığı sesteki değişikliği fark eder, sırrımı anlardı. "Bence ilgilendirir. Ne de olsa onu buraya ben getirdim."

"Merak etme," dedim. "Ben halledeceğim."

"Yardım etmek istiyorum ama. Annem hep birbirimize yardım edersek kimsenin şansa ihtiyacı olmayacağını söyler."

Yardım etmek istediğine hiç şüphem yoktu. "Gerek yok. Ben her şeyi ayarladım."

Güzel yüzünde meraklı bir ifade belirdi. "Onunla ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Söz veriyorum, bunu kimse öğrenmeyecek."

Dudaklarını büzdüyse de sonunda ısrar etmekten vazgeçti. "İyi. Nasıl istiyorsanız öyle yapın, Dr. Hale."

Bal rengi saçlarını omzunun üstünden geriye attıktan sonra çalışma odamdan hışımla çıktı. Giderken bana hediye ettiği, şömine rafının üstünde asılı duran portreye baktı. Sonra bana mağrur bir bakış attı.

"O kocaman portreyi oturma odanızın ortasına astığınıza inanamıyorum." Alayla gülümsedi. "Düşündüğüm kadar kendini beğenmiş biriymişsiniz."

"Güzel portre," dedim keyifle. Bütün sorunlarımın kaynağı şu anda çalışma odamın zemininde iki büklüm yatarken keyfimin yerinde olması hakkımdı.

Patricia'yı geçirdikten sonra kapıyı kilitledim. Son üç yılda evime birçok kez gelmişti ama bu son olacaktı. Bu kızdan başka iyilik istemeyecektim. Dışarıya son derece şirin davransa da ben içini biliyordum; tehlikeli biriydi.

Artık gittiğinden başladığım işi bitirebilirdim.

Çalışma odasına döndüğümde EJ hâlâ yerdeydi. Uyanmış, koli bantlarından kurtulmaya çalışıyordu ama boşunaydı, Patricia onu sıkıca bağlamıştı. Yanına gidip debelenen vücudunun tepesine dikildim. Sonunda eğilip başındaki kese kâğıdını çıkardım.

Patricia ona hangi ilacı verdiyse adrenalin etkisini yok etmişti. Mavi gözleri fal taşı gibi açılmış, evin içi serin olmasına rağmen tişörtü terden sırılsıklam olmuştu. Koli bandının altında dudakları hareket ediyordu ama anlaşılır tek kelime çıkaramıyordu. Pantolonunun ağına koyu bir lekenin yayılmasını izledim.

Başına çömeldim. "Merhaba."

Dudaklarını örten koli bandının ardından boğuk sesler çıkardı.

Gözlerinin içine bakarken gülümsememe engel olamadım. "Teklifini düşündüm ve haklı olduğuna karar verdim. Seninle biraz baş başa vakit geçirmek *istiyorum*." Sırıttım. "Bence çok *eğleneceğim*."

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Acaba Luke burada olsaydı bu durumdan benim kadar keyif alır mıydı? Şu anda yanımda duruyor olsaydı tepkisi ne olurdu?

Kısa bir anlığına gözlerimi yumup hayal ettim. Luke'u gözümde, yerde çaresizce yatan EJ'e bakarken canlandırdım. Hayalimde bile gülümsemiyordu. Yaptıklarımı ve yapacaklarımı onaylamazdı. Onda o yürek yoktu.

"O adam senin yüzünden benden ayrıldı, biliyorsun," dedim EJ'e. Luke henüz benden sözlü olarak ayrılmamıştı ama bir haftadır ne telefonlarımı açıyor ne de mesajlarıma yanıt veriyordu. Sebebini anlamak için doktor ya da profesör olmaya gerek yoktu.

Artık benimle olmak istemiyordu. Ondan cinayet işlemesini istemem bardağı taşıran son damla olmuştu. Gerçi şaşırmamalıydım. Benim gibi insanlar yalnızlığa mahkûmdu.

"Harika biriydi," dedim EJ'e ama artık onunla konuştuğumdan pek emin değildim. "Sevimliydi, zekiydi ve hatalarımı görmezden geliyordu. Hayır, görmezden gelmiyordu; onları *seviyordu*. Beni kusursuz olmadığım için seviyordu." Derin bir nefes alarak gözlerime dolan yaşların akmasına engel oldum. EJ'e beni ağlarken görme zevkini tattırmayacaktım. "Ondan gerçekten hoşlanıyordum. Onu *seviyordum*. Ama senin yüzünden onu kaybettim. Sırf sen hayatımı mahvetmeye karar veren bencil pisliğin teki olduğun için."

EJ bir şey demeye çalışıyordu. "Özür dilerim" olabilirdi. Ama "siktir git" de olabilirdi. Ağzındaki koli bandı yüzünden anlaması zordu.

Doğrusu ne dediği umurumda değildi. Bu saatten sonra hiçbir önemi yoktu.

Ayağa kalktım. Sağ ayağımı kaldırdığımda EJ ona tekme atmak üzere olduğumu anlayarak büzüldü. Ama son anda ayağımı yere indirdim.

Deri kanepenin önceden durduğu köşeye gittim. Kanepenin yerini sabah değiştirmiştim. Evi satın alırken beni en çok cezbeden şeylerden biri de bu odada, döşeme tahtalarının altında bulunan gizli bölme olmuştu. Emlakçı bana orayı gururlu bir gülümsemeyle anlatmıştı. *Değerli eşyalarınızı orada saklayabilirsiniz.*

Yıllar içinde oraya birçok eşya koyduysam da bu sabah hepsini boşaltmıştım. Bütün alana ihtiyacım vardı.

Döşeme tahtasının üzerinde çıplak gözle güçlükle seçilebilen, neredeyse hiç fark edilmeyen küçücük bir kanca vardı. Parmağımı o kancaya takarak aşağıdaki bölmenin kapağını açtım. Genişliği bir cesedin sığabileceği kadardı. Bunu emlakçı da söylemişti ama o şaka yapıyordu. Söylerken gülmüştü.

Bu evi satın alırken burayı eninde sonunda ceset saklamak için kullanacağımı biliyor muydum? Bilmiyorum. Belki bir noktada aklımdan geçmişti.

EJ'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Birazdan ne olacağını ve buna engel olmak için hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Ona gülümsedim.

"Sanırım," dedim, "birlikte o kadar da uzun zaman geçiremeyeceğiz. Ama anlaşılan o ki sen tek başına epey zaman geçireceksin."

EJ'i üç yuvarlayışta yerin altındaki bölmeye ittim. Oraya varana kadar debelendi ama Patricia onu sımsıkı bağlamıştı. O

bağlardan kurtulamazdı. Bölmeye düşer düşmez gözlerindeki paniğin katlanarak arttığını gördüm. Belki de bölmeye girene kadar bunu gerçekten yapacağıma inanmamıştı.

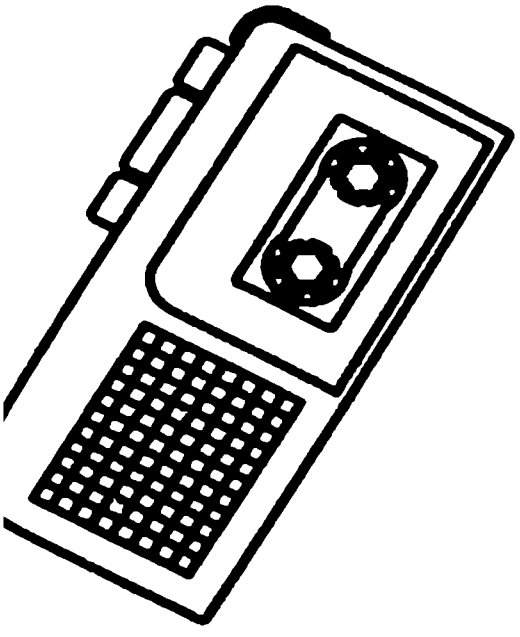
Koli bandı yüzünden sesi boğuk çıksa da şimdi çığlık atıyordu. Bir müddet onu izledikten sonra kapağı kapayarak döşemenin altındaki saklama yerini yeniden gizledim. Sanki yokmuş gibiydi. Bir de tahtaların altından gelen boğuk sesler olmasaydı...

Buna bir çözüm bulmalıydım.

Aslında niyetim EJ'i orada hayatın doğal akışına bırakmaktı. Ama bu, büyük bir riskti. Çok ses yapıyordu. Patricia'nın verdiği koli bandını alıp kapağın etrafını bantlamaya başladım. Böylece oksijeni kesilecekti.

Kanepeye oturup kulak kesildim. Boğuk sesler gittikçe zayıfladı. Artık çığlığa benzemiyordu. İnliyor olabilirdi. Muhtemelen ağlıyordu. Gitgide azaldı, azaldı ve sonunda tamamen kesildi.

"Elveda, Edward."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

TRICIA

Günümüz

Dr. Hale'in Edward Jamison'ı öldüreceğinden emin değildim. Biri sizi adamın tekine ilaç verip ellerini ayaklarını bağlamaya ve başına kese kâğıdı geçirmeye zorluyorsa altından *iyi* bir şey çıkmayacağı kesindir. Ama ben sanmıştım ki... yalnızca adamı korkutmak istiyor sanmıştım.

İnternette Jamison'dan bahsedilip bahsedilmediğine bakmayı takıntı hâline getirmiştim. Herkese açık bir Facebook sayfası vardı, her gün girip bir şey paylaşmış mı diye bakıyordum ama hiç paylaşmıyordu. Bir ay kadar sonra gazetede ortadan kaybolduğunu okuyunca işte o zaman anladım.

Dr. Hale onu öldürmüştü.

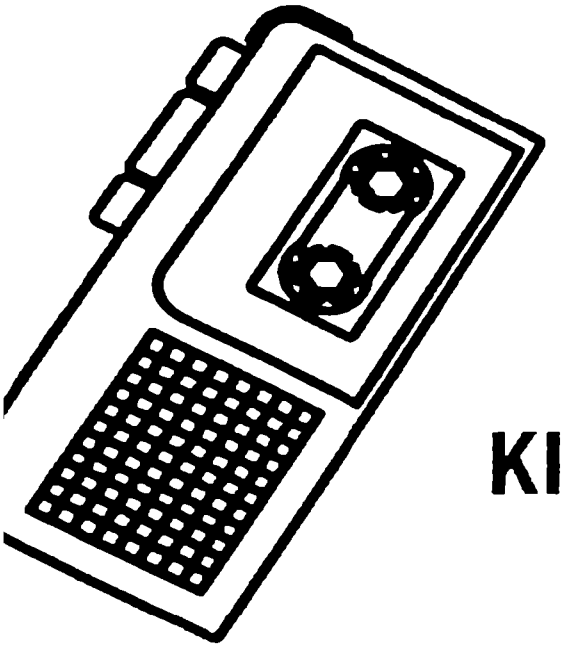
Adrienne Hale'in cinayet işleyebilecek biri olduğunu fark ettiğimde pek de şaşırmadım. Onda bir şey vardı. İnsanın içine işleyen o yemyeşil gözlerinde. Öyle ki yeterince konsantre olursa sizi sırf zihniyle bile öldürebilirdi.

İşin tuhafı, Dr. Hale'e uyku sorunum yüzünden gitmiştim fakat bana yaptırdığı şeyden sonra uykularım hepten kaçmıştı. Evet, zaten birkaç kişiyi öldürmüştüm ama onlar

kendi tercihimdi. Dr. Hale'in Edward Jamison'a ne yaptığını bilmemek beni delirtiyordu. Cesedin nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Dr. Hale bana bir kere kazık atmıştı zaten. Ona güvenmiyordum. Geceleri gözüme uyku girmiyor, sürekli onu düşünüyordum.

Sonunda daha fazla dayanamadım.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

ADRIENNE

Öncesi

Bugün ücretsiz klinikte park yeri bulmakta hiç zorlanmadım.

Bu iyi bir şeydi çünkü bütün randevularım doluydu. Normalde buraya geldiğim gün bile değildi fakat neredeyse akşam yediye kadar hasta bakacaktım. Bir aydır yoktum, kısa zaman önce *New York Times* çoksatan listesinde sekiz numaraya yükselen *Korkunun Anatomisi*'ni tanıtmak üzere tura çıkmıştım. Dağ başındaki bir kulübede uğradığı bıçaklı saldırıdan sağ kurtulmayı başaran kadının hikâyesinin bütünüyle yalan olduğunu hiç kimse bilmiyordu.

EJ, yani Edward Jamison hayatımdan çıkalı neredeyse dört ay oluyordu. Yoksa hayatımın daimî bir parçası hâline geleli mi demeliydim? O günün ilerleyen saatlerinde yerdeki bantları sökmüş, telefonunu parçalamış ve kanepeyi eski yerine çekmiştim fakat sonraki günlerde döşemelerin altından gelen koku dayanılmaz olmuştu. Odayı kapayıp bütün hastalarımı iptal etmek zorunda kalmıştım. İki ay boyunca çalışma odama girmemiştim.

Eski çalışma odamın kapısına yaklaştığımda bile koku midemi allak bullak etmeye yetiyordu. Ama turdan döndüğümde, kokunun hâlâ mevcut olmasına rağmen önemli ölçüde azaldığını fark etmek beni rahatlatmıştı.

Sonunda internete girip "ceset kokusunu kimyasal olarak yok eder" diye pazarlanan bir sprey almıştım. Bütün camları açıp spreyi sonuna kadar sıktığımda, kokunun yok olması beni hem şaşırtmış hem de inanılmaz rahatlatmıştı. Döşeme tahtalarının altında bir ceset olduğunu asla anlayamazdınız.

Bir noktada polislerin kapıma gelip EJ'in ortadan kaybolmasıyla ilgili sorular soracağını sanıyordum. Hatta o gün için bir hikâye bile uydurmuştum. İmza günlerimde kitapları imzalarken, bir yanım polislerin gelip beni kelepçeleyerek götüreceklerinden emindi. Ama öyle bir şey olmamıştı. Hatta bana EJ hakkında soru bile sormamışlardı. Bu yüzden artık –üzerinden dört ay geçmişken– polislerin hiç gelmeyeceğine inanmaya başlıyordum. Sonuçta EJ'in benden terapi aldığını kanıtlayan bir para akışı yoktu. Onun haricinde benimle görüştüğünü bilen tek kişi annesiydi ve o da ölmüştü.

Paçayı yırtmıştım. Birini öldürmüştüm, cesedi evimde döşeme tahtalarımın altında yatıyordu ama bunu benden başka kimse bilmiyordu. Eh, Patricia onu öldürdüğümü biliyordu muhtemelen ama cesedin nerede olduğundan haberi yoktu.

Patricia... Şimdiye kadar başıma bela olmamıştı. Ama ne yaptığımı biliyor olması, bu sırrı paylaşıyor olmamız beni endişelendiriyordu. Günün birinde bunu bana karşı kullanır mıydı? Bilmiyordum. Benim onun hakkında bildiğim sır da aynı derecede kötüydü, hatta muhtemelen daha kötüydü. Fakat şu an buna kafa yoramazdım. Şehir şehir dolaşarak kitabımın tanıtımını yaparken görüşemediğim hastalarımla ilgilenmem gerekiyordu, dahası önümüzdeki haftalarda daha birçok imza gününe ve televizyon programına katılacaktım.

Kliniğe girdiğimde Gloria danışma masasında oturmuş, her zamanki gibi kendi kendine mırıldanıyordu. Beni görünce yüzü sevinçle aydınlandı. "Sana bir sürprizim var, Dr. Hale."

"Öyle mi?" Muhtemelen yiyecek bir şeydi. Hastalarım bana tatlı getirmeyi severdi. Ama ben onları nadiren yerdim. Çoğunlukla ev yapımı şeyler ya da ucuz çikolata olurdu. Gloria istediği kadar kilo almam gerektiğini söylesin, psikiyatrik hastaların yaptığı şeyleri ağzıma sürmezdim.

"Arşiv odasında," dedi. Sonra da bana göz kırptı. "Bence hemen gidip bakmalısın."

Gloria'nın gizemli talimatlarına uyarak arşiv odasının yolunu tuttum. Orada beni bir kutu donutun beklediğini tahmin ediyordum. Hastalarım bana donut getirmeye bayılırdı. Sabah kahvaltı yapmadığımdan belki bir iki ısırık alabilirdim. Bu seferlik tehlikeyi göze alacaktım.

Fakat arşiv odasına vardığımda Gloria'nın neden o kadar heyecanlı olduğunu anladım. Odada beni bekleyen donut değildi.

Luke'tu.

Ona bakarken kalbim küt küt atmaya başladı. Ondan şey yapmasını istediğimde... Eh, ne istediğimi hepimiz biliyorduk. İşte o gün evimden hışımla gittiğinden beri, yani neredeyse beş aydır görüşmemiştik. Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştum. Sinekkaydı tıraş olmuş, koyu kahverengi saçlarını yeni kestirmişti, gömleği ütülüydü, kahverengi kravat takmıştı. Ayrıca yine o tıraş losyonundan sürmüştü. Birlikte olduğumuz ilk gece sürdüğü losyondan.

Luke kapının ağzında ayak seslerimi duyunca başını bilgisayardan kaldırıp baktı. Beni görünce soluğu kesildi. "Adrienne

"Ah." Saçımın serbest kalmış bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ben... Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Yazılım güncellemesi yapmaya gelmiştim." Avucuna öksürdü. "Normalde salı günleri gelirsin. Ben de perşembe günü burada olmayacağını düşündüm..."

"Bu hafta fazladan bir gün daha çalışacağım." Birbirimizle bu kadar resmî konuşmamızdan nefret ediyordum. Sanki iki yabancıymışız gibi. Sanki birlikte yaşamak için hiç adım atmamışız gibi. Sanki âşık olduğum ilk erkek o değilmiş gibi. "Turdayken kaçırdığım zamanı telafi etmeye çalışıyorum."

"Doğru." Başını aşağı yukarı salladı. "Kitabının çıktığını gördüm. Tebrik ederim."

"Teşekkürler. Sen okumadın... Okudun mu?"

Kısacık bir an duraksadı. "Evet, okudum. Çok iyiydi. Hatta son kitabından daha iyiydi."

"Gerçekten mi?"

"Sana yalan söylemem."

"Eh." Zoraki gülümsedim. "Teşekkürler."

"Rica ederim."

Birbirimizi izlerken hava son görüşmemizde, evimden çekip gitmesinden hemen önce olanların ağırlığıyla yoğunlaştı.

Sonunda, "Seni özledim," deyiverdi.

Boğazıma bir yumru oturdu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Sandalyeden kalkıp masaya yaslandı. "Hem de çok özledim. Tahmin bile edemezsin..."

Yutkunarak boğazımdaki yumrudan kurtulmaya çalıştım. "O... durumun icabına baktım. Ona para verdim."

Elbette yalan söylüyordum. Acaba Luke bunu biliyor muydu? Belki de umursamamaya karar vermişti.

"O şekilde çekip gitmemeliydim." Burnunun kemerinde duran gözlüğü yukarı itti. "Bizim gerçekten de... şey yapma-

mızı kastetmediğini biliyorum. Demek istediğim, bir çözüm yolu bulmana yardım etmeliydim. Ama birden aklım gitti. Özür dilerim."

"Seni affettim." Boğazımı temizledim. "Ve... ben de seni özledim. Hem de *çok*."

Omuzları gevşedi. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Son birkaç aydır seni aklımdan çıkaramıyorum. Denedim, inan bana denedim ama olmadı. Geceleri uyuyamıyorum, hayatımda gördüğüm en muhteşem kadınla ilişkimi berbat ettiğimi düşünmekten gözüme uyku girmiyor."

Tek kaşımı kaldırdım. "İstersen sana Ambien yazabilirim."

Uzanıp elimi benimkilerden büyük ellerinin arasına aldı. Bu hissi özlemiştim. "Ya da bu akşam benimle yemek yiyebilirsin."

Dudaklarım bir tebessümle kıvrıldı. "Bu akşam mesaim geç bitecek."

"Olsun, ben beklerim." Bana doğru eğildi. "Hem sana itiraf etmem gereken bir şey var. Sana karşı tamamen dürüst davranmadım."

Yüreğim ağzıma geldi. Yoksa EJ'e ne yaptığımı biliyor muydu? "Öyle mi?"

Sırıttı. "Gerçek şu ki bugün çalışacağını biliyordum. Gloria söyledi. Programımı ayarlamadan önce ona bu hafta hangi günler çalışacağını sordum."

İtirafı buydu; beni görmeye çalıştığıydı. Hissettiğim rahatlamayla dizlerimin bağı çözüldü. Gömleğinin yakasından tutup onu kendime çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Öpüşündeki arzuya bakılırsa benim onu özlediğim kadar o da beni özlemişti.

Ne yaptığımı asla öğrenmeyecekti. Bunun için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Luke'la akşam dokuzda buluşacaktık. Klinikteki işimi elimden geldiğince hızlı bitirmeye çalıştıysam da geriye yığınla evrak işi kaldı. Yarın yeniden buraya gelmem gerekecekti ama Gloria son derece anlayışlıydı. Luke'la buluşacağımı bildiğinden beni âdeta klinikten kovdu.

Luke beni evden alacaktı, sonra da restorana geçecektik. Onu evime almayı ne kadar istesem de o ceset hâlâ döşeme tahtalarının altındayken bunu yapamazdım. Koku büyük ölçüde azaldıysa da bilhassa çalışma odamdan belli belirsiz bir ölüm kokusu yayıldığına yemin edebilirdim. Bu yüzden Luke'u eve alamazdım. Ne yaptığımı öğrenirse beni hayatta affetmezdi.

Eninde sonunda cesetten kurtulmam gerekecekti. Ama bir türlü elim gitmiyordu. Tıpkı çocukken kalın bir kitapla büyük bir böceği öldürdüğümdeki gibi. Eninde sonunda kitabı alıp ezilmiş böceği temizlemem gerektiğini bilirdim ama hiç elim gitmezdi.

Mükemmel olmayabilirdim fakat psikopat değildim. EJ'i öldürmek istememiştim. Ama bana başka çare bırakmamıştı.

Bir gözümü saatten ayırmadan evime giden karanlık yolda ilerliyordum. Luke gelmeden önce duş alıp giyinmek için bir saatim vardı. Onu neden eve alamayacağıma dair bir bahane bulmam gerekiyordu. Mesela badana yaptırdığımı söyleyebilirdim. Uyduracağım her bahaneye inanacağına emindim. Ben yalan sezmekte iyi olabilirdim ama o değildi.

Sonuç olarak o cesetten temelli kurtulmam gerekiyordu. Birkaç ay sonra halledecektim. Hem o zamana kadar onu arayan kimse kalmazdı.

Evime yaklaştığımda önünde bir Audi'nin olduğunu gördüm. Temsilcim Paige'in arabasıydı. Acaba yeniden onunla

çalışmam için yalvarmaya mı gelmişti? Eğer öyleyse boşuna vakit kaybediyordu. Bunun için artık çok geçti.

Derken arabaya yaslanmış karanlık bir silüet gördüm; dört aydır görmediğim ve bir daha asla görmemeyi umduğum bir silüetti bu. Uzun, biçimli bacakları ve ay ışığında parlayan ipeksi sarı saçları olan bir silüet. Patricia Lawton. Eski temsilcimle aynı model araba kullandığını unutmuştum.

Arabamı Audi'nin yanına park edip motoru kapadım. Anahtarı çantama koyup arabadan indim. Patricia'nın ne istediğini bilmiyordum ama ona ayıracak vaktim yoktu. Luke'a güzel görünmek için süslenmem gerekiyordu.

"Merhaba, Dr. Hale," dedi. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

"Evet..."

Gülümserken dişleri ay ışığında neredeyse parlıyordu. "Biraz konuşabiliriz diye umuyordum."

Gözüne sokarcasına kolumdaki saate baktım. "Maalesef acelem var."

"Çok uzun sürmez."

Başımla onayladım. "Burada konuşabiliriz. Bir dakikan var."

"Ben sadece..." Başparmağının dibine kadar yenmiş tırnağını kemirdi. "Yaptığımız şey yüzünden çok gerginim. Ya biri arkasında bizim olduğumuzu anlarsa?"

"Öyle bir şey olmayacak. Üzerinden aylar geçti. Kimse onu aramıyor."

"Arayabilirler ama. Cesedi bulurlarsa."

"Bulamayacaklar."

"Bundan emin olamazsınız. Hem düşünüyorum da..." Dudakları aşağı doğru sarktı. "Kumarhanede kameralar vardı. Ne zaman kaybolduğunu tespit ederlerse görüntüleri izleyip en son benimle konuştuğunu anlayabilirler. Oradan birlikte

ayrıldığımızı görebilirler. Hatta belki otopark görüntülerine bile ulaşabilirler."

Haklı olabilirdi. Patricia'nın yüke dönüşmesinin bir sebebi de buydu. Bu sorunun da çaresine bakmam gerekecekti. Ama şimdi değildi. "Yerinde olsam bunun için endişelenmezdim."

"Sadece şunu bilmek istiyorum..." Gözlerini gözlerime dikti. "Cesedini ne yaptınız?"

"Ne?" Yutkunamadım. "Patricia, seninle böyle bir konuşma yapmayacağım. Bana güven. Her şey yolunda."

"Cesedin nerede olduğunu bilmek istiyorum. Bilmem gerek. Lütfen söyleyin."

Tiksintiyle homurdandım. "Bir dakikan doldu. Gitmem gerek."

"Evin içinde bir yerde mi?"

Duraksadığımı görünce gözleri irileşti. "Cesedi evde mi saklıyorsunuz?" Soluğu kesildi. "Tanrım. Nerede?"

"Sana bunu söyleyemem."

"Ama Dr. Hale–"

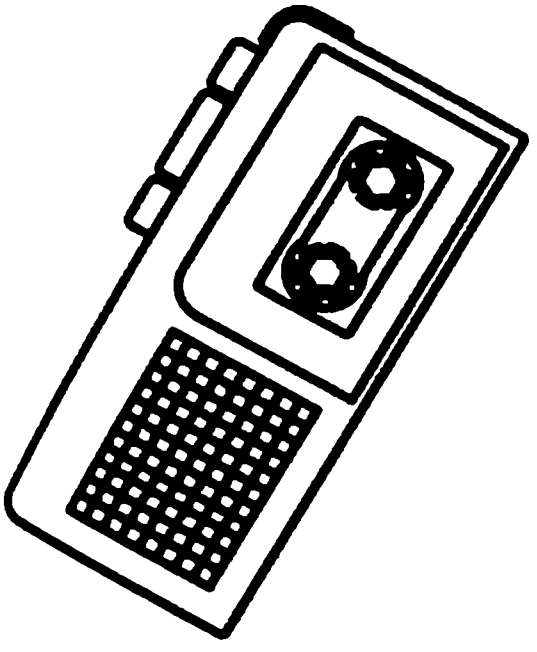
"Bak." Onunla konuşmadan önce bir dakikalığına duraksadım. Bu ona ayırdığım son dakikaydı; bu kıza daha fazla bakıcılık yapmayacaktım. "Bu meseleyi ikimizden başka bilen yok. Yapmamız gereken tek şey sırrımızı saklamak."

Patricia gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. "Annem hep, *iki kişinin sır saklamasının tek yolu birinin ölü olmasıdır*, der."

Hemen ardından kolumu sımsıkı tuttu. İçimi buz gibi bir ürperti kaplarken korkunç bir hata yaptığımın farkına vardım. Patricia'yı bu işe hiç bulaştırmamalıydım. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu en iyi ben biliyordum.

Ve şimdi bu hatamın bedelini ödeyecektim.

Lütfen beni affet, Luke...

ELLİNCİ BÖLÜM

TRICIA

Günümüz

Adrienne Hale öldürdüğüm ilk kişi değildi. Alakası bile yoktu.

İlki, Whitney Young adında bir kızdı. On altı yaşımdayken, o yaşlardaki kızların yaptığı gibi bana eziyet ediyordu. Okulda adımı çıkarmış, en yakın arkadaşımı benden çalmıştı. Hatta Victor adında (sonradan erkek arkadaşı olduğunu öğrendiğim) tatlı bir çocuğu bana çıkma teklifi etmeye ikna etmiş, ardından da herkesi buluşacağımız kafeye çağırıp çocuk beni ektiğinde hep birlikte hâlime gülmüşlerdi. İşin komiği, Whitney'nin cesedi yakınlardaki bir nehrin kıyısına vurduğunda suç *Victor*'ın üzerine kalmıştı. Gerçi ikisinin de başlarına geleni hak ettiğini siz de takdir edersiniz.

Sonra Cody'yle Alexis geliyordu; Megan'ınki talihsizlikti ama yapacak bir şey yoktu. Bir de anneannem vardı tabii. Ama anneannem o kadar yaşlıydı ki kalp ilacını verseydim bile kurtulacağı şüpheliydi.

Onca kendini beğenmiş tavrına rağmen Adrienne'i öldürmek çok kolay olmuştu. Anneannem kadar kolay değildi

tabii ama *Whitney* bile ondan daha fazla mücadele etmişti; o kız cadalozun tekiydi.

Adrienne'in cesedini buradan arabayla yaklaşık iki saat uzaklıktaki ıssız bir toprak yolun kenarına, kimsenin onu bulamayacağı bir yere gömmüştüm. Bu konuda ondan daha zekiydim. Tanrı aşkına, ben asla *evimde,* döşeme tahtalarının altında ceset saklamazdım. Bu nasıl bir aptallıktı böyle? Kendinizi bu şekilde tehlikeye atmamanız gerektiğini bilmek için doktor ya da profesör olmanıza gerek yoktu.

O öldükten sonra Jamison'ın cesedini bulup yok etmem gerektiğini biliyordum. Fakat onu nereye sakladığını bilmiyordum. Adrienne'in işini gördükten sonra evini arayacaktım. Hatta anahtarlarını bile almıştım. Ama o gece sevgilisi evine geleceğinden vakit yoktu, ertesi sabah da ev polis kaynıyordu.

Polislerin Jamison'ın cesedini bulacağından emindim ama bulamamışlardı.

Gerçi ziyanı yoktu. Önemli olan tek şey kimsenin peşime düşmemiş olmasıydı. O sıralar çoktan Manhattan'a taşınmıştım. Polisler ifademi bile almamışlardı.

Dr. Hale sorununu hallettikten sonra hayatıma kaldığım yerden devam ettim. Büyük şehrin ve yeni işimin keyfini çıkardım. Geçmişime dair hiçbir şey bilmeyen Ethan'la tanıştım ve evlendik. Mutluydum.

Dr. Hale'in eski evinin satılığa çıkarılması tamamen tesadüftü. Evi Judy'nin internet sitesinde görüp de sorduğumda şu sıralar temizlendiğini ama çok yakında görücüye çıkmaya hazır olacağını söylemişti. Judy'nin o evde serbestçe dolaştığını düşününce tüylerim diken diken olmuştu. Sonra aklıma, satılmadan önce o eve sayısız insanın girip çıkacağı geldi. İçlerinden birinin, Dr. Hale'in sakladığı yerde Jamison'ın cesedine denk gelme ihtimalini hesapladım.

Kumarhanenin kamera görüntülerini ne kadar süreyle sakladığını bilmiyordum ama o görüntüler aracılığıyla Jamison'la aramda bağlantı kurmanın bir yolunu bulacaklarından emindim. Bebeğimi hapiste doğruma riskini göze alamazdım.

İşte o zaman ne yapmam gerektiğini anladım. Evi arayıp cesetten kurtulmalıydım. Başkası bulmadan önce. Buraya gelmek için kar fırtınasının olduğu geceyi bilerek seçtim, hava yüzünden Judy'nin erken ayrılacağını umuyordum, böylece evi aramak için en az birkaç günüm olacaktı.

Gizli odayı bulduğumda turnayı gözünden vurduğumu düşündüysem de öyle olmamıştı. Ama çok daha önemli bir şey bulmuştum. Dr. Hale'in bana şantaj yaptığı kaseti dinleyen olursa işim biterdi. Onun ve Jamison'ın ölümünden beni sorumlu tutarlardı. Bu kaseti benden başka kimse dinlememeliydi.

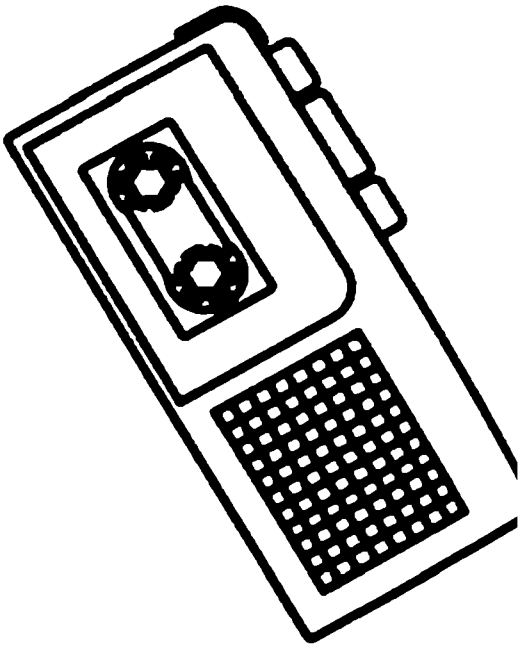
Artık cesedin nerede olduğunu biliyordum. Ama maalesef onu oradan alamazdım. Adrienne Hale'i öldürdükten sonra arabamın bagajına tıkmış olabilirdim ama o çürümüş cesede yaklaşabileceğimi sanmıyordum. Kusmam numara değildi. Sahiden midem kalkmıştı.

Şimdi bir de Luke Strauss derdi vardı. Evi kullandığını bilmediğim erkek arkadaş. Dr. Hale'i onun öldürmediğini kesin olarak bilen tek kişi bendim. Onu muhtemelen gerçekten sevmişti.

Luke cesetten haberdardı. Onun Adrienne Hale'in cesedi olmadığını da biliyordu. Luke zeki adamdı.

Sonraki hamlemi çok dikkatli planlamalıydım.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Gideli bir saati geçmesine rağmen Ethan hâlâ dönmemişti.

Endişelenmeye başlıyordum. Son bir saatte hava dona çekmiş, kar buza dönüşmeye başlamıştı. Ya Ethan düşüp bir yerini incittiyse? Ya yardım isteyemeden karların arasında öylece yatıyorsa?

Üstelik bu tamamen benim suçum olurdu. Neticede buraya gelmemize sebep olan bendim. Kaldı ki yapmayı planladığım şeyi de yapamamıştım. Jamison'ın cesedi hâlâ döşeme tahtalarının altındaydı.

En kötüsü de telefonumun çekmemesi ve hiçbir şekilde yardım isteyemeyecek olmamdı. Burada sinyalin zayıf olduğunu zaten biliyor, buna güveniyordum. Zira Ethan arama yapabilseydi Judy'yi arayıp geçen akşam için onunla randevumuz olmadığını öğrenirdi. Ya da kar küreme aracı çağırırdı ve benim de cesedi arayacak vaktim olmazdı.

Fırsat gördüğüm şey şimdi başıma dert olmuştu. Ethan'a ne olduğunu bilmiyordum. Ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kendimi çok çaresiz hissediyordum. Hem o kulübede hem de Adrienne'i öldürdüğüm gece her şeyi en ince ayrıntısına

kadar planlamışken bu sefer nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Hamilelik yüzünden olsa gerekti.

Mutfakta volta atarak mide bulantımı bastırmaya çalışıyordum. Günün her saati baş gösterdikleri hâlde bunlara neden sabah bulantısı dediklerini aklım almıyordu. Ethan'la ilgili ne yapacaktım? Ya hiç geri dönmezse?

Bu konuda Luke'tan yardım istemek zorunda kalabilirdim. Ama ona hiç güvenmiyordum. Dr. Hale'i o öldürmemiş olabilirdi fakat kadına olan sevgisi onu tehlikeli kılıyordu. Üstelik zekiydi. Ne yaptığımı anlarsa...

Düşünmekten aklımı oynatacak raddeye gelmişken kapı çaldı. Gelen Ethan mıydı, yoksa korkunç bir kaza olduğunu haber verecek olan polisler miydi bilmiyordum ama sonuç olarak biri gelmişti. Neler olup bittiğini bilmeden burada mahsur kalmaktan çok daha iyiydi.

Siyah beresi hâlâ altın rengi saçlarını örter vaziyette Ethan'ı kapıda görünce sevinçten neredeyse bayılacaktım. Boynuna atladığımda o da gülerek bana sarıldı ama ben gülmüyordum.

"Aklım çıktı!" Yüzümü hafif nemli siyah montuna gömdüm. "Bir türlü dönmek bilmedin."

"Özür dilerim, Tricia." Vücuduma sardığı kolları sıcacık ve rahatlatıcıydı. "Düşündüğümden uzun sürdü. Karda yürümek amma zormuş."

"Eee, ne oldu peki?"

Cebinden telefonunu çıkardı. "Ana yola varmak üzereyken telefon çekmeye başladı. Kar küreme yapan bir yerin numarasını buldum. Sabah ilk iş gelecekler."

"Sabah mı?" diye inledim.

"Biliyorum..." İçini çekti. "Ama tipi burayı mahvetmiş. Ana yol bile berbat durumdaydı. Sabahı beklemeden yola çıkmak güvenli olmaz zaten."

Haklıydı. Ama alt katta elleri ayakları bağlı bir adam varken burada uyuma düşüncesinden nefret ediyordum.

Ethan, "Ama en tuhafı neydi biliyor musun?" dedi.

"Ne?"

Beresini çıkardığında saçları olabilecek en seksi biçimde dağıldı. Olan biten her şeye rağmen içimin kıpır kıpır olduğunu hissettim. "Kar küreme servisini aradığımda tamamen dolu olduklarını söylediler. Ama olaya bak ki biri sabah buraya gelmeleri için rezervasyon yaptırmış."

"Ne kadar tuhaf..."

Yalan söylüyordum. Orayı arayıp pazar sabahı için rezervasyon yaptıran bendim. Burada mahsur kalacağımızı bildiğimden yola çıkmadan önce yaptırmıştım. O zamana kadar cesedi bulup icabına bakacağımdan emindim. Ama ne yazık ki işler planladığım gibi gitmemişti.

Ethan kaşlarını çattı. "Sence Judy olabilir mi?"

Judy'nin burada olduğumuzdan bile haberi olmadığı için o olması imkânsızdı. Ethan'ın saksının altında "bulduğu" yedek anahtar Adrienne'e aitti. "Olabilir."

"Kim aradı bilmem ama parasını da ödemiş."

Evet, ödemiştim. Nakit olarak.

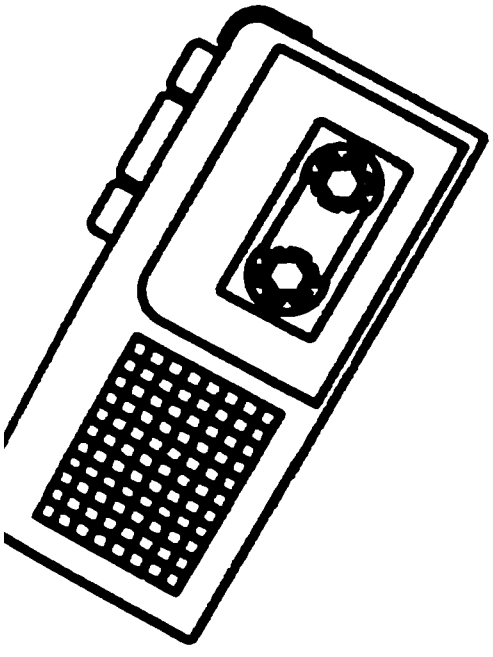
Tam başparmağımı kemirmeye başlayacakken elimi indirdim. Annem hep bunun pis bir alışkanlık olduğunu söylerdi. "Polisi aradın mı?"

Ethan başını hayır anlamında sallayınca derin bir oh çektim. "Sabah ararız diye düşündüm."

Ethan çalışma odasındaki cesetten karısının sorumlu olduğunu bilmiyordu.

Anlaşılan bu gece buradaydık ama en azından sabah ilk iş gidebilecektik. Neyse ki kasetlerin en kötüsünü yok etmiştim.

Cesede gelince, onunla ne yapacağımı henüz bilmiyordum. Ama aklıma bir fikir geleceğinden emindim. Hep gelirdi.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Akşam yemeğinde yine mikrodalga fırında hafif ısıttığımız söğüş etlerle yaptığımız sandviçleri yedik. Hayatımda yediğim en güzel şey değildi ama sabah buradan kurtulacaktık. Yarın akşam şık bir mekânda yemeğe gidecektik. Yakında büyüyecek ailemizi kutlamalıydık.

Yemekten sonra yukarıya çıkacakken Dr. Hale'in çalışma odasından bağrış seslerinin geldiğini duyduk. Sesler hâlâ orada bağlı olan Luke'tan geliyordu ama uzun zamandır onu kontrol etmemiştik.

"Hey!" dedi çatallı sesiyle. "Orada kimse var mı?"

Ethan'la birbirimize baktık. Elini sırtıma koyarak beni çalışma odasından uzaklaştırdı.

"Hey!" diye bağırdı Luke yeniden. "Çok susadım! Bana biraz su verir misiniz?"

Kapıdan birkaç adım uzakta durdum. "Ona biraz su verebiliriz."

Ethan çenesini sıktı. "Orada ölecek hâli yok, Tricia. Sabah onu serbest bırakacağız, o zamana kadar dayanabilir."

"Evet ama... hiç değilse bir bardak su verebiliriz. İzin verelim içsin."

"Fazla iyisin."

Söylediği sözün saçmalığına neredeyse gülecektim. Öte yandan hakkımda böyle düşünmesine seviniyordum. "Ben sadece ona birkaç yudum su içirmenin iyi bir fikir olacağını düşünüyorum. Kendimiz içirebiliriz. Elini çözmemize gerek yok."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Başparmağıyla kapının olduğu tarafı işaret etti. "Orada neler döndüğünü bilmiyoruz. Ya ellerini çözmeyi başardıysa ve biz içeri girer girmez üstümüze saldırmayı bekliyorsa?"

Bunun doğru olduğunu sanmıyordum. Öncelikle kapı kilitli değildi. Koli bantlarından kurtulduysa kaçıp gidebilirdi. Bizim onu dışarı çıkarmamıza ihtiyacı yoktu. Bence hâlâ bağlıydı.

"N'olur acıyın bana!" diye seslendi içeriden. "Bir yudum su verin! N'olur!"

Gerginlikle ellerimi ovuşturdum. Yakarışları beni rahatsız ediyordu. Birkaç kişiyi öldürmüş olabilirdim ama onlara işkence etmemiştim. Şey, belki biraz etmiş olabilirdim. Ama hepsi hak etmişti. Fakat Luke'un hak ettiğini sanmıyordum.

"Çişim de geldi!" diye ekledi.

Yüzümdeki ifadeyi gören Ethan güldü. "Bu konuda da ona yardımcı olmak ister misin?"

İstemezdim.

Ethan çalışma odasının kapısına yaklaştı. Dudaklarını kilide dayayıp, "Su filan yok. Altına işeyebilirsin," dedi.

Sözlerinin karşılığı bir dizi küfür olunca çalışma odasına girmemeyi seçtiğimize sevindim. Ethan sırtıma koyduğu elinin baskısını artırarak beni çalışma odasının kapısından uzaklaştırıp merdivene yönlendirdi.

"Seni manipüle etmesine izin verme," dedi. "O iyi biri değil. Sevgilisini öldürdü. Ona en yakın insanlardan birini öldürdü. Nasıl biri böyle bir şey yapar?"

Ethan, Dr. Adrienne Hale'i öldürenin Luke olmadığını bilmiyordu. Döşeme tahtalarının altındaki cesedin Dr. Hale'e ait olmadığını da bilmiyordu.

"O kötü biri," diye ekledi üstüne basa basa. "Su içmeyi hak etmiyor."

"Doğru diyorsun," diye mırıldandım.

"Fazla iyisin," diye tekrarladı.

Yatak odasına çıktık. Bu gece de Adrienne Hale'in odasında uyuyacaktım. Bana şantaj yapmış, beni tehdit etmiş olmasına rağmen vicdanım hiç rahat değildi. Onun yatağında yattığım için vicdan azabı çekiyordum. Öfkeli bir hayalet olarak geri gelebilecek biri varsa o da Dr. Hale'di.

Yatak odasına girdiğimizde üzerimdeki güzel beyaz kaşmir kazağı çıkardım. Akşam sandviçlerimize sıktığımız hardalın kazağın koluna bulaşarak sarı bir leke bıraktığını görünce sessizce küfrettim. Kazağı banyoya götürüp sıcak suyun altında lekeyi çitiledim.

Fakat bir türlü çıkmıyordu. Her nasılsa çoktan kumaşa işlemişti. Bembeyaz kaşmir mahvolmuştu.

"Tricia?" Ethan banyonun kapısından içeri başını uzattı. "N'apıyorsun?"

"Kazağa leke bulaşmış da onu çıkarmaya çalışıyorum."

"Neden uğraşıyorsun ki? Kadın kazağı bir daha giyecek değil ya."

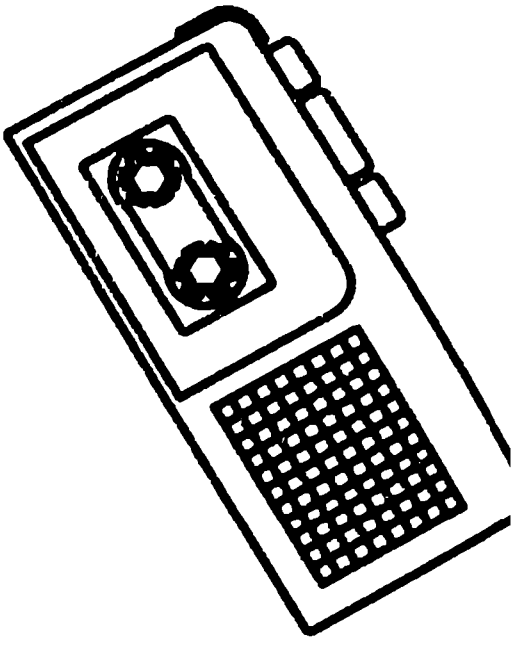
Eh, haklıydı. Yine de çıkacağını umarak lekeyi çitilemeye devam ettim. Bir dakika sonra Ethan banyoya girdi. Arkamdan yaklaşıp kollarını belime doladı. Başını boynuma gömerek öpücükler kondurmaya başladı. Bir kere öptü, iki kere öptü... sonra dudakları olduğu yerde kaldı.

"Ethan," diye fısıldadım.

"Hadi, Tricia. Bugün olanları birkaç saatliğine de olsa unutmaya ihtiyacımız var."

Eh.

Haklıydı.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gece ikide uyandığımda yatak odasında yalnızdım.

Bir an için aklım karıştı. Nerede olduğumu tamamen unutmuştum. Kendi evimde değil, Adrienne Hale'in evinde olduğumu unutmuştum. Buraya Edward Jamison'ın cesedinden kurtulmak için geldiğimi ve bunu beceremediğim gibi bir de şimdi çalışma odasında elleri ayakları bağlı bir adam olduğunu unutmuştum.

Şu hâle bakın... Ciddi ciddi yardıma ihtiyacım vardı.

Karanlığa alışmaya çalışırken gözlerimi kısarak odaya baktım. Ethan yatakta değildi, odada da görünmüyordu. Banyoda da değildi. Nereye gitmişti?

Belki de uyku tutmamıştı, o da kalkıp bilgisayarında çalışmaya karar vermişti. Gayet mantıklıydı.

Fakat ben çalıştığını sanmıyordum.

Dr. Hale'in kırmızı sabahlığını alıp sırtıma geçirdim. Ardından pelüş terliklerini giydim. Onun eşyalarını kullanmanın birdenbire bu kadar kolaylaşması çok tuhaftı. Yaşarken benden zayıf olmasına rağmen giysilerimizin aynı beden olması iyi bir şeydi. Kadın doğal güzeldi ama bir deri bir kemikti.

Koridora çıktığımda karanlıktı fakat gözlerim karanlığa alıştığından ışığı yakmadım. Aşağıdan sesler geldiğini duydum ama boğuşma seslerine benzemiyordu. Luke bantlardan kurtulmuş da kocama saldırmış değildi.

Basamakları sessizce indim. Son basamağa ulaştığımda Ethan'ı şöminenin önüne çömelmiş vaziyette buldum. Yalnızdı. Bir şeyle uğraşıyordu, derken kibrit yakmaya çalıştığını fark ettim.

Adrienne Hale'in portresi hâlâ arkası dönük hâlde şöminenin yanındaki duvara dayalı duruyordu. Onun portresini yaptırmak annemin fikriydi. Ben bu fikri düpedüz saçma bulmuştum; kim kendisinin kocaman bir portresini isterdi ki? Ama Dr. Hale bayılmıştı. Hemencecik şöminenin üstüne asmıştı. Elbette öyle yapmıştı. O kadar kendini beğenmiş biriydi.

Umarım o portreyi bir daha görmek zorunda kalmazdım.

Ani bir ateş parlaması oldu, ardından bütün şömine aydınlandı. Ethan ayağa kalkıp ellerini kot pantolonuna sildi. Yaptığı işten memnun olduğu duruşundan belliydi. Acaba ne zamandır şömineyi yakmaya çalışıyordu?

Gölgelerin arasında durarak onu izlediğimi belli etmedim. Ama her şeyi gördüm. Sehpanın üzerinden bir şey alıp ateşe attı. Ardından bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Hepsi bittiğinde şöminenin karşısına geçip izledi. Yandıklarından emin oldu.

"Ethan," dedim.

Şaşkınlık içinde şöminenin yanından uzaklaştı. Beni görünce ağzı bir karış açıldı. Güçlükle, "Tricia," dedi.

Kanepenin etrafından dolaşarak yanına gittim. "Ne yapıyorsun?"

"Ben..."

Şömineye gergin bir bakış attı. Ateşe attığı şeyler henüz tamamen yanmamıştı, böylece ne olduklarını gördüm. Gerçi bakmama gerek yoktu. Ne olduklarını zaten biliyordum.

Kasetti. Onlarca kaset. Hepsinin de üzerinde GW yazıyordu.

GW, Dr. Hale'in yıllarca terapi verdiği bir hastasıydı. Kendi oğlu da dâhil birçok kişinin onu öldürmeye çalıştığına dair paranoyak sanrıları vardı.

GW. Gail Wiley.

Ethan'ın annesi.

"Ben sadece..." Yalan uydurmaya çalışırken alnı boncuk boncuk terledi. "Ben sadece bu kasetlerden bazılarının..."

Ethan bildiğimi bilmiyordu. En başından beri bildiğimden haberi yoktu. Dr. Hale'le seansımdan sonra evden çıkarken kendi seansına gelen Gail'le birkaç kez kapıda karşılaşmıştım. Gail paranoyak olduğu kadar gevezeydi de. Oğlu Ethan da dâhil hayatındaki birçok kişinin onu öldürmeye çalıştığına dair kaygılarını bana da anlatmıştı. *Dr. Hale paranoyaklık ettiğimi söylüyor ama oğlumun maddi sıkıntıları var; alacağı yüklü miktarda sigorta parası epey işine yarar. Ayrıca benden nefret ediyor. Ettiğini biliyorum.*

Anlattıklarına gülüp geçmiş, inanmamıştım, bilhassa da bir keresinde onu seansa getiren yakışıklı oğlu Ethan'ı gördükten sonra. *O kadar* yakışıklı biri hayatta kötü olamazdı. Hem annesini terapi seanslarına getirmesi ne büyük incelikti. Ama elbette o annesinin terapistiyle ne konuştuğunu bilmiyordu, seansların kayda alındığındansa *kesinlikle* haberi yoktu.

Fakat Dr. Hale'in ortadan kaybolmasından birkaç ay sonra Gail'le aynı sosyal çevrede takılan annem bana onun zamansız ölümüyle ilgili dedikoduları anlatmıştı. İçkiyi fazla kaçırdıktan sonra merdivenden düşerek boynunu kırmış, böylece oğlu Ethan'ın eline iflas eden şirketinin masraflarını çıkarmasına, hatta daha fazlasına yetecek kadar sigorta ödemesi geçmişti.

İtiraf etmeliyim ki bu olaydan sonra Ethan'ı biraz takıntı hâline getirmiştim. Her şeyden önce acayip yakışıklıydı. Dahası onda bana kendimi hatırlatan bir şey vardı. İstediği şeyi elde

edene kadar durmamıştı. Hem de başkalarının "akla hayale sığmaz" diyeceği bir şeyi yapmak zorunda kalmasına rağmen.

Tamam, Ethan'ı fazlasıyla takıntı hâline getirmiştim. Şöyle ki tesadüfi karşılaşmamız o kadar da tesadüfi değildi. Daha ziyade bendeniz tarafından özenle tasarlanmıştı.

Fakat Ethan hiçbir zaman kendini bana istediğim gibi açmamıştı. Biz evlendikten sonra bana her şeyi itiraf edeceğini sanıyordum. Beni gerçeği söyleyecek kadar seveceğini, bana tüm kalbiyle güveneceğini sanıyordum. Ama hâlâ söylememişti.

Bu yüzden onu yanımda getirmiştim. Buraya yalnız da gelebilirdim, hatta öylesi daha kolay olurdu. Evi dilediğimce arayabilirdim. Ama Ethan'ın da gelmesini istemiştim. Dr. Hale'in portresini duvarda görene kadar bu evi unutmuştu. Fakat artık sırrının açığa çıktığını biliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum yeniden. Dudaklarını araladı ama tek kelime edemeden araya girdim. "Yalan söyleme."

"Sana asla yalan söylemem, Tricia," diye kekeledi.

Ona boş boş baktım.

Omuzları düştü. "Annemin kasetlerini dinledin, değil mi?"

"Evet. Birkaçını dinledim."

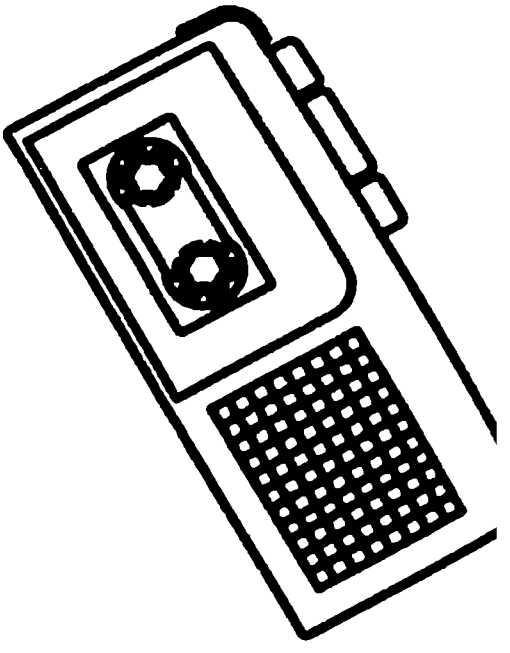
"Tanrım." Altın rengi saçlarını çekiştirdi. "O kasetlerde neler söylediğini biliyorum. Ama onu–"

"*Yalan söyleme.*"

Bir müddet öylece durdu. Odadaki tek ses ateşin çatırtısı ve onun nefes alıp verişiydi.

"Tamam," dedi. "Onu ben öldürdüm."

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gerçek dilinden dökülünce sakinleşmişti sanki. Artık terlemiyordu. Yeniden benim kendinden emin kocam olmuştu.

"Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun." Sözlerinden öfke akıyordu. "Delinin tekiydi. Babam ben küçükken öldü, bana sorarsan öldü de kurtuldu. Annem her zaman aşırı kaygılıydı, çevresindeki herkesi onu öldürmeye çalışmakla suçlardı. Tabii beni de."

Bir an için duraksayıp şömineye ters bir bakış attı. "Üstelik alkol bağımlısıydı. Ne zaman içse eşyalarını çaldığıma ikna olur, beni sıkıştırıp suçlardı. Bana ahlaksızın teki olduğumu söylerdi. Hiçbir zaman bir baltaya sap olamayacak ahlaksız çocuğun teki."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

"Doğruyu söylemek gerekirse eşyalarını çaldığım *oluyordu.* Madem öyle de böyle de beni suçluyor, o zaman sahiden çalayım gitsin diye düşünüyordum."

Bu, kocamın diğer yüzüydü. Görmeme asla izin vermediği yüzü. İçimi bir heyecan dalgası sardı. "Ne oldu peki?"

"Paraya ihtiyacım vardı." Bakışlarını ellerine indirdi. "Bana hiç para vermezdi. Daha doğrusu hiçbir şey vermezdi çünkü kendinden başka kimseye güvenmezdi. Ama hayat sigortası vardı. Biliyor musun, aslında böyle bir şeyi hayatta yapmazdım ama o gece çok sarhoştu. Avazı çıktığı kadar bağırarak ne kadar kötü bir evlat olduğumu söylüyordu, ben de kendime engel olamadım. Onu merdivenden itiverdim."

Yavaşça başını kaldırdı. "Arabamı evin arka tarafına park etmiştim. Oradan hemen çıkıp gittim ve ertesi güne kadar da polisi aramadım. Sonunda aradığımda, anneme ulaşamadığımı ve onun için endişelendiğimi söyledim. O zamana kadar çoktan ölmüştü tabii."

Bütün bunları anlattıktan sonra kendini kanepeye bırakıp yüzünü ellerinin arasına gömdü. Yanına oturup elimi sırtına koydum. Omuzları titriyordu.

"Benden nefret edeceksin," diye fısıldadı. "Ama haklısın."

"Hayır," dedim.

Yüzünü kaldırdığında gözleri yaşlıydı. "Seni çok seviyorum, Tricia. Bunu yapabileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Bütün çocukluğumu o kadından nefret ederek geçirmiştim ve ömrüm boyunca başka hiçbir insanı sevebileceğimi sanmıyordum. Ama seninle tanıştığımda ruh eşimi bulduğumu düşündüm."

"O zaman neden bana gerçeği söylemedin?"

"Söyleyemezdim! Bilseydin beni terk ederdin."

"Bu doğru değil." Eline uzanıp sıkıca tuttum. "Aslında..."

"Tricia?"

"Ben zaten biliyordum."

Yüzünü şaşkınlık bürüdü. Şimdi ona her şeyi anlatmanın tam vaktiydi. Korkuyordum ama başka çarem yoktu. Bundan daha uygun bir zaman bulamazdım.

Böylece en başından başlayarak ona Cody'yle Alexis'i, nasıl Dr. Hale'in hastası olduğumu, şantajla bana nasıl istediğini

yaptırdığını, döşeme tahtalarının altındaki cesedin aslında kime ait olduğunu, hepsini tek tek anlattım. Sonunda da Dr. Adrienne Hale'in cesedinin gerçek akıbetini ve bu hafta sonu buraya gelmekteki asıl amacımı söyledim.

Ethan anlattıklarımı yüzünde duygusuz bir ifadeyle dinledi. Bir ara elini elimden çekip kendi kucağına koydu. Lafımı hiç bölmedi. Ona her şeyi anlatmama izin verdi. Bir noktada çok ileri gittiğimden korktum. Evet, o annesini öldürmüştü. Ama ben altı kişiyi öldürmüştüm, bir diğerinin de ölümünden sorumluydum. Skor tutan biri olsaydı benim günahlarımın onunkilerden fazla olduğunu söyleyebilirdi.

Anlatacaklarım bittiğinde Ethan bir müddet öylece oturup şömineyi izledi. Ona söylediğim her şeyi sindirmesine izin verdim. Birkaç dakika düşünüp taşınmayı hak ediyordu. Bu sırada içimden dua ediyordum. Beni anlayacaktı. Anlayacağından emindim.

Anlayacaktı, öyle değil mi?

"Vay canına," dedi sonunda. Hâlâ ateşi izliyordu.

Ne düşünüyordu? Beni polise mi verecekti? Bu gece çok büyük bir risk almıştım. Ama beni çok sevdiğini düşünüyordum. Hem şimdi içimde çocuğu büyüyordu. Bunu bana asla yapmazdı.

Yapmazdı. Bundan neredeyse emindim.

Ama kesin olarak değil.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ben..." Şöminenin alevleri gözlerinde dans ediyordu. "Ben..."

Onu yanlış değerlendirmiştim. Korkunç bir hata yapmıştım. Anlayacağını sanıyordum ama yanılmıştım. Anlamamıştı. Kimse anlayamazdı.

"Ethan?" diye fısıldadım.

Mavi gözlerini alevlerden ayırıp doğruca benimkilere baktı. "Bence şu Luke denen adam başımıza bela olacak. Çok şey biliyor."

Kalbim pır pır etti. "Evet. *Evet.* Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Ayrıca..." Bu sefer o benim elimi tuttu. "Yanında olup sana yardım edebildiğim için mutluyum. Bu sorunu doğru şekilde çözebiliriz. İkimiz birlikte."

Büyük, sıcak elini sıktım. "Ne yapmamız gerektiğini bileceğinden şüphem yoktu."

Aynı anda kanepeden kalktık. Ethan kitaplığa gidip oraya bıraktığı et bıçağını aldı. Sapını sağ elinde sıkıca tutarken yüzü çatırdayan ateşin ışığında ürkütücü biçimde parlıyordu. Hep şöminem olsun istemiştim ama Manhattan'da şömineli ev bulmak neredeyse imkânsızdı. Ayrıca bu şömine çok güzeldi.

"Biliyor musun," dedim düşünceli bir edayla, "bu evi sevmeye başladım. Artık kendimi burada yaşarken hayal edebiliyorum."

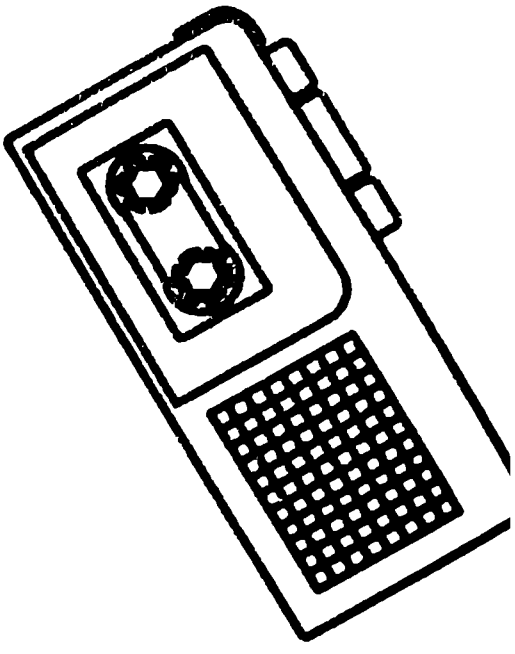
"Öyle mi?" Ethan'ın yüzü sevinçle aydınlandı. "Ben de senden bunu duymayı bekliyordum. Çünkü ben de burayı çok sevdim." Kaşlarını kaldırdı. "Geliyor musun, Tricia?"

"Evet. Bir dakika bekle."

Kanepenin kolçağında duran yün kabanımı aldım. Ceplerini karıştırırken parmaklarım kaset kutusuna değdi. Kutuyu çıkarıp sırtında yazan baş harflerime baktım. Artık kasetteki kızdan farklı biriydim ama bazı bakımlardan hiç değişmemiştim.

Kaseti avucuma aldım. Şöminenin yanma gittiğimde yanaklarım küçücük yerden yayılan sıcaklığı âdeta emdi. Kaseti diğerlerinin yanına, yavaşça eriyen yığının arasına attım. Orada öylece durup yanmasını izledim.

Sonra kocamın yanına gittim.

SON SÖZ

TRICIA

İki Yıl Sonra

Kızım Delilah evimizin arka bahçesine bayılıyordu.

Birkaç ay önce bir yaşına basmıştı ve şu anda kolları iki yanında serbestçe dururken her an devrilecekmiş gibi yürüyen tatlı, tombul bebiş evresindeydi. Ben evin önündeki sallanır sandalyemden onu izlerken tam da bunu yaptı; yumuşak çimlerde dizlerinin üstüne düştü, sonra hiç duraksamadan geri kalktı.

Tam bir görev kızıydı. Şu anki görevi çimlerin arasında büyüdüğünü gördüğü bir papatyayı bana getirmekti. Yolun geri kalanında düşmeden yanıma gelmeyi başararak minicik ellerinden birini dizime koydu.

"Anne," dedi. "Bu."

"Evet." Hafif buruşmuş papatyayı ondan aldım. "Bu bir çiçek, hayatım."

"Titek," diye tekrarladı.

"Aynen öyle."

Gülümseyerek bana baktı. Biraz yanlı olabilirdim ama bence gelmiş geçmiş en güzel çocuktu. Babasına çok benziyordu. Ethan'ın da benim de saçımız sarıydı ama benimkinin

kaynağı kutu boyalarken Ethan'ınki doğaldı. Delilah onun sarı buklelerini –gerçi Ethan'ınkiler bukle denmeyecek kadar kısaydı– ve açık mavi gözlerini almıştı. Bu evi aldıktan kısa süre sonra nihayet gösterdiği çocukluk resimlerindeki hâlinin bire bir aynısıydı.

Delilah küçücük şeylerden bile mutlu oluyordu. İlk doğum gününde ona oyuncak bebek almıştım, bebeği görünce yüzünde kocaman bir gülümse belirmişti. Bu bana çocukken sahip olduğum oyuncak bebek koleksiyonunu hatırlatmıştı. En az bir düzine bebeğim vardı. Bir de odamdaki bir çekmecede, pek de sevmediğim bebeklerin koparılmış kafalarından oluşan bir koleksiyonum vardı.

"Titek!" diye bağırdı Delilah, ardından çiçeklerimden birazını daha koparıp bana getirmek üzere bahçeye koştu.

Sallanan sandalyenin yanındaki cam sehpanın üzerinde duran buzlu çayıma uzandım. Adrienne Hale'den kalan mobilyalardan bazılarını kendimize ayırmıştık. Karyolasını kullanıyorduk ama şilteyi değiştirmiştik. Derinlemesine temizledikten sonra L koltuğunu da kullanmaya devam ediyorduk. Antika sehpasını da kendimize ayırmıştık. Portreyi duvardan indirip tavan arasına saklamıştım. Onu yok etmeye içim el vermemişti.

Ne yazık ki Dr. Hale'in hiç veranda mobilyası yoktu. Hepsini almak zorunda kalmıştık. Ama aldıklarımız da epey şık parçalardı hani. Evimize gelen herkes imrenerek ne kadar güzel olduğunu söylerdi.

Ne kadar ucuza kapadığımızdan haberleri yoktu.

Omzumda bir el hissettim; Ethan yanıma gelmişti. Ona gülümsedim, o da bana gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı. Yaşlandıkça daha da yakışıklı olan erkeklerdendi. Şimdiden belli ediyordu.

"Delilah uslu duruyor mu?"

"O hep uslu," dedim.

Doğruydu. Burada büyülü bir hayat yaşıyorduk. Melek gibi bir kızımız vardı. Ethan evden çalışabildiği için sürekli şehre gidip gelmek zorunda kalmıyordu. Bu noktaya ulaşabilmek için birkaç kişiden kurtulmak zorunda kalmıştık, hepsi o kadar.

Evde geçirdiğimiz hafta sonunun hemen ardından Judy'yi arayıp satışa çıkarılan evle ilgilendiğimizi söylemiştim. Görücüye çıkarılmadan önce ilk bize göstermesi için ısrar etmiş, peşi sıra teklif vermiştik. Pazarlık yapmamıştık. İstedikleri ücreti kuruşu kuruşuna ödemiştik.

Ne de olsa burada kimsenin dolaşmasını istememek için sebeplerimiz vardı. Judy'nin gizli bölmelerden herhangi birini keşfedip burayı yeniden suç mahalline çevirmesine engel olmak için sebeplerimiz vardı. Bilhassa da onu bahçeden uzak tutmak için sebeplerimiz vardı.

Burası artık bizimdi. Hayallerimizin eviydi. Bir zamanlar nasıl burada yaşamak istemediğimi aklım almıyordu.

"Ufaklık nasıl?" diye sordu Ethan.

Elim istemsizce karnıma gitti. Birkaç hafta önce Delilah'nın kardeşi olacağını öğrenmiştim. Ethan da ben de çok sevinmiştik. Sonuçta, tıpkı Ethan'ın da dediği gibi, daha dolduracak dört odamız vardı. Dr. Hale burada yalnız başına yaşayarak evi heba etmişti. Bizse hakkını verecektik.

"Ufaklık gayet iyi," dedim.

Ethan sırıttı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Delilah bana verecek başka bir çiçek bulmuştu. Fakat hevesle yanıma koşarken bu sefer daha sert düştü ve hemen kalkamadı. Tombul bacakları önünde uzanır vaziyette çimlerin üstünde otururken hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Ah, olamaz!" dedim, annelik içgüdülerim hemen devreye girmişti. "Gidip kaldırayım."

"Hayır." Ethan omzumu sıktı. "Sen dinlen, annesi. Ben kaldırırım."

Kocam kızımıza yardım etmek için bahçeye koşarken gülümseyip buzlu çayımdan bir yudum aldım. Ethan ona çok iyi bakıyordu. Ona karşı sevgi doluydu, sabırlıydı, onu güldürüyordu. Gerçi bir yaşında bir çocuğu güldürmek pek de zor değildi. Yere mısır gevreği düşürmek bile yetiyordu.

Beklenildiği gibi Ethan bir dakika içinde Delilah'yı yeniden güldürmeyi başardı. Onu omuzlarına almış, bahçede tur attırırken Delilah kahkahalarla gülüyordu.

Ethan'ın ayakkabılarının, bahçenin bir bölümünde yaklaşık sekiz ay önce yeniden yeşermeye başlayan çimleri ezmesini izledim. Bir yıl boyunca o bölümü endişe içinde izlemiştik. Bahçenin geri kalanındaki çimler son derece gür ve yeşilken orada hiçbir şey bitmiyordu.

Araştırmıştım. Ethan'a ceset gömüldükten sonra toprakta bitki büyümesinin bir yıl durduğunu ama sonra eskisinden bile daha gür büyümeye başladığını söylemiştim. Hem zaten insanlar üzerinde hiçbir şey büyümeyen toprak parçasına bakıp Luke Strauss'ın cesedinin orada gömülü olduğunu anlayacak değillerdi ya.

Luke'un mezarını kazmak onu öldürmekten daha zor olmuştu. İki durumun icabına da Ethan bakmıştı ki bunları yaparken ona bir daha âşık olmuştum. Luke karşı koymuştu ama beklediğim kadar mücadele etmemişti. Ethan boğazını kesmeden hemen önce gözlerinde beliren kabullenişi görmüştüm. Hem ölerek biricik aşkı Adrienne'e kavuşmuştu, tabii böyle şeylere inanıyorsanız.

Neyse ki iki yıl sonra, onu gömdüğümüz yerde çim bitmeye başlamıştı. Cesedi yıllarca gübre görevi görecekti. Ondan birkaç metre öteye gömdüğümüz Edward Jamison'ın cesedi gibi.

Ethan bahçeden bana el salladı. Onu çok seviyordum. Cody'nin yaptığı şeyden sonra bir daha birini sevebileceğimi sanmazdım. Ama sevmiştim işte. Harika bir adamla

evlenmiştim. Ve ikimizin, ömrümüzün sonuna kadar bizi birbirimize bağlayacak ortak bir sırrı vardı. İkimiz de bu sırrı mezara götürecektik.

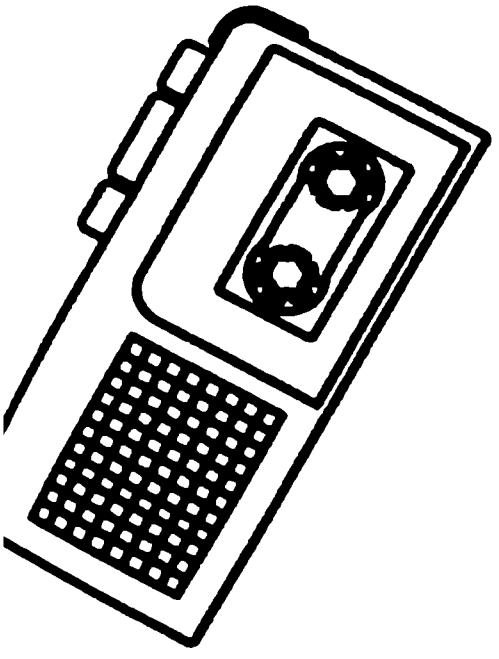
En azından ben götürecektim.

Bazen Ethan'dan şüphe ettiğim oluyordu. İnsanlar bahçemize çıktıklarında endişeye kapılıyordu. Hatta bir ara çimlerin büyümemesi yüzünden o kadar endişelenmişti ki bizi ele vereceğini sanmıştım. Biri gelip sorular sormaya başlarsa dilini tutabileceğinden pek emin değildim.

Umarım öyle bir şey yapmazdı. Ama yaparsa icabına bakmaya hazırdım.

Annemin de hep dediği gibi, iki kişinin sır tutabilmesinin tek yolu birinin ölü olmasıydı.

SON

TEŞEKKÜRLER

Son taslağı tamamlarken önceki taslaklarımı açıp onlardan kopyalayabileceğim genel teşekkür yazıları aradım çünkü –kabul edelim ki– hep aynı kişilere teşekkür ediyorum. Ama ne yazık ki genel bir teşekkür yazısı bulamadım. Birinde kocamın beni yapışık ikiz inekler hakkında yazmaya ikna etmesinden bahsediyordum, birinde babamın seri katil olduğunu söylüyordum (ya da olmadığını, tam net değil), birinde de birden fazla faili meçhul cinayet işlediğimi ve cesetleri gömdüğüm yerleri itiraf ediyordum.

(Ay bir dakika, galiba sonuncusunu silmiştim. Onu okumamış gibi yapın.)

Diğer yazarlar da teşekkür yazısına bu kadar takılıyor mudur? Takılmıyor mudur? Sadece ben mi böyleyim? Hayır, yazdığım yazı da en fazla bir paragraf filan oluyor.

Her neyse...

Bu kitabı okuyan, sonra bir daha okuyan anneme teşekkür ederim. Her zamanki kapsamlı eleştirileri için Jen'e

ve Beth'le Maura'nın da dâhil olduğu Dehşet-ül Vahşet Kadın Yazarlar Grubu'ma (bu ismi şimdi uydurdum ama bence sorun etmezler) çok teşekkürler. Muhteşem önerileri için Kate'e teşekkür ederim. Düşünceli eleştirileri için Nelle'e teşekkür ederim. Eleştirileri ve kapak önerileri için Avery'ye teşekkür ederim. Kapak önerileri ve muhteşem akıl hocalığı için Pam'e teşekkür ederim. Şahin gözleri için Val'e teşekkür ederim.

Son olarak da ilk kez yazdığım bir kitabı basılmadan önce okuyup bana psikiyatrist gözüyle tavsiyeler veren babama teşekkür ederim. Bu tavsiyeler arasında, "Manolo bot değildir!" de vardı. (Hayır, bot bir kere. Sen psikiyatristlikten devam et, baba.)